

Ác Bá Cửu Vương Gia

Contents

Ác Bá Cửu Vương Gia	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	20
4. Chương 4	30
5. Chương 5	40
6. Chương 6	49
7. Chương 7	59
8. Chương 8	69
9. Chương 9	78
10. Chương 10	86

Ác Bá Cửu Vương Gia

Giới thiệu

Nguồn: letsenjoytogether. wordpress. com Quyền khuyên thiên hạ cửu vương gia quả thật biến thái c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ba-cuu-vuong-gia>

1. Chương 1

“Thanh Nhã Các” là một tòa trà lâu, là kinh thành độc nhất vô nhị trà lâu.

Có thể đến nơi đây thưởng thức trà nói chuyện phiếm đều không phải là người bình thường, văn nhân sĩ tử, những phú thương gia sản đồ sộ, hào môn quyền quý.... cho dù có một ngày nhìn thấy hoàng đế lão tử xuất hiện ở trong này cũng chẳng có gì kỳ quái.

Mỗi ngày, buổi trưa đều là thời điểm mà trà lâu đông khách nhất, cũng là thời điểm tốt nhất để hỏi thăm đủ loại tin tức.

Không cần hoài nghi, đã là người thì ai mà không nhiều chuyện, cho dù là hoàng thân quốc thích cũng không ngoại lệ.

“Liều gia không có ngày cất đầu rồi.”

“Kẻ thì chết, người thì điên, chỉ sợ là vị tam tiểu thư kia cũng chống đỡ không được mấy ngày.”

“Nghiêm trọng như vậy sao? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Người còn không biết? Chẳng phải ngay từ đầu ta đã nói rồi. Nghe nói binh bộ thượng thư Liều Thừa Hạo cầu kết với dị đảng ý đồ mưu phản, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, đương kim thánh thượng nổi giận đã ra lệnh mang hắn ra ngọc môn xử trảm. Tin tức được truyền đến Liều phủ, còn chưa bắt người tịch biên gia sản, lệnh phu nhân đã treo cổ tự vẫn.”

“Vị Liều phu nhân này quả thật có tình có nghĩa.”

“Mà nghe nói những người còn lại của Liều gia, nhị phu nhân ở trong lao không chịu nổi bị nhân làm nhục đã đập đầu vào cột tự vẫn, Liều đại tiểu thư xinh đẹp xuất trần trong đêm đó cũng treo cổ ở trong lao.”

Giảng tới đây, mọi người đều đồng loạt thở dài cảm thán.

“Cũng đồng dạng hoa dung nguyệt mạo nhị tiểu thư tận mắt nhìn thấy Nhị nương đập đầu chết, đại tỉ thì treo cổ, sợ tới mức điên loạn.”

“A! Điên rồi sao?”

“Thật đáng tiếc, Liều gia tam mỹ hai người thì chết người còn lại thì bị điên, quả thực bi thảm.”

“Không phải còn một vị tam tiểu thư sao?”

“Tam tiểu thư bất quá là do một a hoàn sinh ra, dung mạo bình thường, ngược lại cũng không quá mức lo lắng sẽ bị nhân cưỡng gian.”

“Chẳng lẽ nàng một chút cũng không bị gì?”

“Nhắc tới chuyện này mới trọng điểm nè.” Kẻ đang nói nhất thời trở nên hào hứng.

“Cái gì?” Những kẻ đang nghe đều dựng thẳng hai lỗ tai lên.

“Theo tin tức từ trong lao truyền ra, vị tam tiểu thư này từ đầu đến cuối đều ngồi ở một góc, mắt lạnh nhìn hết thấy mọi việc, tuy vậy, khi đứa con út của Liều gia bị nhân đẩy ngã xuống đất, nàng đã nhào tới ôm lấy đệ đệ, mà Liều nhị phu nhân trước khi đập đầu chết, chỉ nhìn nàng nói một câu.”

“Nàng ta nói cái gì?”

“Làm ơn.”

“Kia.... Tam tiểu thư nói gì?”

“Nàng chỉ đứng nhìn Liều nhị phu nhân đập đầu tự vẫn, sau đó ôm đệ đệ ngồi trở lại góc tường.”

“Thật sự là một kẻ quái thai.”

“Càng quái chính là, từ khi bị giam vào ngục, vị tam tiểu thư này vốn không hề mở miệng nói quá một câu.”

“Kỳ quái, chưa bao giờ nghe nói qua là Liều gia tiểu thư bị câm điếc nha?”

“Hay là bị hù dọa đến câm luôn rồi.”

“....”

Một nam tử đang ngồi ngay ngắn trong gian phòng tao nhã, tựa người vào cửa sổ, dung mạo mi thanh mục tú, tuy chỉ vận một bộ y phục màu xanh bình thường, nhưng khí chất ung dung, giơ tay nhắc chân đều toát ra một cỗ quý tộc khí thế, trong tay đang cầm một chén rượu thơm lừng được làm bằng loại ngọc thượng hạng nhất, ánh mắt của hắn khẽ nhếch lên nhìn người ngồi bên cạnh.

“Những gì bọn họ nói đều là sự thật?”

“Đương nhiên là thật.” Vị nam tử đang nằm trên nhuyễn tháp lười nhác dựa người vào cửa sổ trả lời. Hắn có một khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, nếu thay nữ trang, sẽ trở thành một vị mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

“Nói cách khác, lại có kẻ có lá gan lớn tới như vậy, dám ở trong nhà lao của Đại Lý Tự một tay che trời.”

“Chuyện này cũng chẳng có gì ngạc nhiên, ai chẳng biết Liễu binh bộ cùng với Thượng Hữu Thừa có đoạt mỹ chi cừu.”

“Nhưng cuối cùng vị Liễu nhị phu nhân kia vẫn là lựa chọn đi theo Liễu Thừa Hạo.”

“Phải rồi, cho dù Thượng Hữu Thừa có táng tận lương tâm lấy ấu tử bức bách nàng, nàng vẫn không chịu khuất phục.” Mỹ nam tử nhón lấy một trái nho bỏ vào trong miệng, “Đáng tiếc cho nhất đại danh kỹ một thời, rốt cuộc lại rơi vào kết cục bi thảm như thế.”

“Bọn họ đang cá xem Liễu tam tiểu thư có thể sống được bao lâu.” Nam tử áo xanh tươi cười mang theo vài phần tà khí.

“Theo ta biết, toàn bộ kinh thành các sông cá cược được mở ra cũng không dưới trăm ngàn đâu.”

“Nga, cá như thế nào?” Hắc hứng thú hỏi.

“Một đền năm. Hiện có năm bên đặt cược, chính là: tự sát; hoàng thượng ra lệnh xử tử; lưu đày; hạ xuống làm nô lệ; còn có trở thành cung kỹ hoặc quân kỹ.”

“Ta cá cái thứ sáu.”

“Cái thứ sáu?”

“Ta cá nàng bình yên vô sự rời khỏi Đại Lý Tự.” Nam tử áo xanh cười đến ung dung, bình thản.

Trong mắt của mỹ nam tử lập tức lộ ra tia sáng kỳ dị, “Vương gia một khi đã đặt cược, chắc chắn sẽ có lời không lỗ, ta phải lập tức đi đặt cược.”

Hai nam nhân nhìn nhau mỉm cười, giống như hàng đồng vàng đặc cược đã dâng tới tận tay.

Phát tài đương nhiên có cùng chí hướng.

~~~~~

Khu nhà ngục âm u lạnh lẽo, ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn lúc mờ lúc tỏ càng tăng thêm vẻ thê lương tuyệt vọng.

Một thiên kim tiểu thư ngày xưa cầm y ngọc thực, được nuông chiều từ bé, giờ phút này tóc tai rối bù, trên xiêm y loang lổ những vết máu, tôi tớ chật vật cũng giống như tất cả những phạm nhân khác trong nhà ngục.

Chỉ duy nhất có đứa trẻ đang ngủ say kia, vẻ mặt an tường ngọt ngào, ngủ mơ khòe miệng hơi vênh lên.

“Ha ha.... hi hi.... ta là nhị tiểu thư, cha ta là binh bộ thượng thư.... các người dám vô lễ với ta, giết các người.... ha ha....”

Liễu Ti Vũ lãnh đạm ngồi ở trong góc, gương mặt nhìn nhị tử tóc tai bù xù, hoa chân múa tay.

Trên cây cột còn lưu lại vết máu của nhị nương, sợi đai lưng đại tử dùng treo cổ vẫn nằm ở trên đồng rơm, giờ đây cái kẻ điên điên khùng khùng, tự lảm bảm một mình kia chính là nhị tử đã từng luôn ngang ngược, kiêu căng của nàng.

Phụ thân đã chết, Liễu gia cũng không còn, hiện tại các nàng chính là đang chờ đợi một đạo thánh chỉ của hoàng đế, sinh cũng tốt mà tử cũng tốt, đều đã trở nên không còn quan trọng.

Hài tử đang nằm trong lòng nàng bỗng đứng xoay người, nàng cúi đầu nhìn xuống, Liễu Văn Sinh trong lúc ngủ vẫn nắm chặt lấy vạt áo của tỷ tỷ, tựa như một kẻ sắp chết đuối tóm được một thanh gỗ cứu mạng.

“Mở cửa lao ra.”

“Vâng.”

Nghe thấy tiếng cửa nhà lao mở ra, nàng ngay cả đầu cũng không thềm ngẩng lên.

“Kéo ả ta ra ngoài rửa mặt chải đầu.”

“Thiếu gia, ả điên rồi.”

“Điên thì thế nào, chẳng phải vẫn là một mỹ nhân sao?” Thượng Sĩ Viễn vẻ mặt lộ ra nụ cười thâm tà.

“Vâng.” Mấy gã đại hán lên tiếng, tiếp theo đó liền đi tới bắt người.

“Tránh ra tránh ra....” Liễu Như Song điên cuồng chống cự, giãy giụa.

“Con mụ điên chết tiệt, dám cào ta.”

“A.... buông.... cha cứu con.... nương....”

Đầu tiên là tiếng đao rút ra khỏi vỏ, sau đó là tiếng của vật nặng ngã xuống.

“Cư nhiên dám tự sát, nguyên lai ả cũng không phải thật sự điên, tiện nhân.” Có kẻ giương chân đá vào tử thi.

“Thực xui xẻo, liễu gia tam mỹ, một kẻ cũng chưa chạm vào được.” Thượng Sĩ Viễn không cam lòng nói.

“Thiếu gia, xin bớt giận, không phải còn có tam tiểu thư sao?”

“Hừ, chỉ bằng diện mạo như thế, tùy tiện tóm lấy một nha đầu ở trong phủ của chúng ta cũng vượt xa ả.”

“Phải phải, xem như tiểu nhân lẩm miệng.”

“Bất quá, đến lúc bắt ả tiện nhân đó đến biên quan làm quân kỹ, chỉ sợ là Liễu Thừa Hạo có làm ma cũng không được yên nghỉ, ha ha.... Lôi ả lại đây, để cho ả tận mắt nhìn thấy thi thể của tỷ tỷ mình.”

Lập tức có kẻ đi tới kéo Liễu Ti Vũ ra bên ngoài, ấn đầu của nàng đến trước mặt của Liễu Như Song.

Đôi mắt xinh đẹp trống rỗng không có sinh khí đang trừng lớn, trên khuôn mặt bần thiêu không nén được bi phẫn, máu chảy ròng ròng nhuộm đỏ trên cổ.

“Nha đầu kia chỉ sợ sớm đã bị dọa đến đần độn rồi.”

Liễu Ti Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn hán một cái.

Đó một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, u tối, giống như một vực cốc sâu không thấy đáy, bị đôi mắt lạnh lẽo như thế liếc nhìn một cái, Thượng Sĩ Viễn trong lòng đột nhiên cảm thấy rét lạnh.

“Nhìn cái gì?”

“Chát” một tiếng, thanh âm thanh thúy vang rền, hán cho nàng một cái tát, huyết theo khóe miệng của Liễu Ti Vũ chảy xuống, nàng một lời cũng chưa nói, cúi đầu ôm lấy đệ đệ, lần nữa quay trở lại với góc tường.

“Thật sự là quái vật.” Hán vừa cất tiếng mắng, vừa bước ra ngoài.

Cánh cửa nhà lao một lần nữa khóa lại, thi thể của Liễu Như Song cũng bị ngục tốt kéo ra ngoài, cả nhà lao âm u lạnh lẽo chỉ còn lại Liễu Ti Vũ ôm lấy ấu đệ của mình, nàng dần dần nhắm hai mắt, dùng sức ôm chặt lấy đệ đệ đang nằm trong lòng, cuộn mình nằm xuống đồng rơm.

~~~~~

Ngày từng ngày trôi qua, trong nhà ngục vẫn âm u lạnh lẽo như trước.

Liễu Ti Vũ luôn ôm lấy đệ đệ ngồi ở góc tường nhìn xuyên qua gian nhà ngục, không ai biết nàng đang nhìn cái gì? Càng không ai biết nàng đang suy nghĩ cái gì, những kẻ coi ngục chỉ biết nàng ngoại trừ lúc ăn cơm thì không hề cử động, toàn bộ thời gian còn lại vẫn là bảo trì nguyên tư thế đó.

Nàng còn có thể còn sống được mấy ngày? Người đã chết đi có phải vẫn còn linh hồn hay không? Nàng không biết, nàng chỉ cảm thấy cứ để cho đầu óc miên man suy nghĩ thì việc chịu đựng sự ăn mòn của thời gian có vẻ dễ dàng hơn.

Thanh âm của tiếng khóa sắt của nhà lao mở ra, làm cho trong lòng nàng bỗng chốc dâng lên chút ít cảm giác phiền muộn, nguyên lai hôm nay chính là “ngày trọng đại” của nàng, cúi đầu nhìn thoáng qua ấu đệ đang nằm trong lòng, đối diện với đôi mắt ngây thơ mang theo chút khát vọng của hắn.

“Tội thần chi nữ Liễu Ti Vũ nghe chỉ.”

Nàng ôm đệ đệ quỳ xuống nghe chỉ, khoe miệng nhếch lên giễu cợt, Thánh chỉ? Nguyên lai tương lai của nàng chính là được quyết định bởi mảnh vải vàng óng đang mở ra kia.

“... Đặc chỉ xá miễn tử tội cho Liễu Ti Vũ cùng Liễu Văn Sinh, phóng thích ngay hôm nay.”

Nàng được tự do? Liễu Ti Vũ không nén được kinh ngạc ngược đầu nhìn vị nội thị truyền chỉ.

“Vận khí của ngươi thực tốt, gần đây Hoàng Thượng tâm tình rất tốt, cho nên miễn xá tội cho ngươi, mau dẫn đệ đệ rời khỏi đây.”

Mãi cho đến khi ra khỏi Đại Lý Tự, nàng vẫn có cảm giác không thực, ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời xanh, gió nhẹ vờn qua hai má, thổi rối tung mái tóc dài của nàng.

“Đói.”

Cúi đầu nhìn xuống đệ đệ, Liễu Ti Vũ mím môi, “Văn Sinh đói bụng hả?”

Thanh âm mềm nhẹ uyển chuyển, giống như một làn gió mát của tháng ba lướt nhẹ qua mặt, làm cho người ta bỗng chốc trở nên khoan khoái đến tận đáy lòng.

“Đói.” Liễu Văn Sinh hai tuổi bất mãn, gương đôi mắt tha thiết nhìn tỷ tỷ, thanh âm yếu ớt.

“Chúng ta đi tìm gì đó để ăn.”

Liễu Ti Vũ cả người bần thủ, tóc tai rối bù, thoát nhìn không khác gì một tên khất cái, mà Liễu Văn Sinh trong lòng nàng lại trông sạch sẽ hơn, một đôi tỷ đệ như thế đi ở trên đường, vô luận như thế nào đều làm cho người ta phải ghé mắt.

Trên đường người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt, nhìn thấy những khuôn mặt tươi cười của dân chúng ở hai bên đường, nàng có cảm giác như thời gian đã trải qua mấy kiếp.

Trên người không có một xu nàng nên lấy cái gì để đổi miếng ăn? Ngẫm nghĩ một hồi, nàng chạm tay vào sợi dây màu đỏ đeo trên cổ.

Khối ngọc bội này tuy không phải là cực phẩm, nhưng chất ngọc ôn nhuận, cũng đáng giá mấy lượng bạc, vì thế Liễu Ti Vũ dùng nó để đổi lấy bánh bao cùng với sữa đậu nành, lão bản cũng vui vẻ chấp nhận.

Nhìn nàng gượng gạo nhai nuốt sữa cho ấu đệ, ánh mắt của lão bản bán sữa đậu nành lộ ra vẻ tán dương, “Cô nương đối xử với đệ đệ thật tốt.” Hắn nhìn ra được nàng chưa bao giờ làm việc này, nhưng hắn càng nhìn ra được nàng đang cố hết sức để làm tốt nhất.

Mãi cho đến khi Liễu Văn Sinh ăn no, tiếp lấy vài cái bánh bao nóng hổi được bọc cẩn thận trong miếng vải bố, nàng xoay người nói lời cảm tạ với lão bản, “Cảm ơn lão bá.”

“Nguyên lai ngươi có thể nói chuyện.” Bỗng dưng, một đạo thanh âm từ đỉnh đầu truyền xuống.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn vào nam tử xa lạ đang đứng trước mắt. Diện mạo của hắn thanh tú tuấn nhã, chỉ có điều ánh mắt của hắn lại không hòa hợp với thần thái. Y bào màu tím nhạt được may bằng chất vải thượng thừa, bên hông đeo hai khối ngọc bội chạm trổ hình rồng rất tinh xảo, vừa nhìn thấy mâu quang của nàng hơi lóe sáng.

Trác Phi Dương đánh giá nàng, cả khuôn mặt đều lem luốc bần thủ, chỉ có đôi mắt trong suốt đến mức khiến cho người ta phải đắm chìm trong đó, giống như một đầm nước trong vắt nhưng lại sâu không lường được.

“Nhìn thấy ân nhân đã cứu ngươi ra tù, không nói một tiếng cảm tạ sao?”

Nàng chính là khó hiểu nhìn hắn.

“Vị này là Cửu vương gia, lần này người có thể bình an ra tù, chính là nhờ hắc ở trước mặt hoàng thượng cầu xin hộ.” Vân Thanh đang đứng một bên cười hì hì nói.

Liễu Ti Vũ chớp mắt. Nam nhân này quả thật rất xinh đẹp.

“Nguyên lai Liễu binh bộ gia giáo lại kém như vậy.” Trác Phi Dương mặt không chút thay đổi hừ lạnh một tiếng.

“Đa tạ Cửu vương gia.” Nàng đáp lại hắc, uyển chuyển cúi đầu hành lễ, sau đó xoay người ôm lấy ấu đệ liền rời đi.

“Người cho rằng Thượng gia sẽ khinh địch như vậy buông tha cho các người sao?” Hắc từ tốn mở miệng, hài lòng nhìn thấy nàng dừng lại cước bộ.

“Vương gia muốn nhúng tay sao?”

Cả Trác Phi Dương cùng Vân Thanh đồng thời đều kinh ngạc nhướn mày. Thanh âm của nàng biến đổi, khi này mềm nhẹ uyển chuyển như hoàng oanh xuất cốc, hiện tại lại trong trẻo lạnh lùng dị thường, tựa như một trận gió lạnh thổi quét qua bãi đất hoang phế.

“Ta vì sao lại muốn nhúng tay?”

“Vậy cần gì phải mở miệng.”

Đủ tuyệt! Vân Thanh nghe vậy lập tức bật cười.

“Nếu nhúng tay thì phải có chút ít ích lợi, không phải à?” Trác Phi Dương trên mặt tươi cười mang theo cân nhắc.

Nàng tiếp tục đi về phía trước, giống như không có nghe thấy lời hắc nói.

“Người cũng không thử cố gắng một chút mà đã từ bỏ, không phải rất đáng tiếc sao?”

“Trên người của ta ngoại trừ hai cái bánh bao sắp nguội, không còn gì khác, mà ta cũng tin tưởng vương gia không có khả năng thiếu bánh bao ăn.”

Trác Phi Dương sờ vào cằm của mình, cười vô cùng vui vẻ. Đã lâu không gặp được một kẻ thú vị như vậy, nếu cứ vậy buông tha chẳng phải là rất có lỗi với bản thân sao.

“Vừa lúc vương gia ta đang thiếu hai cái bánh bao.”

Nàng xoay người đi trở về, lần nữa đứng ở trước mặt hắc, “Cho người.”

Nhìn trong tay của chính mình thừa ra hai cái bánh bao, ý cười trên môi của Trác Phi Dương càng thêm sâu, cầm lấy một cái đưa cho Vân Thanh đang đứng bên cạnh, “Bánh bao được lấy ra từ trong lòng của Liễu tam tiểu thư, thật không biết hương vị có gì khác biệt hay không?”

Vân Thanh cầm bánh bao để sát vào mũi ngửi ngửi, “Rất thơm nha.”

“Bởi vì đó là bánh bao thịt.”

Trác Phi Dương bật cười ha hả. Nhìn thấy nàng bày ra vẻ mặt lạnh lùng, dùng thanh âm mát lạnh thốt ra lời nói khiến cho người ta phải bật cười, quả thật là chuyện mới lạ.

“Thu lưu người vào vương phủ không phải chuyện gì khó, bất quá người có thể làm gì?”

“Nha hoàn sai vặt của phòng bếp.”

“Nga?” Ánh mắt của hắc hàm chứa ý sâu xa nhìn nàng một cái, “Nha hoàn sai vặt?” Có ý nghĩa.

Vân Thanh nhin không được mở miệng, “Làm một thị tì bình thường có vẻ thoải mái hơn.”

Liễu Ti Vũ kiên quyết lặp lại một lần nữa, “Nha hoàn sai vặt của phòng bếp.”

” Các người tỷ đệ hai người –”

“Ta sẽ làm phần của hai người.” Nàng không chút do dự đáp.

“Hắn tựa hồ trở thành nhược điểm của ngươi, nếu có kẻ dùng mạng sống của hắn uy hiếp ngươi –” Trác Phi Dương nhìn đứa nhỏ nàng đang ôm trong lòng.

“Vô ích.”

Hai nam nhân lại đồng thời nhìn về phía nàng.

“Ta chiếu cố hắn, điều kiện tiên quyết chính là ta sẽ không vì hắn mà chịu kẻ khác uy hiếp.” Đây là đáp án của nàng.

“Ồ?” Trác Phi Dương nhíu mày, có chút ngoài ý muốn.

“Trên đời này có ai không ích kỷ?” Nàng hỏi hắn một câu.

“Nói rất hay.” Hắn khen ngợi nàng. Trên thế gian này những kẻ ích kỷ quả thật nhiều không kể xiết, nhưng chưa bao giờ thấy qua kẻ nào lại có thể khẳng khái thừa nhận chuyện đó.

“Vậy vương gia đã đáp ứng rồi?”

“Nhưng bất cứ lúc nào bốn vương cũng có thể đuổi ngươi ra khỏi phủ.”

“Trên đời này không có buổi tiệc nào không tàn, vương gia làm sao biết được chúng tôi sẽ không rời đi vương phủ trước?”

Tốt lắm, vị Liễu gia tam tiểu thư này chẳng những không phải là một kẻ cầm điếu, mà quả thực có thể gọi là khéo ăn khéo nói tới mức khiến cho người ta chỉ muốn nhỏ hết cái hàm răng trắng bóng chính tề kia.

~~~~~

Tiến nhập “Thụy vương phủ” ngày thứ ba, Liễu Ti Vũ cuối cùng cũng có thể biết được tiền căn hậu quả vì sao bản thân có thể ra khỏi ngục.

Phòng bếp phía sau vương phủ thật chẳng thua kém gì với Thanh Nhã Các của kinh thành, là trung tâm phát tán tin tức của vương phủ, phần lớn mọi người một bên bận rộn bắt tay làm việc, một bên lại huyền thuyên đến nước miếng bay đầy trời.

“Lần này vương gia đặt cược thắng được rất nhiều tiền, cho nên toàn bộ hạ nhân trong phủ tháng này tiền lương mới được tăng thêm hai lượng bạc.”

Liễu Ti Vũ đem rau củ đã được lật cẩn thận đặt trên thớt, có chút lo lắng nhìn vị đại trù xào rau một bên phần khích vùng vẫy cái sạn, một bên không ngừng nói.

Thực bất hạnh, vị đại trù bị nàng xem nói đến nước miếng bắn tung tóe văng cả vào trong cái chảo đang xào, nàng ngay lập tức tiếp tục ngồi xổm xuống thu thập rau củ thừa, mặc kệ dù sao thức ăn đó cũng không phải nàng ăn.

“Tam nha đầu, đem cá đi làm sạch.”

“Nga.”

Nàng cầm lấy dao nhọn đi ra giếng nước bên ngoài phòng bếp, bắt lấy con cá sống đang cố sức nhảy ra khỏi thùng gỗ, nàng không ngờ tới con cá lại trơn trượt như thế, bị vuột khỏi tay, rớt xuống mặt đất ẩm ướt.

Nàng thất bại trừng mắt nhìn con cá đang vùng vẫy rất vui vẻ kia, cắn chặt răng, nhắm hai mắt, dùng sức chém xuống.

“Đinh” một tiếng, dao chém vào tảng đá.

“Đông” một tiếng, dao rớt xuống bên cạnh thùng gỗ....

Một bên lau mồ hôi, một bên thở hổn hển, tóm chặt con cá mà nàng phải liều mạng vất vả lắm mới chụp được, cau mày, cắn răng, lóng ngóng cạo vảy cá.

Cách đó không xa trên tàng cây đại thụ, hai nam nhân đang ngồi ở trên cao, hứng thú dõi theo thân ảnh ở cạnh giếng đang hăng hái chiến đấu với vảy cá.

“Quả nhiên là một thiên kim tiểu thư mười ngón tay chưa bao giờ dính thủy.”

“Ta xem nàng rõ ràng là sợ nhìn thấy máu sợ xác chết thì có.”

“Bảo bối đệ đệ của nàng đâu rồi?”

“Ngủ ở bên kia.” Trác Phi Dương hảo tâm chỉ cho Vân Thanh xem.

Có một chiếc nôi cũ nát nằm cách giếng nước không xa, bên trong tựa hồ có gì đó.

“Làm thế nào kiếm được cái nôi đó?”

“Nghe nói là nàng lấy từ trong nhà kho cũ ra.”

“Nàng thật sự một người làm phần việc của hai người à?”

“Trước mắt xem ra nàng làm phần việc của chính mình còn không xong.”

Xem xét quá trình chiến đấu gian khổ của nàng với con cá kia, Vân Thanh hiểu rõ gật đầu, “Nói cũng đúng, nàng muốn một mình làm phần việc của hai người, e cần một khoảng thời gian nữa thì họa may.”

“Tam nha đầu, làm cá xong, đem một bó củi lớn đến đây.” Thanh âm của đại trù từ phòng bếp vọng ra.

“Nga.”

Liễu Ti Vũ mang cá đã được làm sạch đi vào, trong chốc lát lại chạy đến phòng củi bên kia, cổ hết sức ôm một đồng củi lớn trở lại phòng bếp.

“Nàng cơ hồ cũng chỉ nói có một chữ.” Vân Thanh cảm thán. Kỳ thật vô luận là thanh âm áp áp như gió xuân hay lạnh lẽo như sương giá, hẳn đều thích nghe, âm sắc đó thanh khiết, trong trẻo giống như không thuộc về chốn nhân gian, phàm tục.

“Trước mặt người khác thì vậy.”

“Trước mặt người khác?” Ánh mắt của hắn lóe lên.

Trác Phi Dương hướng mặt về phía tiểu hài tử đang ngủ say trong nôi, “Mỗi khi hai tỷ đệ bọn họ ở chung, nàng sẽ nói nhiều hơn một chút.”

“Người rình coi à?”

“Hiện tại chúng ta không phải đang rình coi sao?” (Cesia: Hai tên này đúng là rảnh quá ko có việc gì làm)

Vân Thanh ngẫm lại thấy cũng đúng, đành phải sờ sờ cái mũi, tiếp tục chuyên tâm rình coi ai đó ôm một chậu thật lớn đi rửa.

Nàng trượt tay, làm cho phân nửa thùng nước đổ vào trên người mình, Liễu Ti Vũ nhìn xuống, cúi người vớt nước ra khỏi vạt váy bị sũng nước, sau đó lại tiếp tục đổ đầy nước vào trong thùng gỗ.

Đôi bàn tay nguyên bản thon dài trắng nõn bởi vì mấy ngày liền vì ngâm nước quá độ mà trở nên có chút sưng, da tay nhẵn lại, xốc lại tinh thần, nàng tiếp tục rửa rau.

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, hương thơm tỏa ra từ thức ăn bắt đầu lượn lờ trong không khí, tỷ nữ ra vào phòng bếp cũng càng lúc càng nhiều.

Nàng ôm đệ đệ vừa tỉnh lại ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn các nàng bưng từng đĩa từng đĩa mỹ thực ra khỏi phòng bếp.

“Tam nha đầu, cho người.”

Cửa sổ đột nhiên mở ra, một bàn tay to béo cầm một khối bánh ngọt xuất hiện.

“Đa tạ Từ bá.”

Nàng cầm lấy bánh ngọt đặt vào tay đệ đệ, nhìn hắn hạnh phúc ăn, bánh hạnh nhân hoa quế vừa vào miệng liền tan ra, ăn rất ngon, thức ăn do đầu bếp trong vương phủ làm so với trong phủ của bọn họ quả thực ngon hơn nhiều.

“Tam nha đầu, ăn chút gì để lót dạ đi, một lát nữa lại phải tiếp tục làm việc rồi.”

“Cám ơn.” Nàng tiếp lấy một chén cơm đầy, trên mặt chan đầy nước thịt, hương thơm mê người bay vào mũi làm cho con sâu tham ăn ở trong bụng cũng phải ứa nước miếng.

Trước kia ăn cơm chưa bao có cảm giác hương vị lại có thể ngọt ngào đến như thế, chắc có lẽ do nhiều ngày làm việc vất vả, thể lực cạn kiệt, ăn cái gì vào cũng cảm thấy phi thường thơm ngon, quả thật giống như là nhân gian cực phẩm.

Còn lại hơn nửa bát, độ nóng của cơm cũng trở nên vừa phải, nàng bắt đầu kiên nhẫn đợi cho bào đệ.

Nàng đợi cho Liễu Văn Sinh ăn xong, thì bát đĩa cũng vừa lúc dọn xuống, Liễu Ti Vũ liền bận rộn bắt tay vào việc, xắn hai tay áo lên ngồi xuống cạnh giếng nước bắt đầu hăng hái chiến đấu với cả chồng chén đĩa càng lúc càng cao kia.

~~~~~

Cho dù vương phủ rộng lớn vẫn không đủ để ngăn cách tiếng khóc lạnh lạnh của trẻ con len lách qua những gian nhà trùng điệp, quấy nhiễu giấc ngủ của mọi người.

Lo lắng đệ đệ sẽ bị đánh thức, Liễu Ti Vũ nhét hai miếng bông vào lỗ tai của hắn, sau đó mới đẩy cửa sổ thò đầu ra ngoài dò xét, bốn bề đều tối đen như mực, đêm nay ánh trăng cũng chui vào trong mây ẩn nấp, vì thế càng làm cho người ta vật gì cũng không nhìn rõ được.

Đóng cửa sổ lại, nàng lặng im ngồi ở đầu giường.

Đây là một gian phòng độc lập, nàng phải cảm tạ Cửu vương gia kia, cho dù gian phòng này từng có người chết, nàng cũng phải cảm ơn sự hảo tâm của hắn.

Lắng nghe tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh ầm ầm lan theo gió, nàng bực bội nhíu mày. Đến tột cùng là đứa nhỏ nhà ai lại khóc lóc cả đêm như thế? Chẳng lẽ cha mẹ hắn cũng không thềm quản? Hơn nữa như vậy không sợ quấy nhiễu đến vị Cửu vương gia tôn quý hỉ nộ vô thường kia sao?

Cầm lấy miếng vải bông ở trên bàn, nàng quyết định cũng nhét vào hai lỗ tai của chính mình.

Đúng lúc đó “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị nhân đá văng ra từ bên ngoài, mà tiếng khóc của trẻ con cũng ngay tức khắc trở nên rõ ràng.

“Ai?” Nàng đứng dậy, đưa tay lần mò ở trên bàn tìm đá đánh lửa.

“Ôm hắn.”

Trong lòng đột nhiên bị nhân thô bạo nhét vào một hình thể nho nhỏ mềm mại, nàng giật mình đứng sững ra tại chỗ. “Vương gia?” Có phải là nàng đang nằm mơ hay không?

“Phiền muốn chết, không được lại làm cho hắn khóc.”

“Rầm” một tiếng, cửa lại đóng sầm lại, mà cái bóng người xẹt qua như gió kia đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Oa oa...” Vật nhỏ ở trong lòng vẫn ra sức gào khóc như cũ.

“Đừng khóc, cầu xin người đừng khóc có được không?” Nàng luống cuống tay chân, cố gắng hồi tưởng lại bộ dáng của Nhị nương lúc đỡ Văn Sinh, nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn, cúi đầu nói chuyện với hắn, nhớ tới khúc hát nhi đồng mà Nhị nương vẫn thường ngâm nga, nàng liền học theo chậm rãi khẽ hát, “Ánh trăng xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếc nôi nhẹ nhàng đu đưa, bé cưng của nương chìm vào giấc mộng...”

Trong bóng tối, ánh mắt của bảo bảo đặc biệt sáng ngời, đó là một đôi mắt trong suốt mang theo tò mò nhìn nàng, rồi sau đó từ từ khép lại, cuối cùng im lặng đi vào giấc ngủ.

Nhìn cả hai hài tử nằm song song với nhau ở đầu giường chìm vào mộng đẹp, Liễu Ti Vũ đột nhiên muốn khóc. Nàng là một cô nương còn chưa xuất giá, vì sao hiện tại lại lưu lạc tới thẳm cảnh phải đi làm vú em, có phải người còn sống nhất định càng phải trả giá nhiều gian khổ hơn so với kẻ đã chết hay không?

Bốn bề đột nhiên thật tĩnh lặng, bởi vì ban ngày làm việc quá mức, cả người rớt cuộc chống đỡ không nổi, kiệt lực, nàng từ từ nhắm mắt lại, cũng không được bao lâu....

“A, ái dâm ——”

~~~~~

Liễu Ti Vũ chưa bao giờ thăm hại tới như vậy. Văn Sinh tuy cũng là tiểu hài tử, nhưng dù sao cũng đã sắp hai tuổi, mà tiểu tử bị thô bạo nhét vào trong phòng của nàng đêm qua tuyệt đối chưa tới hai tháng, cả đêm hết tiểu tiện rồi đến đại tiện....

Người hầu trong phủ nhìn theo nàng về mặt âm u chạy tới chạy lui, chỉ trong chốc lát đã đem nệm chăn cùng với quần áo tả lốt máng đầy trên sào trúc.

Sau đó, nàng ôm một đứa trẻ sơ sinh, dẫn theo bào đệ chạy ra khỏi cửa.

Đợi chút, trẻ sơ sinh? Tất cả mọi người đều trở mắt ra nhìn. Như thế nào mà mới qua có một đêm, tam nha đầu lại lòi thêm ra một cái đệ?

“Tam nha đầu, người đi đâu vậy?”

“Vương gia trụ chỗ nào?”

“Thư âm viên.”

“Đa tạ.”

“Này, các người có phát hiện không? Về mặt của tam nha đầu giống đang đi tìm người tính sổ.”

“Nàng vừa hỏi vương gia trụ ở chỗ nào, chẳng lẽ...”

“Tiểu vương gia? !”

“Tiểu vương gia làm sao có thể ở trong tay của tam nha đầu được?”

Lời đồn ngay lập tức giống như hỏa diễm phía sau Liễu Ti Vũ truyền khắp vương phủ.

“Này, hần thoát nhìn thật vui vẻ nha.” Khoác áo khoác bước ra khỏi phòng ngủ Trác Phi Dương vừa nhìn thấy khuôn mặt bé xíu tươi cười của con, tâm trạng quả thật sáng khoái.

“Vương gia, ta chỉ là nha hoàn sai vặt của phòng bếp trong vương phủ.”

“Ừ.”

“Không phải là vú em của vương phủ.”

“Vậy sao?”

“Ta đến đưa trả lại tiểu vương gia.”

“Thấy rồi.”

“Vương gia không đi qua ôm lấy sao?”

“Ôm trở về.”

Thị tỷ đang đứng một bên lập tức bước tới tiếp lấy tiểu chủ tử, nhưng chỉ trong nháy mắt tiếp theo, tiếng khóc âm ỉ ngay lập tức phá ốc mà ra.

“Thật ồn ào!”

Kỳ quái là, hài tử kia trở về trong lòng của Liễu Ti Vũ thì lại ngừng khóc, thậm chí trên khuôn mặt còn lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Trác Phi Dương đứng một bên đánh giá sắc mặt đã trở nên đen thui của nàng, kiềm chế không được khoe miệng nhếch lên. Tình huống này quả thật là cực kỳ thú vị! Hần nhìn ra được nàng thập phần chán ghét tiếp xúc với trẻ sơ sinh, không nói tới nàng hiện tại trừ bỏ bào đệ của chính mình, bây giờ lại còn phải ôm thêm con của hần.

“Vương gia.”

Đúng, thanh âm quả thực đang cố kiềm nén, có thể tưởng tượng được nội tâm của nàng đang bốc hỏa.

“Ta đem tiểu vương gia đặt ở trên giường của ngài là được.” Nhìn thấy mấy thị tì trong phòng không có người nào định bước lên tiếp nhận, Liễu Ti Vũ đành phải tìm cách tự cứu mình, nhấc chân lên nhắm hướng nội thất đi tới.

Chờ cho nàng đem hài tử đặt xuống chiếc giường ấm áp, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi thì một đạo thanh âm lạnh lạnh, mang theo mấy phần nghiến ngấm từ phía sau truyền đến.

“Người nên biết một nữ tử chưa xuất giá không mời lại tự tiện xâm nhập vào phòng ngủ của nam tử không phải là một quyết định sáng suốt.”

“Vậy thì vương gia cũng nên biết đêm hôm khuy khoát xông vào phòng ngủ của nữ tử là loại hành vi gì.” Nàng quay đầu lại nhìn hắn, không chút chùn bước. Nhân sinh trừ bỏ tử ra còn có chuyện gì là hệ trọng, nàng ngay cả tử còn không sợ, còn có thể sợ một kẻ ác danh lan xa như Cửu vương gia sao?

“Bất quá, bốn vương lại cho rằng tối hôm qua mình đã làm được một chuyện thần diệu,” sau này hắn sẽ không cần phải hằng đêm chịu đựng tiếng khóc đoạt mệnh của tiểu tử kia. “Nếu người đồng ý chăm sóc cho tiểu vương gia, bốn vương có thể bảo đảm cho cuộc sống của hai tỷ đệ trở nên khá giả hơn rất nhiều.”

“Ta cảm thấy cuộc sống hiện tại của ta cùng xá đệ cũng rất tốt.”

oOo

2. Chương 2

“Rầm” một tiếng, ván cửa vỡ tan tành.

Đang thoát ý Liễu Ti Vũ kinh hãi quay đầu nhìn lại, tiếp theo đó trong tay đột nhiên lại nhiều ra thêm một đứa trẻ sơ sinh bọc tã, nàng thậm chí ngay cả thời gian mở miệng cự tuyệt còn không có, cái kẻ phá cửa mà vào kia đã sớm mất tăm.

Buổi tối ngày thứ hai, lại “Rầm” một tiếng, ván cửa lại lần nữa bỏ mình, đang tắm rửa cho bào đệ bàn tay đang cầm khăn ướt của Liễu Ti Vũ lại nhiều ra thêm một đứa trẻ con.

Buổi tối ngày thứ ba....

Buổi tối ngày thứ tư....

Cứ thế cho đến một ngày, cánh cửa lớn của phòng tắm công cộng của hạ nhân trong vương phủ “Rầm” một tiếng cũng chịu chung số phận, bỏ mình, cả đám tì nữ trần trụi hốt hoảng nhảy vào trong nước, Liễu Ti Vũ rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

“Vương gia, như vậy có khác gì với cường đạo?”

“Bốn vương đưa lưng về phía đại môn, cái gì cũng không thấy.” Vả lại tiểu ác ma trong lòng của hắn lúc này vẫn đang gào khóc. “Mặc quần áo vào.”

“Vương gia — “

“Vậy bốn vương đành phải xoay người lại.”

Trong phút chốc cả gian phòng tràn ngập tiếng thét chói tai.

“Ta lập tức mặc vào.” Liễu Ti Vũ rốt cuộc đành nhận thua, nàng không thể lấy danh tiết của cả đám nữ nhân ra để đùa giỡn, “Nhưng, đại môn — “

Lời còn chưa nói hoàn, vài nữ tì cao lớn đã nhanh chóng khiêng hai miếng ván cửa mới, dựng thẳng che ở cửa trước.

Bởi vì dạo gần đây ván cửa trong vương phủ tần suất bị hư hại quả thật kinh người, cho nên vương phủ đã mời thợ mộc nổi tiếng nhất của thành đông ngày đêm gấp gáp chế tạo ra ván cửa mới, đạt tới hiệu quả hư một cái liền đổi một cái.

Liễu Ti Vũ dùng tốc độ nhanh nhất để mặc quần áo, bắt chập những giọt nước vẫn còn ướt sũng trên mái tóc, nàng nghiêm chỉnh đi đến trước mặt của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương đem con giao cho nàng đồng thời quét mắt liếc nàng một cái, mái tóc nhiều nước rồi bởi xõa tung trên vai, thấm ướt chiếc áo lót mỏng manh, làn da do hấp thụ hơi nước mà trở nên hồng nhuận, càng tăng thêm vẻ sáng ngời cho đôi mắt xinh đẹp kia.

“Đã tắm xong chưa?”

“Vương gia đã đến, ta đành phải xong thôi.”

“Dỗ hấn ngủ xong người có thể tiếp tục tắm.” Hắn rất độ lượng cho phép.

Liễu Ti Vũ khước mắt hơi co giật, “Không cần, ta không nghĩ lại bị ai đó không thèm cổ kị phá cửa mà vào.” Nàng nhẫn nhịn đã lâu, thật sự là không thể nhịn được nữa, nàng nghĩ dùng phòng tắm công cộng có nhiều người, hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, nhưng — nàng sai lầm rồi, quả thực quá sai lầm rồi.

“Không có mệnh lệnh của bốn vương ai dám xông vào?”

“Vây lực tự chủ của vương gia rõ ràng hết sức kém cỏi.” Nàng không nghĩ châm chọc hắn, nhưng nàng thật sự là nhịn không được, rõ ràng cái kẻ không thèm coi ai ra gì phá cửa mà vào kia chính là nam nhân đang đứng trước mặt nàng còn nói chuyện hết sức đường hoàng.

“Bốn vương chỉ không muốn nghe thấy tiểu tử này cứ khóc mãi không ngừng.”

“Trong vương phủ nên có vú nuôi đi? Ta tin là các nàng có thể tự tay giao tiểu vương gia cho ta.” Nàng một câu nói trúng ngay tim đen, vạch trần rắp tâm hiểm ác của hắn, hắn căn bản là lấy việc làm cho nàng kinh hách ra làm niềm vui.

Trên vẻ mặt của Trác Phi Dương lộ ra ba phần xấu xa năm phần vô lại, lại còn kèm theo nụ cười tươi rói thật đáng hận, hắn cũng không nói lời nào để phản bác.

Vì thế kể từ ngày đó, trong vương phủ lại có thêm một chủ đề mới để mọi người thừa dịp trà dư tửu hậu phát huy khả năng tám chuyện của mình.

~~~~~

Thanh Nhã Các vẫn như trước, lưu lượng khách vào ra nơi này vẫn ồ ạt như thủy triều, mà Trác Phi Dương cùng với Vân Thanh vẫn như thường lệ ổn định ở nhã gian uống trà, nghe tám chuyện.

“Nghe nói Cửu vương gia gần đây đá cửa đá riết nghiện, thợ mộc ở thành đông được mời vào vương phủ cũng đã tới hai tháng, đến giờ vẫn còn chưa đi ra.”

“Còn có binh bộ thị lang tam tiểu thư trước đây hình như vẫn có mối quan hệ mờ ám với Cửu vương gia, nghe nói còn có châu thai ám kết.” (có chữ hoang)

“Có chuyện này nữa hả?”

“Đương nhiên, nếu không thì tại sao hài tử vừa mới sinh, Cửu vương gia liền đem sườn phi cùng hai thị thiếp giết chết?”

“Chứ không phải nói thị thiếp của vương gia vì khó sanh nên mới chết sao?”

“Giả, vương gia nhất định là sợ mối quan hệ với tam tiểu thư bị tiết lộ cho nên mới giết người diệt khẩu.”

“Cũng đúng, đứa nhỏ là do ai sinh, thị thiếp cùng với sườn phi phải biết rõ.”

“Khó trách Cửu vương gia lại muốn nhúng tay vào án tử của Liễu binh bộ, chẳng những cứu Liễu tam tiểu thư, còn thu lưu nàng vào vương phủ.”

“Nhưng, tính tình của Cửu vương gia chẳng phải luôn hỉ nộ vô thường, thích làm việc tùy hứng sao.”

“Nhưng bao nhiêu chứng cứ như thế bày ra trước mắt, người có thể nói hấn cùng với Liễu gia tiểu thư là trong sạch sao?”

“....”

“Thế nào, có đủ phần khích không?” Vân Thanh trêu ghẹo, nháy mắt mấy cái với Trác Phi Dương.

“Rất phần khích.”

“Chúc mừng người lại gây ra một đồng tai họa cho Liễu tiểu thư.” Vân Thanh thở dài, hấn cơ hồ có thể nhìn thấy trước được tương lai thâm đậm của Liễu gia tiểu thư.

“Cho dù nhiều cũng không bằng người.”

“Ta cái đó gọi là họa hoa đào nha, trốn còn không kịp, nam nhân bộ dạng quá anh tuấn cũng thực phiền não.” Vân Thanh làm ra vẻ tiếc hận.

Trác Phi Dương miệng vừa mới hợp ngậm trà suýt nữa phun ra, “Khụ.... người làm ơn, ta đang uống trà.”

“Hiện tại nàng đã chịu nhận thua?”

“Tạm thời.”

“Tạm thời?” Vân Thanh vừa nghe lập tức trở nên hào hứng.

Vẻ mặt của Trác Phi Dương sâu xa khó lường, “Càng quan sát ta càng cảm thấy nàng quả thật rất tốt để chơi.”

“Rất tốt để chơi?” Kể bị chơi nhất định không cảm thấy như vậy đâu.

“Đồng dạng một sự kiện, phản ứng của nàng nhất định sẽ không giống với người thường.”

“Có thể tưởng tượng được.” Gần đây đầu đề của cả kinh thành trên cơ bản đều có liên quan đến Liễu gia, Liễu tam tiểu thư cùng với Cửu vương gia.”

“Đúng rồi ta đã quyết định chọn tên gì cho con rồi.”

“Nghĩ lâu vậy rồi cuộc cũng nghĩ được, là tên gì?”

“Trác Tam Liễu thế nào?”

“Phốc” một tiếng, trà trong miệng của Vân Thanh toàn bộ đều phun vào mặt hấn.

“Khụ khụ.... Nếu có ngày nhìn thấy Liễu tam tiểu thư đuổi giết người, ta chút nào cũng không cảm thấy kỳ quái đâu.”

Trác Phi Dương tâm tình rất tốt vui vẻ lau nước trà dính trên mặt, khóe miệng sung sướng nhếch lên.

~~~~~

Chín tháng bảy, Thụy vương phủ giăng đèn kết hoa.

Hôm nay là bách nhật yến (mừng một trăm ngày) của con trai Cửu Vương gia, tân khách kéo đến chúc mừng đông nườm nượp, tất cả đều mang theo gia quyến đi cùng.

Nếu lưu tâm một chút sẽ phát hiện, phần lớn gia quyến mà quan viên mang theo trừ bỏ phu nhân, còn lại hầu như toàn bộ đều là nữ nhi — đúng vậy, không cần hoài nghi, chính là nữ nhi.

Tư Mã Chiêu chi tâm (*), người qua đường đều thấy rõ a!

(*) Tư Mã Chiêu chi tâm: Ý của câu thành ngữ này là chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam Quốc chí- Ngụy Thư – Cao Quý Hương Công kỷ”

Cửu vương gia cho đến nay vẫn chưa lập chính phi, hơn nữa hấn chỉ có một trắc phi cùng hai thị thiếp, nhưng vài tháng trước toàn bộ đều hương tiêu ngọc vẫn, dịp may hiếm có như vậy kẻ nào lại chịu buông tha cho cơ hội phân long phụ phượng (*)? Cho nên tuy nói hôm nay là bách nhật yến của tiểu vương gia,

nhưng phần lớn mục tiêu của những vị tân khách mượn cớ đến chúc mừng vẫn chính là cái ghế bỏ trống của nữ chủ nhân của vương phủ.

(*) Phân long phụ thượng: dựa dẫm vào người có quyền thế (bám vào vẩy rồng, núp vào cánh phượng để bay lên cao).

“Đa tạ chư vị đến tham gia bách nhật yến của tiểu khuyển, đúng lúc hôm nay ta vừa tìm được một cái tên rất hay cho tiểu khuyển, tiện thể thỉnh mọi người chỉ giáo.”

“Vương gia học thức uyên bác, việc đặt tên cho tiểu vương gia sao cần tới hạng ngu dốt như chúng ta chỉ giáo, Vương gia quả thật biết nói đùa.”

“Đúng đó đúng đó.”

“Không biết Vương gia định lấy tên gì cho tiểu vương gia?”

“Trác Tam Liễu.”

Yến tiệc bỗng chốc rộn lên những tiếng “phốc phốc”, hoặc rượu hoặc canh hoặc đồ ăn hoặc trà. . . tóm lại tất cả những gì có thể phun tất cả đều phun ra hết, bởi tiếp ngay sau đó chính là những tiếng ho khan không ngừng, tình cảnh hỗn loạn rõ ràng là không có hy vọng văn hồi.

Lời đồn chỉ là lời đồn, mọi người nghe được cũng coi như là chuyện tiểu lâm thừa dịp trà dư tửu hậu, nghe một chút rồi thôi, nhưng nếu một khi lời đồn lại do chính bản thân đương sự nói bóng nói gió chứng thật, tuyệt đối sẽ không còn đơn giản là chuyện tiểu lâm, rất nhiều ánh mắt kinh hãi kèm theo ngờ vực đồng loạt bắn về phía chủ tiệc đang hết sức thỏa mãn, ung dung kia.

“Trác Tam Liễu...” Thanh âm mang theo chút run rẩy, đa phần là khó có thể tin.

“Vương đệ có vấn đề gì sao?” Trác Phi Dương nghi hoặc hỏi bào đệ của mình — Thập Nhất vương gia Trác Phi Vũ.

“Cửu ca tên này.... đặt thật sự là.... khụ khụ.... đủ đặc sắc!” Hần vẫn biết sở thích của huynh trưởng không giống với người bình thường, nhưng việc đặt tên là chuyện hệ trọng, hần cư nhiên có thể lấy ra để đùa?

“Đúng không? Ta cũng cho là như vậy.” Hần lộ ra vẻ mặt đắc chí.

Mọi người không còn lời nào để nói.

“Gọi tam nha đầu ôm tiểu vương gia ra gặp mọi người.”

“Vâng.” Người hầu lĩnh mệnh lui ra.

“Tam nha đầu?” Trác Phi Vũ đã muốn bắt đầu đối với chữ “Tam” này cảm thấy kinh hoảng.

“Tam nữ nhi của Liễu Thừa Hạo.”

“Cửu ca....” Hần hiện tại yêu cầu rời khỏi buổi yến tiệc liệu có được không? Hiện tại hần thật sâu sắc cảm nhận hôm nay đến tham gia bách nhật yến của cháu trai thật sự là quyết định sai lầm.

Liễu Ti Vũ vừa bước vào yến thính (phòng tiệc) lập tức cảm giác được bầu không khí quái dị, hỉ yến không phải nên có có tiếng người cười nói ồn ào, tiếng chén bát va chạm vào nhau hay sao?”

Nhưng — tĩnh lặng, phi thường tĩnh lặng, làm hại nàng mới bước một chân vào yến thính, chân kia lại ngập ngừng khựng lại ngay tại cửa, đồng thời gương mặt hướng bên trong quét một vòng.

Trước mắt mọi người ai cũng đều phục sức đẹp đẽ quý giá, lóa mắt, chắc chắn những kẻ có thể có thể đến tham hỉ tiệc hôm nay nếu không phải thuộc dòng dõi quý tộc thì cũng là hoàng thân quốc thích, mà ngay lúc này ánh mắt của bọn họ đều hướng về phía cửa, đồng loạt tập trung trên người nàng.

Liễu Ti Vũ rất điềm tĩnh hạ xuống mi mắt, chậm rãi nhấc chân còn lại bước vào trong yến thính.

Ngày xưa tại khuê phòng nàng từng nghe phụ thân giảng qua, đương triều Cửu vương gia hỉ nộ vô thường, làm việc tùy hứng? Đối nhân xử thế lại khôn khéo, lời đời mà giáo hoạt, là loại người cho dù làm hết thấy

mọi chuyện xấu trong thiên hạ, cho dù người trong thiên hạ vẫn biết là hấn làm, lại không có bằng chứng để kết tội, là loại người ngoan độc tàn nhẫn nhưng không ai có thể làm được gì hấn.

Hấn luôn luôn mang vẻ mặt tươi cười, nhưng bên trong lớp mặt nạ tươi cười kia tám chín phần mười là có hàm ý khác, mà gần đây nàng vẫn thường hay nhìn thấy loại tươi cười đó.

Nàng hiểu được tâm tính của Cửu vương gia, hấn giống như tìm được một món đồ chơi mới mẻ, chọc phá nàng, hơn nữa hấn biết rõ mùi vị của kẻ bị lấy ra làm đồ chơi thâm hiểm thế nào.

Còn sống xác thực so với chết càng khổ hơn gấp bội!

Mọi người kinh ngạc chú mục vào nữ nhân vật chính mà dạo gần đây các vụ tai tiếng tình dục so với đương kim hoàng thượng còn muốn vang dội, y phục nàng đang mặc trên người chính là trang phục của nha đầu sai vặt trong những gia đình giàu có, mái tóc được buộc lại bằng một miếng vải bố màu xanh, trông có vẻ hoạt bát, linh lợi.

Tướng mạo bình thường, ngay cả khí chất cũng không có gì xuất chúng, duy nhất lọt vào trong tầm mắt chính là đôi mắt phượng xinh đẹp, thanh khiết mang theo vẻ lãnh ngạo, cô độc, màu sắc tràn đầy màu đen, tựa như loại hắc ngọc thượng hạng nhất.

Hoàn toàn tương phản với thân hạ nhân trang phục chính là cái bọc bằng gấm nàng đang ôm trong lòng, sang quý hoa lệ đến lóa mắt, không biết có phải là do hiệu quả do sự đối lập mãnh liệt gây ra hay không, mọi người có cảm giác đứa trẻ trong lòng nàng phá lệ khả ái, làm cho người ta yêu thích không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần như bạch ngọc, tuyệt đối so sánh với lão tử của hấn đáng yêu gấp bội lần.

“Tam nha đầu, ôm tiểu vương gia đến cho mọi người nhìn xem.”

Hấn chắc là sợ mọi người chưa nhìn thấy rõ bộ dạng chật vật của nàng lúc này có phải không? Nàng tuân lệnh không hề răng nói tiếng nào, ôm tôn quý tiểu vương gia đi chung quanh tất cả các bàn một vòng, chịu đựng đủ các lời ca ngợi, nghe đến chết lặng.

Hai cánh tay trắng nõn của tiểu vương gia không ngừng quơ quào, mục tiêu chính là ôm lấy bộ ngực mềm mại của nàng. (Cesia: cái này có gọi là sắc quỷ ko ta)

Trác Phi Dương càng lúc càng hứng thú, tầm mắt vẫn không hề dời khỏi thân ảnh mảnh mai kia.

Tốt lắm, thần sắc vẫn như thường, một chút cũng không nhìn thấy được điểm nào xấu hổ quẫn bách, hấn phải thừa nhận luận lâm sự phản ứng, nàng dĩ nhiên là một cao thủ.

“Vương gia, nếu không có chuyện gì khác, ta muốn hồi phòng bếp.”

“A?” Trác Phi Vũ đột nhiên kinh dị thốt lên.

“Làm sao vậy, vương đệ?”

“Nàng không tự xưng là nô tỳ.” Nói đến đây Trác Phi Vũ thật cảm thấy hứng thú. Hấn phát hiện thanh âm của nàng rất lạnh, không hề có chút ý lấy lòng, mà giống như là công nhiên khiêu khích.

“Ta cùng xá đệ chỉ là tạm cư ở vương phủ, giúp việc tại phòng bếp, không thể hoàn toàn xem như nô bộc của vương phủ.”

Trác Phi Dương hơi hơi nhướng mày. Đây có thể xem như nàng ở trước mặt mọi người làm sáng tỏ lời đồn? Giống như vô ý mà lại đúng mực, thiên thời địa lợi nhân hòa nàng thế nhưng đều toàn bộ đều chiếm được!

Đáy mắt của hấn hiện lên một tia giảo hoạt, cười nói: “Mang Tam Liễu lưu lại.”

Quả nhiên, nàng kinh ngạc nhìn về phía hấn.

“Là con của ta đó, Trác Tam Liễu, tên rất hay đúng không?” Hấn hảo tâm giúp nàng giải thích nghi hoặc.

“Vương gia vẫn thả quả là rất cao.”

Câu hồi đáp lạnh lẽo như sương giá trên đỉnh núi lại mang theo dày đặc hàm ý châm chọc, điều này làm cho Trác Phi Vũ cùng với Vân Thanh thiếu chút nữa trảm miện một lời lên tiếng tán thành nàng, hoàn hảo cũng may nhẹn xuống kịp.

“Bổn vương cũng cảm thấy vậy.” Người nào đó vẫn như trước cười giống như xuân phong quét vào mặt.

Nàng không thèm đáp lại, bước tới đặt hài tử vào hai cánh tay đang mở ra của hắn, sau đó xoay người hướng phía ngoài bước, không có chút lưu luyến, cho dù phía sau có vang lên tiếng khóc lóc ầm ĩ của trẻ con, nàng cũng không hề có chút ngập ngừng.

Chôn thị phi, nhất định phải cách thật xa, đây chính là tri thức thông thường.

“Người đâu, mau gọi ma ma đến ôm tên tiểu tử thích khóc này đi đi.”

“Bẩm vương gia, Trương ma ma bởi vì mang bệnh nên hồi hương rồi.”

“Vậy cho nhũ mẫu đến mang hắn đi.”

“Buổi chiều nhũ mẫu lĩnh tiền công cũng đi mất rồi, tên nhũ mẫu còn chưa có thỉnh đến.”

“Vậy đem Liễu tam nha đầu vừa mới ra ngoài khiêng trở về cho ta.”

“Vâng.”

Một thân ảnh lập tức bay ra ngoài, tốc độ thật kinh người, không ai lại không khiếp hãi trước thời điểm điểm báo cơn tức giận của Cửu vương gia bộc phát.

Liễu Ti Vũ quả thật bị người ta khiêng trở về, anh chàng thị vệ kia đúng là phi thường triệt để chấp hành mệnh lệnh của chủ tử, khiêng một cô nương gia trở lại yển thính, tư thế chẳng đẹp mắt chút nào.

Bị nhân ném xuống đất, Liễu Ti Vũ còn chưa kịp đứng dậy, trong tay liền bị nhét vào một thân ảnh nho nhỏ.

“Vương gia — “

“Làm sao vậy, tam nha đầu?” Hắn lại còn meo meo cười.

“Ta còn có việc phải làm.”

“Ôm Tam Liễu – cũng có thể làm việc mà.”

“Vương gia sao không tự mình thử xem?”

“Nếu hắn không khóc, bổn vương cũng không ngại thử.” Hắn nói, biểu hiện rất có thành ý.

“Hắn khóc tỏ vẻ hắn đói bụng.” Nàng không thể không nhắc nhở cho hắn một chuyện quá rõ ràng.

“Bổn vương trên người không có sữa làm sao cho hắn ăn.”

“Vậy Vương gia sao có thể cho rằng ta có biện pháp?”

“Người chẳng phải là nữ nhân sao?” Tầm mắt của hắn quét một chút về phía bộ ngực của nàng.

Nàng mím môi, nhãn thần càng lúc càng rét lạnh, “Trong vương phủ nữ tử không phải chỉ có mình ta.”

“Có thể làm cho Tam Liễu không khóc nữ nhân cũng chỉ có một mình người.”

Mọi người cũng phát hiện, hài tử kia vừa trở lại trong lòng Liễu Ti Vũ thì lập tức ngừng khóc, hai bàn tay nhỏ xíu không ngừng cào cào trước ngực nàng.

“Vương gia bảo ta nên nhận mệnh sao?” Nàng nhướn mày.

Hắn sờ sờ cằm, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, “Nếu có biện pháp tốt hơn, không ngại nói cho bổn vương tham khảo một chút.”

“Xem ra phải làm cho Vương gia thất vọng rồi.” Về mặt của nàng so với hắn càng tiếc nuối.

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin trên đời này lại có người dám chế nhạo Kim Thịnh hoàng triều Cửu vương gia, hơn nữa lại còn là một nữ nhân!

~~~~~

Trên bầu trời những vì tinh tú tỏa sáng lóng lánh như thủy tinh, ánh sáng mờ ảo như dát bạc.

Lần qua lần lại mấy khối bạc trong tay, Liễu Ti Vũ trong lòng cảm thấy bất an, thất thần nhìn ánh trăng sáng vắt ngang bầu trời bên ngoài cửa sổ, đôi lông mày nhăn thật chặt.

Thụy vương phủ cũng không bạc đãi hạ nhân, cho dù nàng chỉ là một gã nha đầu sai vặt, bởi vì mấy tháng nay vương gia tâm tình tốt nên tiền lương được tăng, hiện tại nàng đã có bảy lượng bạc.

Nơi này tuy rằng có thể che mưa che gió, nhưng chẳng lẽ nàng thật sự muốn cả đời ăn nhờ ở đậu, mặc kệ cho người ta đùa bỡn xoay vòng ở trong lòng bàn tay sao?

Tầm mắt đắm chìm vào trong màn đèn bên ngoài cửa sổ. Rời khỏi Thụy vương phủ, sẽ có gì phía trước đang chờ đợi nàng?

Ngón tay đang chơi đùa với mấy khối bạc ngừng lại, nàng bỏ ngân lượng vào trong hà bao, cất vào trong người.

Tiếp tục nhấn, cho đến khi nàng tìm được lối thoát tốt nhất, nàng sẽ tiếp tục tình trạng như hiện tại, cho dù không muốn nàng cũng phải bảo trì cái loại “vô tình” khiêu khích này, làm cho Cửu vương gia có hứng thú với nàng.

Khóe môi hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười, như là nhạo báng chính mình, dưới ánh trăng nụ cười kia trông có vẻ mông lung như ẩn như hiện lại quá đổi thê lương.

Nếu nàng có được mỹ mạo như hai vị tỷ tỷ, có lẽ sẽ không cần phải nhọc lòng để bảo vệ tính mạng của chính mình cùng đệ đệ, cũng sẽ không tự mình rước lấy một gánh nặng phiền toái như Trác Tam Liễu.

Nhắm mắt lại, nội tâm bỗng dâng lên một trận chua xót, Thượng gia sẽ không từ bỏ ý niệm diệt cỏ tận gốc, chẳng lẽ nàng sẽ quên mối cừu hận của Liễu gia hay sao?

Không, nàng sẽ không quên, cũng không thể quên, đại nương treo cổ tự vẫn, nhị nương cùng với các tỷ tỷ chết thảm, mỗi khi nhắm mắt lại cảnh tượng đó lại hiện ra trước mắt.

Đôi mắt một lần nữa mở ra, lại trở về với vẻ cô độc, thanh khiết, lãnh ngạo, hiện tại nàng phải kiên cường, chỉ có kiên cường mới có thể bảo hộ được cho ấu đệ Văn Sinh.

Hai đứa trẻ đang say ngủ ở đầu giường, cả hai khuôn mặt đều đậm chất trẻ thơ, nhưng vận mệnh của chúng lại hoàn toàn bất đồng.

“Hy vọng vương phủ sớm một chút thỉnh bà vú đến.” Nàng thì thầm tự nói với mình, duỗi tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Trác Tam Liễu, hồn nhiên không hề hay biết nhất cử nhất động của mình đều rơi vào một đôi mắt đang ẩn trong bóng tối. (Cesia: sao anh này hay thích đi rình người ta thế)

Nhìn hai cánh cửa sổ khép lại, một bóng đen từ trên cây trong sân nhảy xuống, không hề phát ra tiếng động, ánh trăng rọi sáng khuôn mặt hắn, đây chẳng phải là Trác Phi Dương vốn được xem là đã an giấc từ lâu rồi hay sao.

Từ lúc ở Thanh Nhã Các nghe được những tin đồn về nàng, hắn liền cảm thấy nữ nhân này thực không đơn giản, sự thật đã chứng minh trực giác của hắn là đúng, nàng tựa như một quyển sách, không lật đến trang cuối cùng sẽ không biết được kết cục.

Đêm nay hắn đã nhìn thấy gì? Hắn cứ nhiên lại có thể nhìn thấy được vẻ thê lương trên mặt nàng, tuy rằng rất đậm, nhưng như thế cũng đủ.

Nữ tử mang tên Liễu Ti Vũ, người cũng như tên, giống như sợi tơ lay động trong mưa xuân tinh tế lại nhu tình, là tơ liễu phát phơ theo gió, rõ ràng yếu ớt nhu nhược như thế lại muốn gánh vác quá nhiều thống khổ, bi thương....

Hắn chưa bao giờ tin nàng giống ngoại giới đã nói, đối với mọi chuyện của Liễu gia đều thờ ơ, không hề động tâm, nếu thật sự như thế, Liễu nhị nương trước khi lâm chung cũng sẽ không ủy thác Liễu Văn Sinh cho nàng, đối với một danh kỹ một thời, duyệt qua không biết bao nhiêu người như Liễu nhị nương, tất nhiên sẽ nhìn ra được vị tam tiểu thư quái gỡ lại thiếu ngôn này có thể kham nổi trọng trách –

Mắt của Trác Phi Dương bỗng dừng nheo lại. Quái gỡ lại thiếu ngôn là do nô tỳ của Liễu gia nhận xét đối với Liễu Ti Vũ, nghe nói nàng ở trong phủ cũng rất ít trò chuyện với người của hần, như thế nào ở trong ấn tượng của hần nàng lại luôn là một kẻ nhanh nhẹn miệng, dễ dàng khơi mào lên hứng thú của hần?

Một đạo lông mày nghiêng ngả như lên, hần liếc về phía cánh cửa sổ đang đóng chặt, ánh mắt sâu kín lộ ra tia thích thú. Trò chơi này quả là càng lúc càng thú vị.

~~~~~

Khói bếp lượn lờ, chậm rãi phiêu tán lên trên bầu trời xanh, lẫn vào với những cụm mây trắng.

Ánh mặt trời rơi xuống mặt đất, để lại từng chùm sáng li ti, làm nổi lên những đốm vàng dầu nổi lênh bênh trên mặt nước, một đôi tay trắng bệch đầy bọt xà phòng đang bận rộn rửa bát đĩa.

Cách giếng nước không xa trên bãi cỏ, Liễu Văn Sinh không ngừng nhổ cỏ, nhặt lấy lá cây đem bỏ vào trong nôi, mà kẻ đang nằm trong nôi chính là tiểu vương gia tôn quý của Thụy vương phủ. (Cesia: chắc, anh vương gia này bỏ mặc cho con bụi đời luôn)

Mãi cho tới khi cỏ với lá cây bao phủ đầy người của đứa trẻ vô tội, Liễu Ti Vũ rốt cuộc cũng theo ánh sáng phản xạ từ bát đĩa ngẩng đầu lên, nhìn thấy màn buồn cười đó.

“Văn Sinh!” Thật sự làm người ta dở khóc dở cười, mà hai đứa trẻ vẫn còn chưa dứt sữa kia vẽ mặt lại còn vô cùng hạnh phúc.

Lau khô tay vào tạp dề, nàng kiểm tra xem Trác Tam Liễu có tè dầm hay không, sau đó mới ôm hần vào trong lòng.

Trác Tam Liễu. Nàng trong lòng âm thầm nghĩ rằng, cái tên Cửu vương gia kia rõ ràng cố ý, Tam Liễu, tam nha đầu, Liễu gia tam nha đầu, một kẻ luôn lãnh đạm với mọi việc như nàng, càng ngày càng khó khổng chế được cơn kích động muốn rống người.

Nhẫn!

“Tỷ tỷ, ôm.” Liễu Văn Sinh mở ra hai cánh tay muốn tranh sủng.

Mỗi tay ôm một oa nhi, nàng đi về hướng phòng bếp.

“Tam nha đầu, cháo thịt đã nấu nhừ rồi, ta múc cho người.”

“Đa tạ.”

“Thật sự kỳ quái, chỉ là thỉnh một nhũ mẫu thôi sao lại khó như vậy?” Từ bá một bên giúp nàng múc cháo, một bên lải nhải.

Điểm này nàng cũng không hề cảm thấy kỳ quái, nghĩ đến người nào đó hạ quyết tâm muốn nhìn xem nàng tay chân luống cuống, bộ dạng chật vật thảm hại, nàng sớm nên biết Trác Phi Dương không phải là người tốt.

“A, cháo thịt thơm quá, ta vừa lúc cũng đói bụng.”

Vừa nhìn thấy một cảm y nam tử trên mặt mang theo ý cười bước vào phòng bếp, Từ bá thạch hóa ngay tại chỗ.

Tôn quý tiểu vương gia của bọn họ xuất hiện tại phòng bếp đầy dầu mỡ đã đủ kinh người, không nghĩ tới ngay cả Cửu vương gia càng thêm tôn quý của bọn họ cũng xuất hiện ở nơi này, cũng khó trách toàn bộ người ở bên trong lại kinh hãi tới thế.

Muống cháo thịt nguyên bản vốn chuẩn bị dứt vào miệng của Trác Tam Liễu, nửa đường đã bị nhân chặn ngang cướp vào trong miệng mình.

Nàng nhìn thấy trên tay của mình bỗng dưng nhiều ra thêm một cái tay, đôi lông mi dài che khuất thần sắc trong đáy mắt, thanh âm vẫn trong trẻo, lạnh lùng như trước. “Nam nữ hữu biệt, Vương gia xin tự trọng.”

“Người có thể dứt cho Tam Liễu nhà ta, vậy dứt cho ta một ngụm thì có gì quan trọng?”

Nàng thật muốn hất bát cháo vào khuôn mặt đang cười nhả nhở của hắn, nhưng nàng không thể, việc duy nhất nàng có thể làm chính là nhếch đôi môi mềm mại như cánh hoa lên, im lặng kháng nghị.

“Tam nha đầu, tay ngươi trở nên thô ráp rồi, có phải làm việc rất vất vả hay không?”

“Sử dụng hai bàn tay để kiếm miếng ăn, ta cảm thấy thật an tâm.”

“An tâm cho nên mỗi đêm đều mất ngủ?”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, không cẩn thận vọng vào đôi mắt tựa tiểu phi tiểu, lại mang theo vào tia nghiền ngẫm cùng trêu tức.

“Người bị mất ngủ chỉ sợ là chính Vương gia.” Thu hồi tầm mắt, nàng cúi đầu nhìn xuống đứa nhỏ trong lòng.

“Người làm sao mà biết?” Trác Phi Dương rất kinh ngạc.

Cái trán ẩn ẩn hắc tuyến, nàng có cảm giác như chính mình vừa đập vào bẫy.

“Tại sao không nói lời nào?”

Liễu Ti Vũ chuyên tâm dứt cháo cho Trác Tam Liễu, đối với lời hắn nói xem như mất diếc tai ngơ.

Trác Phi Dương nhẹ thở dài, trên mặt nhiễm mấy phần ai oán, “Tuy nói là đang giữa mùa hè, nhưng người nửa đêm lại đá ta ra khỏi giường, vẫn có chút lạnh đó.”

Bàn tay đang cầm thìa hơi hơi run rẩy, suýt nữa làm đổ cháo ra ngoài. Ý đồ của hắn chính là muốn phá hư thanh danh của nàng, làm cho nàng không thể sống yên ổn sao?

“Ta mất ngủ là tình có thể dung nha.” Hắn vẫn tiếp tục tự biên tự diễn, quy ra kết luận.

“Chuyện đùa này một chút cũng không buồn cười.” Nàng không thể tiếp tục bảo trì trầm mặc. “Nếu Vương gia là tới để xem tiểu vương gia ——”

“Không, ta đến để ăn cháo.” Hắn nháy mắt mấy cái với nàng, tiếp theo chuyển mắt về phía bát cháo trên tay nàng, cười thấp phần quý dị, “Tam nha đầu, ngươi đoán xem bốn vương hiện tại đang suy nghĩ gì?”

Nàng khuấy bát cháo, không đáp mà hỏi lại, “Vậy Vương gia đoán xem giờ phút này ta đang suy nghĩ gì?”

Hắn ngẩn ra, sau đó bỗng dưng nở ra một tràng cười to. Thú vị, thật thú vị!

“Vậy nếu ta dùng suy nghĩ hiện tại của ta để trao đổi với suy nghĩ của ngươi, ngươi nghĩ có thể hay không?”

“Ngài nói đi?”

Trác Phi Dương khước miệng càng giương cao, “Một nữ tử thú vị giống như ngươi bốn vương làm sao có thể buông tay cho được đây?”

“Vương gia nếu thật sự không buông tay, ta sẽ ôm không được tiểu vương gia.” Tầm mắt của nàng đang nhìn trừng trừng vào móng vuốt sói của hắn đang túm lấy tay phải của nàng.

Đôi mày kiếm của hắn khẽ nhướn lên, cười hỏi, “Cái này có tính là uy hiếp không?”

Nàng không đáp lời, xem như cam chịu.

“Hôm nay tâm tình của bốn vương rất tốt, cùng đi dạo phố đi.”

Chỉ bởi vì câu này, Liễu Ti Vũ không thể không phía sau công ầu ơ, phía trước ôm Trác Tam Liễu, đi theo hắn rêu rao khắp nơi.

Nói rêu rao khắp nơi cũng chẳng khoa trương chút nào, Trác Phi Dương rõ ràng là cố tình, trong khi hắn ngồi kiệu thì Liễu Ti Vũ phải lệch bộ phía sau, cực khổ gấp bội.

Nàng chưa bao giờ phải đi bộ một đoạn đường dài như thế, nàng hoài nghi hắn căn bản là muốn chinh nàng, cái này mà gọi là đi dạo phố hả? Cả đại đội nhân mã cứ nhiều qua nhiều lại trong thành, từ đầu đến cuối chưa hề dừng lại ở bất kỳ tửu quán trà lâu hay cửa hiệu nào.

Ánh mặt trời càng lúc càng ác liệt, Liễu Ti Vũ đã sớm mồ hôi đầm đìa, nàng khẳng định Trác Phi Dương cần bản chính là động vật máu lạnh, nếu không tại sao có thể bỏ mặc cho con trai của chính mình phơi nắng dưới ánh mặt trời gay gắt?

Nheo mắt ngược nhìn bầu trời. Rất kỳ quái, thái dương sao có thể biến thành hai cái.... cước bộ lão đảo giống như đang đứng trên khoang thuyền, cả người nàng từ từ xụi lơ trên mặt đất.

“Vương gia, tam nha đầu té xỉu.”

“Ngừng kiệu.”

Hắn lập tức chui ra khỏi kiệu, dừng lại bên cạnh nàng, chậm rãi ngồi xổm xuống, phát hiện khuôn mặt nàng đỏ rực dị thường, những giọt mồ hôi phản chiếu dưới ánh mặt trời lấp lánh như thủy tinh, đôi môi anh đào nguyên bản hồng nhuận lúc này vì thiếu nước mà trở nên tái nhợt, nứt nẻ.

Chẳng lẽ hắn đùa quá trớn rồi sao? Đây là lần đầu tiên trong lòng của Trác Phi Dương sinh ra nghi vấn như thế.

“Đỡ nàng lên kiệu.” Hắn đứng dậy đồng thời hạ lệnh.

Người hầu đỡ nàng vào trong kiệu, đang định mang hai hài tử cũng ôm vào trong, lại bị ngăn lại.

“Tìm hai nha hoàn chiếu cố bọn họ.” Trác Phi Dương buông màn kiệu xuống.

Màn kiệu ngăn cách thế giới bên ngoài, ở bên trong tựa như cả thiên địa chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Người đến tột cùng là một nữ nhân như thế nào?” Hắn thì thào tự nói, duỗi tay xoa xoa hai má gầy gò của nàng.

Dường như kể từ lúc ra khỏi nhà giam, nàng vẫn gầy như thế, làm cho thân hình nguyên bản vốn gầy yếu càng trở nên mỏng manh. Từ khi gặp phải gia biến, chỉ còn lại một thân một mình, phẩm tính lãnh đạm, cô ngạo của nàng vẫn không hề biến đổi, cho dù có chịu bao nhiêu cực khổ nàng vẫn cố chịu đựng.

Hắn vẫn cứ nghĩ bản thân chỉ là tìm được một món đồ chơi mới, nhưng khi hắn nhìn thấy bóng dáng nàng ngã trên mặt đất, trái tim của hắn bất giác lại ần ần đau, có lẽ nàng đã không còn là một món đồ chơi đơn giản như vậy.

Ngón tay lần theo hàng lông mày xuống đến đôi môi nàng, môi sắc trắng bệch lại khô nứt làm đau xót ánh mắt của hắn, bất thành linh, hắn cúi người hôn lên môi nàng.

Đôi môi khô khốc bị hắn hôn, mát mà trở nên hồng nhuận, không còn tái nhợt như nguyên bản.

“Là người khiến cho ta động tâm, vô luận kết quả như thế nào, người đều phải tiếp nhận.” Hắn thì thầm vào tai nàng, mà đang chìm trong hôn mê Liễu Ti Vũ không cách nào đáp lại.

oOo

3. Chương 3

Cảm giác quay cuồng choáng váng vẫn cứ bám riết lấy Liễu Ti Vũ, làm cho trong ngực nàng dâng lên từng đợt buồn nôn, nàng xoay người nôn ra, sau đó yếu ớt đổ ập xuống giường.

“Ói ra xong sẽ không có việc gì.”

“Phải không?”

“Nàng là bị say nắng quá mức, uống vài thang thuốc, tĩnh dưỡng vài ngày sẽ khỏe lại.”

“Lui ra đi.”

Trong cơn mơ màng nàng cảm giác được có ai đó ngồi xuống bên giường, cố hết sức muốn mở mắt ra.

Nhìn thấy hai hàng lông mi dài của nàng không ngừng lay động, Trác Phi Dương nói: “Muốn nhìn bốn vương sao?”

Mí mắt nặng trĩu khiến nàng không thể mở mắt, nhưng thanh âm lọt vào tai kia, nàng tuyệt đối không thể nhận lầm, chính là Cửu vương gia, hắn đang làm gì ở trong này?

“Tam nha đầu, ngươi đã ngủ ba ngày rồi, định cứ vậy tiếp tục ngủ sao? Nếu cứ tiếp tục ngủ, chỉ sợ là Liễu Văn Sinh sẽ không nhìn thấy được Tam tử của hắn đâu.”

Hắn đang uy hiếp nàng sao? Hắn biết rõ chuyện đó là vô dụng, nàng là một nữ nhân ích kỷ, nàng từng nói qua với hắn.

“Một đứa nhỏ không biết bị bỏ đói mấy ngày mới có thể chết đây, bổn vương cảm thấy sắp biết được đáp án rồi.”

Trác Phi Dương căn bản chính là ác ma, một ác ma lãnh huyết, hắn nếu có thể bỏ mặc cho chính con ruột của mình cùng nàng phơi nắng dưới ánh nắng gay gắt, đương nhiên cũng có thể không đếm xỉa gì tới chết sống của đệ đệ nàng.

Nàng muốn ngồi dậy, nhưng bả vai đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, nàng nhịn không được nhíu chặt mày, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

“Như thế nào, đau à? Ta còn nghĩ ngươi căn bản không biết đau là gì.”

Nàng làm sao có thể không biết mùi vị của đau? Nàng là người, không phải ma.

“Nữ nhân của Liễu gia chỉ biết lấy tử để giải quyết vấn đề? Ngươi muốn lựa chọn nối gót theo mẫu thân cùng tỷ tỷ của ngươi sao?”

Còn sống quả thật quá thống khổ cũng quá gian nan, nếu có thể nàng muốn mãi mãi ngủ không bao giờ tỉnh dậy.

Môi đột nhiên bị dùng sức mút, cắn, nàng thậm chí còn có thể nếm được mùi vị của máu tươi. Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Vừa nôn nóng vừa phẫn nộ, nàng lại một lần nữa bị vây hãm trong không cùng hắc ám.

Trác Phi Dương buông nàng ra, ngồi xổm bên cạnh giường phun ra trong miệng uế vật, sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm vào Liễu Ti Vũ lại lâm vào hôn mê đang nằm trên giường.

Hắn vốn dĩ định trừng phạt nàng, bất quá, thực rõ ràng hắn mới là kẻ bị nàng trừng phạt, vừa mới nôn xong trong miệng nàng vẫn còn lưu lại cổ mùi lạ, báo hại hắn cũng bắt đầu buồn nôn.

“Người đâu, tìm người đến chiếu cố nàng.”

“Vâng.”

Hắn nhìn nàng một lúc, sau đó phát tay áo rời đi.

~~~~~

“Nghe nói Thượng gia muốn tặng cho ngươi một danh kỹ, mà ngươi hình như cũng không có tính cự tuyệt.” Vân Thanh mới sáng tinh mơ đã chiếm chệch bên trong thư phòng của Thụy vương phủ, một bên nhìn Trác Phi Dương luyện tự, một bên mở miệng thăm dò.

“Vì sao muốn cự tuyệt?”

“Thượng gia muốn lấy vị danh kỹ này để trao đổi một người trong phủ của ngươi.”

Trác Phi Dương rốt cuộc bỏ bút xuống, nhìn thẳng vào hắn, “Ngươi muốn nói cái gì?”

“Ngươi có định đổi hay không?” Cặp mắt của hắn tỏa sáng.

“Ngươi nghĩ sao?”

“Dùng một nha đầu sai vật dung mạo chẳng có gì đặc sắc lại không có chút giá trị, đổi lấy một danh kỹ tuyệt sắc độc nhất vô nhị, một người thông minh như ngươi hiển nhiên là sẽ đổi.”

“Để ta nhắc cho ngươi nhớ, nha đầu sai vật không có chút giá trị kia không phải là nô bộc trong quý phủ của ta, nàng chỉ là tạm thời lưu lại Thụy vương phủ mà thôi.”

“Nói cũng đúng.”

“Người từng gặp qua danh kỹ đó rồi sao?”

Vân Thanh ngay lập tức hai mắt bắn ra ánh hào quang, “Gặp qua, thật sự là một giai nhân khiến cho người ta phải thương tiếc.”

“Thượng gia đã sử dụng thủ đoạn gì để ép nàng bán mình?”

“Khăng định là vô cùng dơ bẩn vô cùng ti tiện.”

“Ta rất muốn gặp vị danh kỹ được người tặng bốc lên đến tận trời kia, thật hiếm thấy một kẻ tự kỷ như người lại đi ca ngợi người khác.”

Vân Thanh khoe miệng nhất thời co quắp một chút.

“Đúng rồi, tam nha đầu thân thể đã khỏe lại chưa?”

Trác Phi Dương liếc nhìn hần, lười biếng nói, “Liên quan gì người?”

“Ta chỉ tò mò thôi, nếu người đem nàng từ đại lao cứu ra chỉ vì muốn nàng chết ở trong tay người, chuyện này không phải là quá mức phí phạm khổ tâm của người à.”

“Chuyện này đã truyền khắp kinh thành rồi sao?”

“Biết rõ còn cố hỏi, mỗi lời nói mỗi cử chỉ của Cửu vương gia người chính là đề tài thảo luận chính trong trà dư tửu hậu của toàn kinh thành.”

“Người nói thử xem nếu tam nha đầu biết được chuyện ta tiếp nhận mỹ nhân mà Thượng gia đưa tới, nàng sẽ có biểu tình gì?” Trác Phi Dương lộ ra nụ cười quý dị.

“Biểu tình trên mặt của vị Liễu tiểu thư kia cũng quá mức độc nhất đi, cho dù nàng nghĩ gì cũng sẽ không lộ ra trên mặt.”

Căn cứ vào dĩ vãng quan sát tâm đắc, Vân Thanh đối với chuyện biểu tình của Liễu Ti Vũ đã không còn ôm kỳ vọng.

“Tối nay mang theo vị danh kỹ kia, chúng ta sẽ nhìn thấy được biểu tình của tam nha đầu thôi.” Về mặt của hần bưng bưng phần khích.

“Vương gia...” Hần chần chờ, “Người có phải quá mức hưng phấn rồi hay không?”

Trác Phi Dương bật ra một tiếng thở dài, “Người không hiểu được đâu, nàng sinh bệnh hơn nửa tháng người có biết ta nhàm chán đến cỡ nào không, dù sao một nữ tử thú vị giống nàng thật sự rất hiếm gặp.”

“Nói cũng đúng.” Phần lớn nữ tử trong kinh thành đều thuộc loại nhàn tĩnh văn nhã, tuy rằng tướng mạo xinh đẹp nhưng tính cách lại quá mức tương tự, không có chút đặc sắc, nhìn riết cũng thấy nhàm chán.

“Dù sao hiện tại cũng không có việc gì làm, không bằng trước hết cứ đi xem thử nha đầu kia đang làm gì cũng tốt.”

Vì thế hai nam nhân liền đường đường chính chính đi vào phòng bếp của vương phủ, đột nhiên không hề phòng bị xuất hiện trước mặt của tỷ đệ Liễu thị, làm Liễu Ti Vũ không kịp thu hồi nụ cười rạng rỡ ở trên mặt.

Nụ cười của nàng không thuộc dạng minh diễm động lòng người, bởi vì nàng không phải mỹ nữ, cũng không phải loại đậm nhạt, kín đáo, trên người nàng chưa từng có khí chất thực nữ. Đó là nụ cười xuất phát từ vui sướng, hân hoan, một loại làm cho người nhìn thấy hay nghe thấy đều bị cuốn hút bất giác cũng bị lây nhiễm mà khoái hoạt cười.

Nguyên lai nàng không phải trời sinh chỉ có một bộ lãnh đạm biểu tình, nguyên lai nàng cũng có thể cười đến như vậy hạnh phúc, không khúc mắc, không vương bận lại rung động hồn người.

“Tam nha đầu.”

Thanh âm không có hảo ý, Liễu Ti Vũ ngay lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, cẩn thận nhìn chăm chăm vào hai người trước mắt.

“Mới vừa rồi chẳng phải cười thực vui vẻ sao? Tại sao mới vừa thấy bốn vương thì lại mặt lạnh, chẳng lẽ không chào đón bốn vương?”

“Vương gia sao lại nói thế, tại đây Thụy vương phủ chỉ có Vương gia không chào đón ta, ta nào dám có can đảm không chào đón vương gia.”

“Vậy cười một cái để bốn vương nhìn xem đi.” Hắc dùng chuỗi quạt đang cầm trong tay nâng cằm nàng lên, muốn cười lại không cười nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

“Ta không biết là Vương gia thật buồn cười.” Nàng lạnh lùng trả lời.

Vân Thanh chớp chớp mắt, trong mắt hiện lên tia tán thưởng.

Trác Phi Dương cười nói: “Chỉ cần người chịu cười, cho dù cảm thấy bốn vương buồn cười cũng không sao.”

“Ta cười không nổi.”

“Khó đến vậy à?” Bàn tay cầm quạt hơi dùng sức, vừa lòng nhìn thấy nàng vì đau mà nhăn chặt mày.

“Chẳng lẽ Vương gia cho rằng có người nào lại có thể chịu thống khổ mà còn cười đến thực vui vẻ sao?”

Hắn lập tức nghe theo đề nghị thu hồi quạt, thay bằng bộ dạng tươi cười của súc vật vô hại, “Bây giờ thế nào?”

Cẩn môi dưới, nàng rất muốn nhin cười, nhưng nhìn thấy bộ dạng giống như chó con muốn lấy lòng của hắn thật sự rất mắc cười, nàng rốt cuộc nhin không được “phốc” một tiếng, tiếng cười phá công mà ra.

Vân Thanh cũng bật cười theo, không biết nếu lúc này hắn nói “Vương gia thực buồn cười”, có khi nào bị người nào đó diệt khẩu hay không?

Nhìn đôi mắt cùng đuôi lông mày của nàng cong lên, ý cười tràn đầy trên mặt, Trác Phi Dương trong lòng dâng lên một cảm giác hết sức thỏa mãn. Nếu tương lai ngày nào cũng có thể nhìn thấy nàng cười như thế, sáng lạn như ánh nắng, thì đó cũng là chuyện hạnh phúc nhất của đời người.

“Theo bốn vương ra ngoài hít thở không khí đi.”

Hắn thuận miệng nói như vậy, nàng cũng chỉ có thể nghe theo, nhân ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

“Thay đổi y phục sẽ tốt hơn.” Hắn đánh giá nàng.

Nàng như cũ cũng chỉ có thể nghe theo, không đúng thời điểm, nàng cũng không muốn đi khiêu khích cái tên nam nhân có mức độ nguy hiểm cực cao này.

Cho dù nhìn đến thân nam trang kia nàng giật mình sửng sốt một lát, vẫn là lấy tốc độ nhanh nhất ăn mặc chỉnh tề.

“Chắc, xem ta nhìn thấy gì này.”

Ngay khi nàng đi ra cửa phòng liền nghe thấy thanh âm trêu chọc của Trác Phi Dương, sau đó thân người bị một đôi bàn tay to kéo qua.

“Một vị thiếu niên thư sinh mi thanh mục tú.”

Nàng cúi khuôn mặt trắng như phấn xuống, không nói chuyện.

“Vân Thanh, người nói xem bộ dạng cải trang của nàng hiện tại có phải thuận mắt hơn hay không?”

“Đương nhiên.”

“Lấy diện mạo này mà vào ‘Ỗ Thúy Cát’, chỉ sợ sẽ rước lấy không ít nợ tương tư đâu.”

“Mang nàng vào Ỗ Thúy Cát?” Vân Thanh kinh ngạc tròn mắt.

“Có gì không thể?” Hấn nhíu mày phản bác.

Ỗ Thúy Cát rốt cuộc là chỗ nào? Liễu Ti Vũ mơ hồ có loại dự cảm xấu.

~~~~~

Dự cảm của nàng quả thật chính xác, ngược nhìn tấm biển treo trên đỉnh đầu, Liễu Ti Vũ cảm thấy kích động muốn quay đầu bỏ chạy.

Ỗ Thúy Cát, ba chữ thật to được cẩn theo lối chữ Triện (một kiểu chữ Hán) màu hoàng kim chói mắt nằm ở giữa, hai bên sườn đại môn là những thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi ăn mặc lờ lợt dựa vào cửa liếc mắt đưa tình.

Nàng cho dù có tái diễn độn, lúc này cũng phải đoán ra được đây là chỗ nào — thanh lâu, là nơi nam nhân tiêu vàng.

Một bàn tay choàng qua ôm lấy vai nàng, tên Trác Phi Dương kia làm gì mà chịu bỏ qua cơ hội trêu chọc nàng, hấn thì thầm ở bên tai nàng, “Như thế nào? Hiện tại sợ hãi?”

“Sợ nên là những nữ tử ở bên trong mới đúng.” Nàng cố gắng giữ vững trấn định, nếu trên mặt thật sự hiện lên vẻ khiếp hãi, vậy chắc chắn sẽ rất trùng ý với tên nam nhân tồi tệ bên cạnh, mà nàng lại không muốn cho hấn thỏa mãn.

“Người xác định?” Hấn kẻ sát lại gần nàng.

Thân mình nàng nhất thời cứng đờ, trái tim đột nhiên tăng tốc, nhất thời không thể trả lời.

Vân Thanh hứng thú theo dõi cử chỉ vượt quá khuôn khổ của hấn, trong lòng nhất thời hiểu rõ. Xem ra người nào đó rõ ràng là túy ông chi bất ý tại tửu (*).

(*) Túy ông chi bất ý tại tửu: ý của Túy ông không phải nói về rượu, ý nói là ý của người đó không phải giống bề ngoài như trong lời nói, mà là vì nguyên do khác, chẳng hạn như một người đến sòng bài chơi bài, nhưng không phải muốn đến đánh bài mà mục đích là vì một cô nàng xinh đẹp nào đó.

“Ách?” Tay của hấn từ đầu vai của nàng trượt xuống thắt lưng, hấn cảm nhận được rõ ràng cơ thể của nàng cứng ngắc như đá, nụ cười ở khóe miệng không khỏi càng lúc càng khoái trá.

“Xác định.”

Thật hiếm thấy lúc này nàng còn có thể dùng vẻ mặt đạm mạc kết hợp với thanh âm lãnh liệt để trả lời, điều này làm cho Vân Thanh không thể không bội phục.

“Vậy chúng ta mau vào thôi.” Hấn lôi kéo nàng bước lên mấy bậc thang tiến vào bên trong.

Vân Thanh hưng phấn đi theo sau, hôm nay nhất định sẽ có trò hay để xem.

Bọn họ mới vừa vào không bao lâu, các vị hồng tỳ từ lớn tới nhỏ của Ỗ Thúy Cát toàn bộ đều đến đông đủ.

“A, Vương gia, đã lâu không thấy ngài tới.”

“Hầu gia, thật không có lương tâm...”

Liễu Ti Vũ vô tâm tình cũng không có công phu đi xem bọn hấn như thế hưởng thụ đãi ngộ ôn hương nhuyễn ngọc bao mãn hoài (*), nàng đang quần bách ngăn cản hành vi quá mức khiêu khích, gợi tình (*) của các hương diễm giai nhân, nhất lùi lại tái lùi, lùi mãi cho đến khi không còn chỗ để lùi nữa.

(*) Nhuyễn ngọc ôn hương bao mãn hoài: nghĩa đen là ôm gọn trong lòng thân thể mềm mại, thơm hương.

Câu này được trích trong ‘Tây厢记’, Tả Thôi, Trương Nhị yêu nhau trải qua bao nhiêu sóng gió, ngăn trở cuối cùng mới được đoàn tụ bên nhau, từ tình nhân trở thành quyền thuộc. Trong vở kịch có đoạn miêu tả nam nữ hẹn hò yêu đương vụng trộm. Dùng câu hát và ngôn từ để miêu tả cảnh giao hoan, như “Nhuyễn ngọc ôn hương bao mãn hoài; lưu luyến đào thiên thai, xuân chí nhân gian hoa lộng sắc;.....”

(*) Nguyên văn ‘Đầu hoài tống bao’: ý chỉ nữ nhân chủ động gieo mình vào lòng nam nhân, khiêu khích, gợi tình.

“Ta không cần....”

“Vị huynh đệ này của ta là mới đến lần đầu, các nàng không cần hù dọa ‘hắn’ ”.

“Vương gia, ngài thật biết nói đùa, bọn em làm sao có thể hù dọa hắn? Bọn em là đang hầu hạ vị công tử này mà.”

“Xem này vị công tử này da dẻ trắng mềm như thịt luộc, a, như thế nào tay lại thô ráp như vậy....”

Luống cuống tay chân đẩy các mỹ nhân, ba chân bốn cẳng muốn thoát khỏi mùi son phấn nồng nặc thốc vào mũi, chân nàng nhất thời lảo đảo, đổ về phía sau ngã vào trong một bờ ngực rộng lớn.

“Tất cả lui xuống hết, hôm nay không cần hầu hạ.”

Một đám nữ tử trang điểm xinh đẹp trên mặt mang theo thất vọng đảo mắt về phía mỹ nam tử đang lười nhác tựa lưng vào ghế, hậm hực lui ra ngoài.

“Xem ra tất cả các nàng đều vì mỹ nam tử người mà đến.” Hắn nhìn lướt qua, đồng thời ném cho Vân Thanh một nụ cười tự tiếu phi tiếu.

“Ghen tị?” Vân Thanh cười đến có chút tự đắc.

“Loại diễm phúc này không cần phải ghen tị.”

Ánh mắt của Vân Thanh hàm chứa thâm ý khác quét về phía người hắn đang ôm trong lòng, tươi cười dẫn theo vài phần bồn chồn, “Nói cũng đúng, ta còn phải hướng Vương gia lãnh giáo nhiều hơn.”

Trác Phi Dương thần sắc không hề thay đổi, thông dong phản kích, “Thật hiếm thấy người mà cũng chịu thụ giáo.”

“Buông tay.” Nàng mới không thèm để ý tới tình trạng mình bao ám phúng (*) của hai người bọn họ, lúc này nàng chỉ muốn tránh khỏi sự ôm ấp của hắn.

(*) Minh bao ám phúng: mặt ngoài tuy là ca tụng nhưng thật ra là đang châm biếm lẫn nhau.

“Cái gì?” Hắn giả bộ như không nghe rõ, ghé sát đầu vào má nàng.

“Buông tay.” Nàng lập tức lập lại, đồng thời xoay mặt đi chỗ khác.

“Là do chính người thổi lui vào trong lòng ta.”

“Là do ta không cẩn thận.” Nói giống như thể nàng cố ý gieo mình vào trong lòng hắn.

“Lần này tạm tha cho người.” Lời nói của hắn rất mơ hồ, mập mờ, cho nên ngay cả Liễu Ti Vũ người đứng gần hắn nhất cũng không nghe rõ được.

“Tú bà, mang chút rượu và thức ăn lên đây, hôm nay chúng ta chỉ uống rượu nghe khúc.”

“Hảo, thưa gia, lập tức sẽ mang lên.”

Rượu và thức ăn rất nhanh được dọn lên, một vị nữ tử mỹ lệ, thướt tha yếu điệu ôm cầm bước vào.

Vị mỹ nhân này quả thực dung mạo tuyệt sắc, khuynh động nhân tâm, chỉ có điều đôi mắt nàng quá mức u sầu, làm cho Liễu Ti Vũ không kiềm được bị đôi mắt của nàng cuốn hút.

“Thế nào? Nguyên lai người thích vị cô nương này?”

Nàng không để ý tới lời trêu chọc của hắn, tự rót cho mình một chén trà uống.

“Đến nơi này không uống mỹ tửu chẳng phải rất đáng tiếc sao? Đến, ta kính người một ly.”

“Ta không uống rượu.”

“Nếu người chịu uống ly rượu này, bổn vương liền giúp nàng chuộc thân bỏ đi tiện tịch.”

Lưỡng đạo kinh hỉ ánh mắt dừng lại trên người của Liễu Ti Vũ, đồng thời cũng khiến nàng lâm vào tình trạng hai mặt thụ địch, không thể thoát thân, chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

“Công tử...” Một đôi tiền thủy song đồng tựa như hàm chứa tam giang chi sâu, ngũ hồ chi hận, tựa như bao nhiêu thiên ngôn vạn ngữ đều ẩn chứa trong đôi mắt trong suốt đó. Như thế giai nhân, như thế ai oán, làm cho người ta như thế nào có thể nhẫn tâm cự tuyệt?

“Lời người nói là thật?” Nàng hướng tầm mắt về phía kẻ ngồi bên cạnh đang cười đến thần nhiên, tự đắc.

“Chẳng lẽ bốn vương nhìn giống hay nói giỡn sao?”

Nàng không nói lời nào bưng lên chén rượu đầy, uống một hơi cạn sạch, sau đó che miệng ho sặc sụa không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời bị nhuộm hồng, đỏ bừng.

“Quả nhiên là sắc đẹp mê hoặc nhân a, ngay cả một kẻ thanh tâm ngạo cốt như Liễu huynh đệ đây cũng cam tâm khom lưng vì mỹ nhân, thật rất khiến cho người ta nảy sinh cảm khái.” Về mặt của hắn rõ ràng mang bộ dạng đã thắng mà còn làm bộ than thở.

Vân Thanh gục đầu xuống giống như đang nhắm nháp rượu, kỳ thật hai vai của hắn không ngừng run.

“Vương gia –” Mùi rượu xông lên đỉnh đầu, làm ánh mắt nàng trở nên mê ly, phần nộ ở trong lòng cũng vô pháp đè ép.

“Người đâu, thay vị cô nương này chuộc thân, thuận tiện bỏ đi tiện tịch.”

“Vâng.”

“Đa tạ Vương gia, đa tạ công tử.” Nữ tử xinh đẹp kia vui sướng theo thị tòng rời đi.

Nhấc tay đỡ lấy trán, Liễu Ti Vũ đặt móng ngà bệch xuống ghế, thống khổ nhăn chặt mày. Thật khó chịu, ngực giống như bị lửa đốt, cổ họng cay xè, đầu óc choáng váng....

“Không sao chứ?” Hắn duỗi tay đỡ lấy thân hình nghiêng ngả lão đảo của nàng.

“Thật khó chịu.”

Thuận thế đem nàng ôm vào lòng, nhìn ánh mắt nàng vì say mà trở nên lơ đãng, móng lung như sương phủ, hai gò má đỏ bừng đáng vẻ yêu kiều quyến rũ, Trác Phi Dương cười gian trá.

“Vương gia, người không phải tính ăn nàng chứ?”

“Ta có bao giờ bụng đói ăn quàng sao?”

Vân Thanh cười giảo hoạt, “Thế sự khó liệu à.”

“Người là khách quen của nơi này, không cần đến ta chiêu đãi đi?” Hắn không khách sáo hạ lệnh trực khách.

“Ôm ấp trong lòng ôn hương nhuyễn ngọc, ta nên tự tìm khoái hoạt tốt hơn.” Vân Thanh cười hì hì ra khỏi phòng, thuận tay giúp hắn đóng cửa phòng lại.

“Tửu lượng kém như vậy a....” Nhìn người đang nằm trong lòng, hắn thở dài, nguyên bản nghĩ muốn chuốc cho nàng mấy chén, không nghĩ tới mới có một chén mà đã say thành như vậy.

Ôm nàng đặt xuống chiếc giường trong phòng, do dự một lát, tay hắn di chuyển tới vạt áo của nàng.

~~~~~

Chán nản sụp xuống hai vai, ánh trăng rọi sáng một dáng người đang vùi đầu vào giữa hai đầu gối.

Đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rượu, cũng chỉ tại cái chén rượu đại gian đại ác kia, làm hại khả năng kiểm soát của nàng đều mất sạch, có ai nói cho nàng biết đêm đó đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Ti Vũ nghĩ đến đau buốt cả đầu, nhưng một chút ấn tượng cũng không có,

Nàng đã kiểm tra qua thân thể của mình, ngoại trừ một ít dấu vết xanh tím ứ ngán không tiện nhắc tới ra, cũng không có gì khác thường, nhưng mà những dấu ứ ngán khả nghi này như thế nào xuất hiện?

“Đang nghĩ gì?”

Nàng hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy một người bỗng đứng vô thanh vô tức xuất hiện ở sau lưng, “Vương gia!” Hù dọa nàng như vậy bộ vui lắm sao?

“Nghĩ gì mà xuất thần? Ta đứng ở bên cạnh người nửa ngày mà người cũng chưa phát hiện ra.”

“Đã trễ thế này, Vương gia có việc gì sao?”

“Giống người, đột nhiên cảm thấy ánh trăng thật mê người, bất tri bất giác đi đến chỗ này.”

“Ta không quấy rầy Vương gia ngắm trăng.”

“Phải đi?”

“Thời gian cũng đã khuya, ngày mai ta còn có việc phải làm.” Nàng men theo lối đi hẹp lách mình bước qua hắt.

“Thượng đại nhân tặng cho ta một danh kỹ.”

Nàng cước bộ không hề chậm lại.

“Lấy một danh kỹ sắc nghệ song tuyệt để đổi lấy một nha đầu sai vặt như người, người nói tính có lời hay không?”

“Ta cũng không phải là người của vương phủ.”

“Nếu ta muốn biến người thành người của vương phủ, cũng không phải là chuyện gì khó, đúng không?”

Nàng cam chịu, hẳn hoàn toàn có năng lực làm việc này, bởi vì hẳn là hoàng tộc cao quý.

“Đổi thành người, người sẽ làm thế nào?”

“Ta không phải là người.” Cho nên lựa chọn của nàng vĩnh viễn không có khả năng đồng với hẳn.

“Hảo đáp án.”

“Ta đi ngủ.”

Cứ như vậy?

Một mình cô độc đối diện với ánh trăng thanh lạnh, hứng lấy từng trận gió đêm hiu hiu phất vào mặt, Trác Phi Dương đầu óc không thể suy nghĩ trống mắt nhìn theo hướng Liễu Ti Vũ biến mất. Phản ứng của nàng có phải là quá mức điềm tĩnh rồi hay không? Nàng thật sự đối với việc hẳn muốn quyết định làm gì cũng không thêm quan tâm?

Trong lúc đó, trong lòng của Trác Phi Dương đột nhiên cảm thấy không thoải mái, thậm chí có thể nói là cực kỳ buồn bực, cước bộ không tự chủ rẽ bước về phía phương hướng nàng biến mất.

Khi hẳn đến cách phòng nàng ba trượng trái phải, hẳn ngừng lại, sắc mặt biến đổi, lách mình trốn vào một chỗ tối.

Tuy rằng thanh âm rất thấp, nhưng mơ hồ vẫn có thể nghe được tiếng người đang trò chuyện bên trong phòng.

“Thật không nghĩ tới ta mới vừa đi Nam Hải một chuyến trở về, thế nhưng Liễu gia lại phát sinh biến cố lớn như thế.” Một thanh âm trầm thấp của nam nhân đang nói, “Văn Sinh hài tử này căn cốt rất tốt, ta vốn định chờ đến hẳn năm tuổi rồi thu nhận hẳn làm đồ đệ.”

“Quý thúc....”

“Tam nha đầu, mấy ngày nay thật khổ cho người, hôm nay ta tiện thể dẫn hẳn đi, người phải tốt bảo trọng chính mình.”

Sau đó không lâu cửa phòng mở ra, một nam nhân bước ra, theo sau đó là Liễu Ti Vũ ôm theo đệ đệ xuất hiện.

Vào lúc nam nhân đưa tay muốn tiếp lấy đứa nhỏ, nàng đột nhiên giựt tay về, “Quý thúc, ta nghĩ còn có chuyện chưa làm, đêm mai người lại đến dẫn hẳn đi?”

Nam nhân do dự một chút, sau đó gật đầu, “Cũng được.”

Nhìn thân ảnh của nam nhân biến mất trong bóng đêm, thần sắc của Liễu Ti Vũ đột nhiên trở nên rất cổ quái, hai tay ôm chặt lấy ấu đệ đang ngủ say trong lòng, giống như là sợ hấn đột nhiên biến mất không thấy.

“Luyến tiếc hấn sao?”

Nàng có chút kinh ngạc khi nhìn thấy Trác Phi Dương đột nhiên xuất hiện.

“Nếu luyến tiếc, vì sao không cùng đi với hấn?”

Nàng im lặng xoay người trở vào phòng, đem ấu đệ lần nữa đặt trên giường, giúp hấn đắp lại chăn, sau đó ra khỏi phòng.

“Vương gia tới lúc nào?”

“Nên nghe được đều đã nghe.”

Dõi tầm mắt xa xa về phía bầu trời đêm, nàng trầm mặc một lúc rồi mới chậm rãi mở miệng, “Hấn bị Thượng gia thu mua.”

Trác Phi Dương nhíu mày.

“Lúc trước hấn là bạn tốt của cha ta, nhưng tính tình lại có một khuyết điểm nhỏ.”

“Khuyết điểm gì?” Hấn đối với chuyện này cảm thấy hứng thú.

“Háo sắc.” Nàng buông xuống mi mắt, “Trên người của hấn mùi son phấn rất nồng, không giống với một kẻ vừa từ phương xa phong trần mệt mỏi, gấp gáp trở về kinh thành.”

“Người rất cẩn thận.”

“Hơn nữa hấn lại quá gấp gáp muốn mang Văn Sinh đi, xem nhẹ rất nhiều chuyện nguyên bản nên chú ý.”

“Hấn hấn phải mang người cùng đi mới đúng.”

Nàng không nói gật đầu.

“Có lẽ Thượng gia buông tha cho người, cho rằng giết Liễu Văn Sinh, Liễu gia cũng đã diệt cỏ tận gốc.” Hấn suy đoán.

“Không, Thượng gia chỉ cần mang Văn Sinh đi mà thôi.” Đây là đáp án của nàng. “Bởi vì bọn họ đã muốn dùng danh kỹ để trao đổi ta với người.”

“Có đạo lý.” Hấn có chút suy tư sờ sờ cằm, đánh giá đường nét nhu hòa một bên gương mặt nàng, “Người nói cho ta biết nhiều như vậy là muốn ta giúp người chuyện gì?”

“Đừng để người đó đem Văn Sinh đi.”

“Ta vì sao phải giúp người?”

“Tỷ đệ của chúng ta nếu có người nào chết ở Thụy vương phủ, chỉ sợ đó chính là sự ô nhục đối với năng lực của Vương gia, không phải sao?”

Hấn nhìn nàng, nàng trấn định nhìn lại hấn.

Thời gian trôi qua thật lâu, hấn vui vẻ cười rộ lên, “Ta thích nữ nhân thông minh.”

~~~~~

Cùng một đêm trăng tĩnh mịch, cùng dưới một tàng cây, màu bạc của ánh trăng quyện với màu đỏ tươi của máu tạo nên sự đối lập rõ nét.

Mãi cho tới khi thị vệ khiêng thi thể đi, nàng mới có chút cứng ngắc xoay người lại, “Tại sao?”

Trên mặt hấn vẫn là nụ cười ngả ngớn, vô vị như trước, “Chuyện này không phải là yêu cầu của người sao?”

Không, nàng không có yêu cầu hấn giết người.

“Không cho hấn cưỡng chế mang đi Liễu Văn Sinh, đây là biện pháp hữu hiệu và triệt để nhất?”

Thật sao? Đây là lý giải của hấn đối với nàng? Háo sắc không phải là tội ác tày trời, hơn nữa đã là người thì ai lại không ích kỷ? Nàng cũng không trách Quý thúc, càng không nghĩ muốn hại hấn chết oan uổng.

“Cảm tạ.” Nàng cúi mặt xuống nói. Người cũng đã chết, mặc kệ trong lòng nàng nghĩ thế nào, câu ‘cảm tạ’ này đều nên chuyển cho nam nhân đang lộ ra nguy hiểm cùng lãnh khốc đứng trước mắt.

Bỗng dưng, cằm của nàng bị tóm lấy, con ngươi của Trác Phi Dương lộ ra hàn ý nhìn chằm chằm vào nàng, thanh âm có chút khàn khàn, cũng ẩn chứa nguy hiểm, “Hiện tại mới nghĩ muốn theo ta phân rõ giới tuyến, có phải quá muộn rồi không?”

“Vương gia đa tâm.” Nàng gần như phải dùng hết toàn khí lực mới có thể dưới ánh mắt tàn nhẫn nguy hiểm kia thốt ra được mấy chữ đó.

“Phải không?” Hấn nhìn chằm chằm vào mắt nàng một lát, sau đó mới chậm rãi buông lỏng tay ra.

Hấn lùi về sau một bước, nàng mới phát hiện lòng bàn tay của mình đang ướt đầm mồ hôi, lựa chọn Thụy vương phủ để làm nơi che mưa chắn gió vốn chính là mạo hiểm lớn nhất, nàng vẫn luôn biết, nhưng mãi cho tới vừa rồi nàng mới thấu hiểu rõ ràng sự mạo hiểm này đến tột cùng là có bao nhiêu lớn.

Tà cùng ác nếu đồng thời cùng xuất hiện ở trên người một người, như vậy chỉ có thể là vô cùng tà ác. Nụ cười nhìn có vẻ vô tâm luôn thường trực trên gương mặt chỉ là dùng để ngụy trang cho những suy nghĩ thật sự che giấu bên trong nội tâm của hấn, khó trách già trẻ lớn bé từ trên xuống dưới đều e sợ hấn như là mãnh thú hồng thủy (*)

(*) Hồng thủy mãnh thú: nước lũ và thú dữ, dùng để miêu tả tai họa ghê gớm.

“Có muốn cùng đi nhìn một chút vị danh kỹ mà Thượng gia đưa tới không?” Trên mặt hấn lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh, bất cần đời như trước.

“Vương gia tính trao đổi sao?”

“Người thông minh như vậy, người nói thử xem?”

Rũ xuống mi mắt, che lại thần sắc trong đáy mắt, nàng lãnh đạm nói, “Nếu ta là Vương gia, ta sẽ đổi.”

“Nga?” Hấn nhướn mày hứng thú.

“Mọi người đều luôn thích truy cầu cái đẹp, đây chính là thiên tính vốn có.” Áp chế sự chua xót trong lòng, xuất thân hèn mọn của nương cùng với tướng mạo bình thường của nàng, khiến cho nàng từ rất sớm đã thấu hiểu được đạo lý này.

“Truy cầu cái đẹp.” Hấn nhấm nuốt những từ này, cười đến sâu xa khó hiểu, sau đó khoanh tay rời đi.

Gió thổi qua, tuy là giữa đêm hè nhưng tâm của Liễu Ti Vũ không hiểu sao lại cảm thấy có chút lạnh giá.

Trên bầu trời ánh trăng lưỡi liềm trông như lưỡi câu, giống như đôi mắt của mỹ nhân cong cong mày liễu, nhưng lúc này ánh vào trong mắt nàng lại càng giống một lưỡi dao nhọn đâm sâu vào trong ngực.

Con người đều ích kỷ, người nhà của nàng tất cả đều ích kỷ lựa chọn chết đi, bởi vì nếu đã chết thì không cần phải đối mặt với nỗi sợ hãi không lường trước, đem hết trách nhiệm cùng khổ cực lưu lại cho nàng.

Nàng cũng rất muốn ích kỷ rời đi, thật sự rất muốn.

Còn sống quả thật quá khó!

~~~~~

Trong bếp lò, lửa đang cháy rất lớn, Liễu Ti Vũ vừa kéo ống bễ vừa thêm củi, cả người đều ướt đầm mồ hôi.

Trong phòng bếp tràn ngập mùi hương mê người của thức ăn, làm cho nàng vốn đã bận rộn từ sáng cho tới chiều vẫn chưa có hạt cơm nào bỏ bụng, càng lúc càng đói rã rời.

Nghe nói hôm nay trong phủ thiết đãi yến tiệc rất lớn, những tân khách đến chúc mừng đều là hoàng thân quốc thích.

“Tam nha đầu.”

Nàng vừa nhắc đầu lên liền nhìn thấy một cái bánh màn thầu trắng, lại di chuyển tầm mắt lên trên, là khuôn mặt tươi cười hiền lành của Từ bá.

“Hôm nay là sinh thần hai mươi ba tuổi của Vương gia, yến tiệc chỉ sợ sẽ kéo dài đến nửa đêm, trước ăn một chút để lót dạ đi.”

“Cảm tạ.”

“Văn Sinh tiểu gia hỏa kia đâu rồi? Như thế nào mấy ngày nay đều không nhìn thấy hắn?”

Liễu Ti Vũ trầm mặc, có chút không yên lòng thêm củi vào trong bếp lò, nàng nhớ rõ mười ngày trước vào nửa đêm, Trác Phi Dương bỗng dưng vô thanh vô tức xuất hiện trong phòng ngủ của bọn họ, mang Văn Sinh đi mất, chỉ để lại cho nàng một câu, “Giúp hắn tìm sự phụ.”

Cho nên, nàng không biết Văn Sinh hiện tại đang ở đâu, thật đáng buồn nàng không biết,

“Hắn sinh bệnh sao?”

“Một người bạn chí cốt của tiên phụ đã mang hắn đi rồi.”

“Thật sao? Nhưng sao lại không mang người đi cùng?” Nha đầu kia từ một thiên kim tiểu thư lưu lạc trở thành một nha đầu sai vặt, chịu không ít khổ cực, càng không cần phải nhắc tới việc tận mắt nhìn thấy người nhà đều chết thảm, vì sao người nọ lại không mang nàng đi cùng?

Nàng không đáp lời, mà Từ bá cũng không tiếp tục gặng hỏi, có một số việc nếu người khác không nghĩ nói, cho dù có hỏi đi hỏi lại cả vạn lần người nọ cũng sẽ không nói.

Yến hội của vương phủ kéo dài liên tục, phòng bếp cũng bận bịu không ngừng.

Đem đồng rau củ đã rửa sạch cuối cùng đặt vào trong giỏ, dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, Liễu Ti Vũ ôm giỏ rau mang vào trong phòng bếp, sau đó quay trở lại giếng nước để rửa đồng chén bát đang chồng chất như núi.

Nàng nên rời đi nơi này, hành vi của Cửu vương gia làm cho nàng hiểu được bản thân không có khả năng bảo hộ cho bất luận kẻ nào, ngay cả chính bản thân nàng cũng giống như lục bình trôi trong nước, nước chảy bèo trôi, thì đừng nói chi tới chuyện khác.

Cho dù rời khỏi vương phủ, bị người của Thượng gia giết chết gì có gì hệ trọng? Không có nhà, không có thân nhân, thì việc sống sót chỉ là càng kéo dài thời gian chìm nổi trong bể khổ mà thôi.

Con người là ích kỷ, nàng đã từng nói với hắn, hắn nghĩ dùng Văn Sinh có thể kiềm chế được nàng sao?

Từng cái chén nhỏ dơ bẩn đều được tẩy sạch, đặt trong chiếc giỏ trúc sạch sẽ, hai tay nàng làm việc không ngừng, não bộ cũng không ngừng chuyển động.

Chính là ngày mai. Bàn tay ở trong nước hơi nắm lại, môi kiên nghị khẽ mím. Ngày mai nàng sẽ rời đi vương phủ, rời đi kinh thành, rời đi chốn trần ngập âm mưu quỷ kế cùng đấu đá quyền lực này.

oOo

4. Chương 4

Bầu không khí tĩnh mịch phảng phất mang theo mùi hương của rượu, mãi đến khi mùi rượu nồng nặc chui vào lỗ mũi, Liễu Ti Vũ mới từ trong mộng cảnh, mơ màng tỉnh giấc.

Vừa nhìn đến một cái bóng tối đen đang đứng trước giường, sở hữu mọi cơn buồn ngủ của nàng nháy mắt đều tan biến không còn thấy bóng dáng, chẳng lẽ đêm nay chính là tử kỳ của nàng?

“Không thét lên sao?”

Thanh âm tràn đầy bốn cột xen lẫn với chút châm chọc....

“Vương gia đêm khuya đến thăm có gì chỉ giáo?”

“Nhân là ích kỷ, đúng không?”

Nàng không đáp lại.

“Ta vẫn nghĩ ngươi chỉ là nói mà thôi, không ngờ –” tầm mắt của hấn đảo qua tay nải đặt trên bàn ở cạnh giường, “Xem ra là ngươi nói thật, như thế nào, quyết định phải đi?”

Trước ánh nhìn chăm chú, quá gần của hấn, nàng chỉ có thể đóng lại hai mắt.

“Bình thường mồm miệng lạnh lợi đâu mất rồi? Chẳng lẽ bởi vì đã không thể tìm được thứ ngươi muốn trên người của bốn vương, cho nên không thèm có ý khiêu khích?”

Hấn cư nhiên đã nhìn ra!

“Ngươi –” nàng trừng lớn hai mắt, hoảng sợ nhìn hấn cởi giày leo lên giường, “Định làm gì?”

“Đây là Thụy vương phủ, là phủ đệ của bốn vương, vô luận bốn vương làm gì đều không có kẻ nào dám nói nửa lời.”

Đây là sự thật, cho dù có tàn khốc nàng cũng phải thừa nhận.

“Không khóc? Không kêu? Không gọi người sao?”

“Đây là phủ đệ của Vương gia.” Nàng mượn lời của hấn đáp lại.

“Đây là chàm chọc sao?”

Nàng không trả lời, chỉ thụt lùi về phía góc giường.

Hấn vói tay túm lấy nàng kéo đến trước người, mùi rượu theo hơi thở của hấn phun vào mặt nàng, “Hôm nay là sinh thần của bốn vương, nhưng ngươi lại dùng cách thức này để chúc mừng ta?”

Mùi rượu nồng nặc, gay người làm nàng nhẹn không được xoay mặt sang hướng khác, nhưng chỉ trong chớp mắt lại bị hấn quắc trở về.

“Nói chuyện.”

“Chúc Vương gia niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triêu.” (Hàng năm đều có hôm nay, tuổi tuổi đều có hôm nay)

“Hảo, quả nhiên hảo.” Mỗi năm mỗi ngày đều bị nhân phản bội sao? Nàng đủ ác độc.

Nàng rũ mắt xuống không nhìn hấn, trong đầu đang suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi tình cảnh bất tiện lúc này, hấn hiển nhiên đã uống say, mà nàng lại không muốn trở thành đối tượng bị hấn say rượu loạn tính.

“A!” Bị Trác Phi Dương đè xuống giường Liễu Ti Vũ không nhẹn được hoảng sợ hét to một tiếng, bối rối dán mắt vào nam nhân đang nằm đè lên người mình. “Ngươi say rồi.”

“Hiện tại ta thanh tỉnh hơn bất kỳ lúc nào.”

Không có con ma men nào lại chịu thừa nhận chính mình đã uống say.

“Muốn chạy trốn khỏi ta, hả?”

“Ta không có.” Nàng vốn không phải người của nơi này, tại sao lại nói chạy trốn?

“Không một ai sau khi trêu chọc bốn vương lại có thể toàn thân rút lui, ngươi cho rằng chính mình có thể?”

Nàng quả nhiên đụng phải một kẻ không thể chọc vào. Sớm nên nhận mệnh, dù sao Liễu gia nên tuyệt hậu, lúc trước cho dù bị Thượng gia diệt khẩu có lẽ cũng là một loại giải thoát, để giờ phút này không cần phải chịu đựng cái cảm giác sợ hãi.

“Là ta không biết lượng sức.”

“Hiện tại mới nói không biết chẳng phải đã quá muộn?”

“Cho phép ta rót một chén trà để nhuận hầu cho Vương gia.”

“Người cho rằng giờ khắc này ta còn muốn uống trà sao?”

Tâm của nàng nhất thời trầm xuống.

“Ta tiễn Vương gia trở về chỗ nghỉ ngơi.”

Tay hần chạm vào mặt nàng, tiếng cười trầm thấp bật ra khỏi bờ môi, nàng thậm chí có thể cảm nhận được tiếng cười làm cho lồng ngực hần chấn động phập phồng.

“Liễu Ti Vũ, Liễu tam nha đầu, tuy rằng ta rất bội phục sự ung dung trấn định của ngươi, nhưng rất tiếc vẫn phải nói cho ngươi biết, cho dù có bao nhiêu thông minh tài trí đi nữa đứng trước dự vọng mãnh liệt của nam nhân hiển nhiên đều không chịu nổi một kích.”

“Vương gia muốn cường bạo ta sao?”

“Nếu có thể có được ngươi, bốn vương không quan tâm có phải dùng đến sức mạnh hay không.” Vốn ác danh vang dội, hần căn bản không thêm quan tâm cho dù có bị chồng thêm một tội danh nữa thì đã sao.

Nói cách khác, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, hôm nay hần không tính buông tha cho nàng, nàng thật không dám nghĩ lấy tư sắc của bản thân, cư nhiên cũng có thể gặp gỡ loại tình huống này.

“Vương gia không phải chuẩn bị giao ta cho Thượng gia sao?”

“Lễ thượng vãng lai (*) đối với bản vương là vô dụng.”

(*) Lễ thượng vãng lai: Có qua có lại mới toại lòng nhau.

Nói tóm lại, hần chính là một kẻ vô lại.

“Huống hồ bốn vương đã đem nữ nhân kia tặng lại cho người khác, cùng Thụy vương phủ không hề liên quan.”

Xem ra muốn đem ánh mắt của hần chuyển dời trên người của kẻ khác là chuyện không có khả năng, nàng nghĩ ngợi.

“Giờ khắc này,” hần dùng sức bóp chặt lấy cằm nàng, “Chỉ cho phép ngươi nhìn ta, nghĩ đến ta, thu hồi hết những mảnh khốc vô dụng ở trong đầu ngươi cho ta.”

Nàng chỉ có thể bị động, trơ mắt nhìn hần dần dần áp sát lại gần mình.

Là do tác dụng của ánh trăng sao? Nếu không tại sao nàng lại cảm thấy ánh mắt của hần lúc này tràn ngập khôn cùng dụ hoặc cùng cám dỗ? Nàng cần phải cảm thấy chán ghét mới đúng, vì sao trong lòng nàng lại mơ hồ hiện lên cảm giác thân thuộc?

Một trận “xẹt xẹt” vang lên, quần áo của nàng hóa thành từng mảnh bụi hoa, phân tán khắp nơi.

Nàng nghe thấy tiếng gầm gừ phát ra từ cổ họng hần, hơi thở nguyên bản vốn bình ổn bỗng chốc trở nên dồn dập, nàng nhắm chặt hai mắt, không muốn ở trong mắt của chính mình phản chiếu ra hình bóng của hần.

Môi bị cắn truyền đến một trận đau đớn, nàng liều mạng nhắm chặt hai mắt, dùng toàn bộ tinh lực để phớt lờ hai bàn tay đang ở trên người nàng nhen nhúm lên ngọn lửa tình dục cùng với cơn run rẩy đang lên lút trười đi khắp toàn thân.

“Nhìn ta...”

Trên vai đau đớn dữ dội làm cho nàng không thể không thuận theo mở mắt ra, dưới ánh nguyệt quang, chiếu sáng thân ảnh của nam nhân, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mê loạn mà phiến tình, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán kết hợp với ánh trăng tạo ra một thứ ánh sáng nhu hòa, mờ ảo.

Trên môi hần nhiễm huyết của nàng, bởi vì hần vừa mới hưng hăng cắn nàng một ngụm ở đầu vai, máu theo ánh trăng tạo ra một cổ quý dị nói không nên lời.

“Ta muốn người nhớ kỹ tối nay, nhớ kỹ người là nữ nhân của ta, là nữ nhân duy nhất của Trác Phi Dương ta.” Câu nói giống như một lời tuyên thệ, hần hung bạo tiến vào bên trong cơ thể nàng, xuyên thấu qua hết thấy chướng ngại.

Đau, đau đến không thể chịu nổi, vô hạn thống khổ cuộn cuộn mà đến, khiến cho nàng không nhận được muốn rút người ngồi dậy.

Hai cánh tay bị hần chặt chẽ giam cầm ở hai bên hông, cơ thể gầy yếu hứng chịu sự xâm lược cuồng dã, một lần so với một lần càng mãnh liệt, một lần so với một lần càng khiến người ta hít thở không thông, mồ hôi của hần nhỏ giọt trên bộ ngực trắng như tuyết của nàng, nước mắt cũng theo đó thấm ướt hai gò má.

Qua đêm nay, toàn bộ đều đã bất đồng....

Cuồng bạo chà đạp xong, hết thấy lại quy về im lặng.

Hàng mi thật dài che phủ đôi mắt, nước mắt vẫn còn đọng lại trên hai gò má, thân thể nguyên bản trắng nõn bị phủ kín những vết tích xanh tím đáng sợ, đầu vai máu đã ngừng chảy, nhưng dấu răng lại khắc sâu vào người nàng.

“Không được có ý đồ thoát khỏi ta, nếu không ta sẽ lôi người cùng xuống địa ngục.” Hần cúi đầu xuống, thì thảo vào bên tai nàng.

Liễu Ti Vũ đã lâm vào hôn mê, lẳng lặng nằm bên dưới thân hần, không có phản ứng.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn xuống nữ tử đang nằm dưới thân, trên môi của Trác Phi Dương gợi lên một chút ý cười tà ác, “Sắc trời vẫn còn sớm, dù sao tìm chút việc để giết thời gian cũng tốt.”

Hần ôm lấy nàng nhẹ nhàng lật người nàng lại, thận trọng tựa như đang ôm một hi thể trân bảo (báu vật hiếm có trên thế gian), nhưng khi hần từ phía sau vọt vào trong cơ thể nàng động tác không chút nào ôn nhu, ngược lại giống như hồng thủy vỡ đê, ngàn dặm cuộn cuộn chảy, hung mãnh không cách nào ngăn chặn.

~~~~~

Mộng, ác mộng!

Giống như một con thuyền nhỏ đánh mất mái chèo trôi giạt trên biển lớn, lúc chìm lúc nổi xoay cuồng trong cơn bạo vũ cuồng phong, lại vĩnh viễn không cập được bờ.

Ánh mặt trời rơi vào người hun nóng làm cho nàng cả người đổ đầy mồ hôi tỉnh giấc, ánh nắng nóng rực xuyên thấu qua cửa sổ dừng lại trên người nàng, nhắc nhở nàng mặt trời đã lên cao.

Vừa mới cử động một chút đã làm thức tỉnh cơn đau nhức lan tràn khắp toàn thân.

Ký ức kinh khủng đêm qua bắt đầu từng chút từng chút một quay trở lại tâm trí nàng, bên dưới bị đan lưu lại những dấu vết hoan ái vô cùng kinh hãi khiến cho cả người nàng đều phát run, giật mình nàng bỗng nhiên nhớ lại trên người mình từng xuất hiện qua những dấu xanh tím ứ ngán — nguyên lai thân thể của nàng từ sớm đã bị tên nam nhân tà ác kia khinh bạc qua. Chỉ có điều, ký ức đêm qua lại quá mức rõ ràng, quá mức thống khổ.

Giường bừa bãi lộn xộn, trên mặt đất đầy những mảnh vải vụn bị xé rách, hoàn toàn hòa hợp với lòng của nàng lúc này, thê thảm cùng bất lực.

Nàng cẩn thận lau sạch những vết bẩn ứ đọng trên người, tìm một bộ quần áo sạch sẽ để thay, gắng gượng chịu đựng cơn đau nhức đang kêu gào, thu dọn lại sạch sẽ phòng ở.

Bất quả chỉ là một nam nhân say rượu, sau khi tỉnh rượu hần nhất định sẽ đem chuyện đêm qua quên sạch không còn một mảnh, điều nàng có thể làm chính là cũng đem bản thân trở thành một kẻ bị rượu làm cho mất cảm giác, quên sạch hết thấy mọi chuyện.

Nếu không thể thay đổi được bất hạnh đã phát sinh, như vậy cũng chỉ có thể dùng đến phương pháp lãng quên để khép lại miện của vết thương.

Khi nàng gắng gượng chống đỡ cơ thể suy yếu chạy đến phòng bếp, thì phát hiện không phải chỉ có mình nàng là người thức dậy trễ.

“Mỗi ngày kế tiếp của sinh thần Vương gia, mọi người trong phủ đều thức dậy trễ, mà Vương gia cũng ngủ gật đồng ý.” Từ bá mím cười, vẻ mặt hòa ái giúp nàng giải thích nghi hoặc.

Thì ra là thế, gánh nặng trong lòng liền được dỡ xuống, vậy nàng cũng không cần lo lắng tìm lý do để giải thích với người khác.

Nàng ôm giỏ rau đi ra giếng nước bên cạnh phòng bếp, vừa định xắn tay áo lên bỗng dưng cứng người, trên cánh tay lưu lại những vết xanh tím nhắc nhở nàng tất cả chuyện đã phát sinh.

“Tam nha đầu, người bị sao vậy?” Đại thẩm tạp dịch hoài nghi nhìn cánh tay của nàng.

“Đem qua bị đụng phải.” Nàng có chút chột vạt trả lời.

Vết tích rõ ràng không giống bị đụng, nhưng vị đại thẩm kia cũng không hỏi lại.

“Nha, miệng của người bị sưng kìa!” Một nha đầu sai vặt khác tò mò ghé lại gần.

Liễu Ti Vũ bị câu này dọa sợ tới mức suýt chút nữa cắn đầu xuống giếng, chỉ có thể gượng gạo trả lời, “Bị phỏng....”

“Môi bị phá....”

“Minh nha đầu, làm công việc của người đi.” Đại thẩm hảo tâm ngăn lại nàng tiếp tục nói dối.

Liễu Ti Vũ thoáng nhìn đại thẩm biểu lộ cảm kích.

Đại thẩm đáp lại nàng bằng ánh mắt ấm áp, tâm không nhen được thở dài. Đứa nhỏ này mệnh cũng thật khổ, cửa nát nhà tan còn chưa đủ, ngay cả thân thể cũng bị người ta làm bẩn.

Vội vàng rửa sạch rửa rau, Liễu Ti Vũ cơ hồ chạy trốn vào trong phòng bếp.

~~~~~

“Nghe nói Lục vương gia tặng cho gia một mỹ nhân.”

“Hôm kia Hoàng Thượng không phải mới vừa ban thưởng một người sao?”

“Mỹ nhân đương nhiên càng nhiều càng tốt.”

“Hơn nữa gần đây những người đến đệ thiếp cũng không ít.”

“Vị trí chính phi của gia chúng ta bị bỏ trống đã rất lâu, đương nhiên sẽ có rất nhiều kẻ ngấp nghé.”

Liễu Ti Vũ vốn nghĩ những chuyện ngồi lê đôi mách ở phòng bếp vương phủ cũng đã quá nhiều, hôm nay thay người đến lấy thùng cơm mới biết được trong đám thị vệ cũng đủ loại chuyện đồn nhảm, nàng im lặng đem thùng cơm bỏ vào trên xe đẩy, thu dọn sạch sẽ sau đó hồi phòng bếp.

Không nghĩ tới ở chỗ này lại đụng phải hắn, cho nên khi nàng nhìn thấy Trác Phi Dương đang từ phía trước đi đến, nàng đột nhiên cảm thấy lúng túng không biết phải làm sao, chỉ có thể cúi gầm mặt xuống, cầu nguyện hắn không nhìn thấy mình.

“Như thế nào? Hôm nay giúp người khác đi thu thùng cơm?”

“Vâng.”

“Tam Liễu đã hỏi phủ, muốn hay không đi nhìn một chút?”

“Ta còn có việc phải làm.” Nàng trong lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm, xem ra hắn không nhớ rõ chuyện đêm đó, nhưng trong phòng cũng phẳng phất xẹt qua một tia mất mát.

Hắn tóm lấy cánh tay nàng, cười nói, “Bổn vương cũng không phải mãnh thú hồng thủy, không cần tị ta như rắn rết.”

“Không dám.”

“Sợ cái gì, Tam Liễu ở trong cung một khoảng thời gian cũng đã lớn hơn một chút, sẽ không cuốn lấy người không chịu buông.”

“Ta phải đưa thùng cơm trở lại phòng bếp.”

Trác Phi Dương đột nhiên ghé sát vào bên tai nàng, thấp giọng nói, “Bốn vương sẽ không ở giữa thanh thiên bạch nhật ăn người, nguyệt hắc phong cao mới thích hợp đêm tối hái hoa, không phải sao?”

Tay nàng run lên, xe đẩy nhất thời bị nghiêng, thùng cơm nguyên bản đã được xếp ngay ngắn liền ngã nhào xuống đất.

Tiếng cười càn rỡ bật ra khỏi môi hắn, hắn vui vẻ nhìn nàng tay chân luống cuống đem thùng cơm đặt lại trên xe đẩy.

Nhìn thấy nàng lần nữa đẩy xe tính rời đi, Trác Phi Dương tâm tình cực tốt, “Chiều nay Thượng đại nhân qua phủ muốn cùng ta trao đổi chuyện hôn sự của Thượng tiểu thư, không biết người có hứng thú đến nghe hay không?”

Liễu Ti Vũ ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Đây là chuyện của Vương gia, ta không có hứng thú.”

Ánh mắt cực lạnh, âm sắc cực lạnh, nhưng ý cười trên mặt của Trác Phi Dương lại càng đậm, “Cho dù Thượng tiểu thư trở thành Thụy vương phi cũng không trở ngại?”

“Phải.” Kia chỉ đại biểu cho đại hạn của nàng đã không còn xa, Thượng gia sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng vẫn luôn biết.

“Vậy trước tiên chúc mừng bốn vương đi.”

“Cung hỉ Vương gia.” Nàng thật sự nghe lời.

~~~~~

Lòng người là thứ không đáng tin cậy nhất!

Liễu Ti Vũ lạnh lùng nhìn theo thân ảnh của xa phu vương phủ sau khi bỏ nàng lại đây rồi chạy mất.

Mấy ngày gần đây, Thụy vương phủ cùng Thượng phủ tổ chức đám hỏi làm cho mọi người trong vương phủ đều bận tới tấp, hôm nay nàng đi theo xa phu ra ngoài mua hàng, kết quả lại bị chở đến vùng hoang dã này, mà đang chờ ở đây chính là kẻ suốt đời này nàng cũng sẽ không quên — Thượng Sĩ Viễn.

“Người cho rằng trốn ở dưới trướng của Cửu vương gia liền bình an vô sự sao? Chẳng qua chỉ dùng đến một trăm lượng bạc là đã tóm được người.” Thượng Sĩ Viễn đắc ý cười.

Nàng chỉ nhìn về phía xa xa, đối với lời hắn nói xem như mất điếc tai ngơ.

Hôm nay ra khỏi Vương phủ, ở trên đường nàng nghe được tin đồn, nguyên lai Văn Sinh đã bị người giết chết, ở một chỗ cách vương phủ không xa, cái tên nam nhân ma quỷ kia vẫn luôn lừa gạt đùa bỡn nàng.

“Hiện tại Cửu vương gia sắp cưới muội tử của ta vào cửa, khẳng định không rảnh để ý tới một nha đầu sai vật đi lạc đường.”

Vậy thì sao? Mệnh của nàng nguyên bản tựa như bọt biển, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất theo gió.

“Tuy rằng nha đầu người chẳng có chút nhan sắc, bất quá có thể làm cho Cửu vương gia coi trọng nữ nhân cũng có nửa điểm không giống người thường, bản công tử coi như làm việc thiện, cho người trước khi chết thể nghiệm một chút lạc thú nam nữ hoan ái cũng tốt.”

Một kẻ rác rưởi như hắn tại sao lại có thể là công tử của đương kim hữu thừa tướng?

Hắn tiến tới trước, nàng thụt lùi về sau, phía sau là vực sâu vạn trượng.

“Người thật sự không sợ chết?”

Nàng mất lạnh nhìn hắn, đám gia nô của Thượng phủ xếp thành nửa vòng tròn bao vây xung quanh, chỉ chừa lại một chỗ trống là vách núi sau lưng nàng, hắn nghĩ rằng nàng không có chỗ để trốn, nghĩ rằng nàng tham sống sợ chết sao?

“Người rõ ràng không phải câm điếc, tại sao cứ khăng khăng không nói một câu với ta?”

Người không xứng. Ánh mắt của nàng lộ ra ý đó, điều này làm cho Thượng Sĩ Viễn giận tím mặt.

“Tiện nhân chết tiết, bản công tử vốn định chính mình hưởng thụ người, bắt quá hiện tại ta thay đổi chủ ý, các người đều có thể hưởng thụ ả.” Hắn lùi ra phía sau hai bước, đối tất cả gia nô có mặt ở đây nói.

Cả đám nam nhân nhất thời toàn bộ đều lộ ra vẻ mặt thêm thường, mặc kệ nữ nhân trước mắt không có tí nhan sắc, chỉ cần nàng từng là thiên kim tiểu thư, cũng đủ khiến cho bọn chúng vô cùng hưng phấn.

Liễu Ti Vũ khinh miệt liếc nhìn Thượng Sĩ Viễn một cái, sau đó không chút do dự nhảy xuống vực.

Hắn vọt tới vách đá, nhìn xuống vực sâu không thấy đáy, “Nữ nhân của Liễu gia tính cách đều cương cường.” Phụ thân không chiếm được sự ưu ái của Liễu nhị phu nhân, liền phá hủy nàng cùng hạnh phúc của nàng, mà hắn không chiếm được tình yêu của Liễu đại tiểu thư, cũng thà phá hủy nàng.

Hắn nhìn về phương xa, trong mắt hiện lên một tia tưởng niệm khó nhận thấy, phảng phất giống như nhìn thấy thân ảnh của một thiếu nữ đứng cạnh bụi mầu đơn đang mỉm cười ngóng nhìn.

“Liễu gia đã tận, nếu người dưới xuôi biết được, người có hối hận ngày đó đã cự tuyệt ta hay không?” Hắn thì thảo tự nói, đáng tiếc không một ai có thể trả lời hắn vấn đề này.

~~~~~

Cả căn phòng đều rất tĩnh mịch, lạnh lẽo, không hề có chút nhân khí.

Sờ vào đệm giường, chứng tỏ nàng quả thật không có trở về, Trác Phi Dương trong mắt thoáng chớp xẹt qua một tia ngoan lệ, sau đó xoay người bước ra khỏi tiểu ốc.

“Người đâu.” Thanh âm ẩn hàm lửa giận hướng về phía chỗ tối ra lệnh.

“Gia.”

“Đi thăm dò, xem người cuối cùng ở cùng nàng là ai.”

Nửa chén trà nhỏ trôi qua, trong phòng ngủ của Cửu vương gia đèn đuốc thấp sáng như ban ngày, xa phu nửa đêm bị người từ trong ổ chăn lôi ra đang run rẩy quỳ rạp trên mặt đất.

“Nàng là cùng người ra ngoài mua hàng hóa?”

“Vâng.” Đầu của hắn cúi càng thấp.

“Người đâu?”

“Bọn tiểu nhân hẹn họp mặt tại phía đông khu chợ, nhưng nàng không có tới, tiểu nhân cũng không biết nàng đi nơi nào.”

Mắt của Trác Phi Dương hơi nheo lại, vẻ mặt không hề thay đổi nhìn kẻ đang quỳ trên mặt đất, khẩu khí thần nhiên nói, “Nói như thế chính nàng tự mình lạc đường?”

“Vâng.”

Nhìn hắn cả người run rẩy, khóe môi của Trác Phi Dương gợi lên một mạt tàn nhẫn cười, “Tốt lắm, ta thật hy vọng đợi lát nữa đáp án của con người cũng giống như thế.”

Hai đỉnh nguyên bảo bị ném tới trước mặt hắn, khuôn mặt của xa phu lập tức trở nên xám ngoét như tro.

“Vương gia tha mạng.”

“Nghe nói người có một nữ nhi mới mười một tuổi, đây chính là độ tuổi mà những khách làng chơi ham thích trẻ em yêu thích nhất.” Hắn cười thực hời hợt.

“Cầu xin Vương gia tha cho nó.”

“Tam nha đầu ở đâu?”

“Tiểu nhân mang nàng ra ngoại thành, giao nàng cho Thượng công tử rồi quay về.”

“Nói cách khác, nàng rơi vào tay Thượng Sĩ Viễn?” Cả khuôn mặt hắn đều trở nên âm hàn, dưới ánh sáng phản chiếu của đèn cây tựa như ma quỷ trôi lên từ địa ngục.

Xa phu càng run rẩy dữ dội, không dám lên tiếng trả lời.

“Người đâu, đem tên hồn trưởng này kéo xuống cho ta, hảo hảo hầu hạ hắn, để cho những người khác biết, phản bội bốn vương phải trả cái giá như thế nào.”

“Vương gia tha mạng a....”

Tiếng cầu xin thê lương của xa phu càng lúc càng xa, mà trong mắt của Trác Phi Dương liệt hỏa càng lúc càng hùng hực thiêu đốt.

Tay hắn chộp vào cạnh bàn, dùng sức, miếng gỗ ở đầu ngón tay hóa thành vụn gỗ rơi xuống đất. Thanh âm của hắn lạnh lẽo như hàn băng ra lệnh: “Phái người đi tìm, không được kinh động bất luận kẻ nào.”

“Vâng.”

Đưa lưng về cửa phòng, nhìn vào bức tường trắng tinh trước mặt, Trác Phi Dương im lặng thật lâu, không hề nói thêm câu nào.

“Ta nói rồi, phản bội ta sẽ không được tha thứ, cho dù người đã chết cũng không được.” Hắn cúi đầu khẽ lẩm bẩm, tuy là ở trong căn phòng ngủ trống trải nhưng lại không ai có thể nghe được hắn đang nói gì.

Nửa canh giờ sau, thị vệ tiến vào.

“Bẩm vương gia, theo hạ nhân của Thượng phủ nói, tam cô nương đã nhảy xuống vực.”

“Nhảy xuống vực?”

“Vâng, bởi vì Thượng Sĩ Viễn cho gia nô luân gian (luân phiên cưỡng dâm) tam cô nương....”

Một chương chụp thật mạng xuống bàn, chiếc bàn được làm bằng loại gỗ tử đàn tốt nhất sụp đổ tan tành.

“Bất quá bọn chúng không thực hiện được, bởi vì trước khi bọn chúng tới gần tam cô nương đã nhảy xuống vực.”

“Nàng có nói gì hay không?”

“Từ đến cuối nàng đều không mở miệng nói một chữ.”

Trác Phi Dương bỗng dưng bật cười thật to, “Hảo, khá lắm Liễu Ti Vũ, khó trách mọi người đều nói người quái gỡ lãnh ngạo, bất cận nhân tình, đối với kẻ người chán ghét thống hận, người ngay cả nửa lời cũng lười dâng tặng.”

Hắn xoay người, “Thông tri Thượng phủ, ba ngày sau ta sẽ cưới Thượng tiểu thư.”

“Vâng.”

Sau khi tất cả mọi người đều lui ra, trong phòng chỉ còn lại một mình hắn.

Đóng lại mắt, hồi tưởng lại đêm đó, khuôn mặt của nàng mang đầy lệ cùng với nàng từ đầu đến cuối vẫn khép nhắm môi, lúc ấy có phải nàng rất chán ghét hắn? Vì thế nàng mới im lặng. Nàng là một nữ nhân rất thông minh, biết rõ phản kháng không có hiệu quả, nàng sẽ nhận mệnh, cũng sẽ không cam tâm.

“Bốn vương không tin người cứ như vậy chết đi, chỉ có bốn vương biết người có bao nhiêu phần nộ, có bao nhiêu không cam lòng.” Tiếng than thở thật dài bật ra khỏi môi hắn, hắn mỉm cười lạnh lẽo lại quý dị, “Người nhất định còn sống đúng không? Muốn chạy trốn khỏi bốn vương, tử cũng không phải quyết định sáng suốt, trừ phi người trên đời này không có vương bận, không có gánh nặng, đáng tiếc....”

~~~~~

“Vương.... Vương gia....” Thân mình yếu đuối mềm mại của Thượng Đan Châu run rẩy giống như bông tuyết giữa hàn đông phiêu vũ theo gió, trong mắt tràn ngập hoảng loạn sợ hãi giống như nhìn thấy mặt lộ của chính mình.

“Đây là giáo đường của Thượng gia thiên kim?” Trác Phi Dương vẻ mặt lạnh lẽo, kiễng chân ngồi ở ghế, mắt lạnh nhìn đôi nam nữ trần trụi trên giường.

“Ta....” Rõ ràng nàng nghe được thanh âm của vương gia, cho nên mới nghe lời bịt mắt lại, như thế nào sau khi vải bịt mắt được tháo xuống lại là một nam nhân xa lạ? Tệ nhất là, nàng còn đem thân thể của mình cho kẻ này....

“Vương gia tha mạng a! Là nương nương dụ dỗ tiểu nhân, tiểu nhân chỉ là nhất thời chịu không nổi dụ hoặc....”

Đây là cái bẫy, Thượng Đan Châu đột nhiên hiểu ra, toàn thân bị một trận hàn ý không hiểu từ đâu xỏ xuyên qua.

“Đi thỉnh người của Thượng gia lại đây nhìn một chút.”

“Vâng.” Vài người hầu lĩnh mệnh mà đi.

“Vì sao?” Nàng muốn có một đáp án.

Trác Phi Dương cười đến thực ôn hòa, “Câu này bốn vương nên hỏi người mới đúng?”

“Vì sao?” Nàng thét chói tai.

Hắn đi đến bên giường, ghé sát vào tai nàng, thấp giọng nói, “Đêm động phòng hoa chúc cùng với một tử tù cảm thụ như thế nào?”

Trong thoáng chốc khuôn mặt của nàng không còn chút máu, đôi mắt to tròn ngập không cùng sợ hãi.

“Hằng đêm động phòng đều đổi một người mới, hẳn là thực thích có phải không?”

Thượng Đan Châu bắt đầu nôn ọe, nhưng cái gì cũng không phun được, nguyên lai trực giác của nàng không hề sai, cảm giác mỗi đêm ôm một nam nhân đều không đồng nhất, vậy nàng có khác gì với kỹ nữ?

“Ha ha....” Hắn bật cười thật lớn, một lần nữa ngồi trở lại ghế, khá hứng thú nhìn khuôn mặt như ngọc oa nhi mất đi sức sống.

Thượng Đan Châu là một mỹ nhân, thậm chí có thể nói nàng sở hữu một vẻ đẹp tinh tế, mỹ lệ, đáng tiếc nàng không nên sinh ở Thượng gia, lại càng không nên bị Thượng lão nhân đem làm cống phẩm.

Khi Thượng Sĩ Viễn một mình bước vào bên trong, ngay lập tức nhìn thấy muối muối vẫn luôn được xem như trân bảo nâng niu trong lòng bàn tay, lửa thể chờ sẵn ngồi ở trên giường, vẻ mặt chết lặng, trái tim của hắn đột nhiên nhảy dựng, chuyển hướng nhìn về phía Trác Phi Dương đang ngồi một bên tựa hồ như đang thưởng thức kịch hay, “Vương gia, đây.... đây là xảy ra chuyện gì?”

“Người mù à?”

“Vương gia —— “

“Người đâu, giúp hắn một phen.” Trác Phi Dương nháy mắt ra hiệu, lập tức có hai thị vệ tiến lên bắt lấy Thượng Sĩ Viễn không hề phòng bị, nhét một viên thuốc vào trong miệng hắn.

Vẻ mặt của Thượng Sĩ Viễn xám ngoét như tro tàn, “Các ngươi cho ta ăn cái gì?”

“Xuân dược.” Hắn cười thực ngọt ngào.

“Trác Phi Dương, ngươi đến tột cùng muốn làm gì?” Dự cảm xấu đột nhiên đánh úp tới, Thượng Sĩ Viễn bắt đầu giãy giụa.

“Biết vì sao ta chỉ mời một mình ngươi tới không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì vở kịch này chỉ có mình ngươi mới có thể cùng lệnh muội diễn.” Hắn cảm thán.

“Ngươi đến tột cùng muốn làm gì?”

“Ngươi sẽ biết.”

Hắn ra hiệu bằng ánh mắt, lập tức có người đi tới nhét vào miệng của Thượng Đan Châu một viên thuốc giống khi này.

Thượng Sĩ Viễn thoáng chốc mình bạch, kinh hãi nhìn nam nhân thần thái ung dung, bình thản đang ngồi trước mặt, “Nàng là thê tử của người.”

“Cho tới bây giờ ta vẫn chưa chạm qua nàng.”

“Trác Phi Dương, Thượng gia rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với người, khiến cho người phải điên cuồng trả thù như thế?”

“Người không biết? Thật sự không biết?”

“....”

“Nếu người không biết, vậy bốn vương làm sao có thể biết đây?”

Khi cơn khô nóng bắt đầu lan dần khắp người, tầm mắt cũng dần mất đi phương hướng, lý trí chỉ còn sót lại ba phần hắn mới nghĩ tới một khả năng, một khả năng hắn dù chết cũng không nguyện tin tưởng, hắn nhìn vào đường triều tôn quý nhất mà nguy hiểm nhất Cửu vương gia, gần như tuyệt vọng chứng thực, “Vì Liễu Ti Vũ?”

“Thượng công tử quả nhiên là người thông minh nha.” Hắn thu hồi chiết phiến trong tay, vẻ mặt không chút thay đổi xoay người, “Để cho huynh muội bọn họ hảo hảo nói chuyện đi.”

Mọi người đi theo ra ngoài, cửa phòng bị đóng chặt.

Thừa dịp vẫn còn sót lại một tia lý trí, Thượng Sĩ Viễn bỏ nhào tới cạnh bàn, cầm lấy đèn cầy trát vào ngực của chính mình, nhưng lúc này một bàn tay tay mềm mại không cương bỏ lên trên thắt lưng hắn, làm cho bàn tay đang cầm nến dừng lại.

“Không.... không....” Hắn khó khăn học ra được một chữ, thần trí càng lúc càng bị dục tính làm cho mê loạn, hắn vứt bỏ đèn cầy trong tay.

Trên thảm, hai cơ thể trần trụi quấn chặt lấy nhau, phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt cùng với tiếng thở dốc thô ráp....

Trong phòng ngọn nến im lặng rơi lệ, cho đến khi tàn lụi....

Chỉ còn lại hắc ám dày đặc bao trùm lên hết mọi thứ.

“Không ——” Tiếng hét thất thanh chộc thùng bầu trời, sau khi chính mắt nhìn thấy cả hai đứa con chết thảm, đường triều thừa tướng rốt cuộc chịu không nổi đả kích xui lờ trên mặt đất.

Bọn họ tử sát, tử trạng của bọn họ kể rõ lý do vì sao tự sát, mà lý do này làm hắn chết cũng không nhắm mắt.

Huynh muội loạn luân!

“Vì sao? Đây là vì sao?”

“Chuyện này nên hỏi chính người.”

“Ta?”

“Người đem nàng gả vào vương phủ mục đích là gì?”

Thượng Hữu Thừa có chút mờ mịt nhìn kẻ đang đứng mắt, giờ khắc này Cửu vương gia trong mắt hắn giống như tử thần.

“Phàm là bậc phụ mẫu có chút lương tâm cũng sẽ không muốn đem nữ nhi thương yêu của mình gả vào Thụy vương phủ, nhưng người vì một viên tư tâm của chính mình, đem nàng làm vật hy sinh.”

“Ta....”

“Đối với Liễu gia diệt cỏ tận gốc thật sự quan trọng vậy sao?”

“Liễu Thừa Hạo không nên cướp mất thứ ta yêu.” Ánh mắt của hắn nhiễm thương ghen tị cùng oán hận.

“Cho nên đây là kết cục do chính người yêu cầu.”

“Chính ta yêu cầu?” Ánh mắt của Thượng Hữu Thừa càng lúc càng mờ mịt, “Ta muốn làm cho Liễu binh bộ chết không nhắm mắt, làm cho Liễu gia đoạn tử tuyệt tôn.”

Trác Phi Dương lạnh lùng nhìn hắn.

“Khi bốn vương còn không có chủ động buông tha cho một món đồ chơi, bất luận kẻ nào dám đụng vào nàng đều chỉ có một con đường chết.”

“Liễu tam nha đầu?” Ánh mắt của hắn dần dần tập trung, “Liễu Ti Vũ! Ha ha.... Liễu Thừa Hạo, không thể tưởng tượng được cho dù người đã chết ta vẫn không đầu lại người.... ha ha ha....”

Hòa với tiếng cười, sinh mệnh của hắn cũng dần biến mất, hắn không cam lòng, cho nên hắn muốn xuống âm tào địa phủ tìm Liễu Thừa Hạo để tính toán nợ nần.

Thượng gia huynh muội loạn luân làm tức chết lão phụ, đây chính là chủ đề đồn đãi mới nhất của kinh thành.

Than thở cũng có, khinh bỉ cũng có....

Liễu Binh bộ cửa nát nhà tan, mà kẻ mưu hại hắn Thượng gia không đến nửa năm gia môn cũng suy bại, ai nói trên đời này không có nhân quả tuần hoàn?”

oOo

5. Chương 5

Hồng trần tục thế, cho dù có bao nhiêu hỗn loạn, chỉ cần một cơn gió thu liền có thể thổi tan.

Một phần mộ nằm trơ trọi nơi hoang dã, hương khói bốc lên từ nhang đèn lăng đăng bay theo gió trời giạt về phía xa xăm.

Một nữ tử đang ngồi, mái tóc lòa xòa lướt qua gương mặt, trên gò má phải lộ ra một vết sẹo xấu xí, dưới ánh mặt trời càng phá lệ chói mắt.

Một thân trang phục thô sơ, nàng yên lặng ngồi trước mộ phần, đốt tiền giấy, ánh lửa rọi sáng vết sẹo trên cánh tay càng đáng sợ hơn trên mặt.

“Cha, nương, nhị nương, đại tỷ, nhị tỷ, ta không tìm được thi cốt của các người, chỉ có thể lập mộ đem quần áo và di vật chôn theo, ta phải đi rồi, đi thật xa rời khỏi chốn kinh thành đầy thị phi này.” Âm sắc mềm nhẹ, ầm ập chậm rãi phiêu tán trong gió, sưởi ấm cho cánh đồng hoang vu.

Quét mắt lần cuối cùng về phía mộ phần, nàng đứng dậy rời đi, bóng dáng tịch tịch hơi có chút chật vật chậm rãi biến mất nơi ánh mặt trời đỏ rực đang lặn xuống.

~~~~~

Một cái tà khí, một cái tuần mã, hai nam tử mang hai phong cách hoàn toàn trái ngược xuất hiện cùng nhau, người sáng suốt có thể dễ dàng nhận ra thân phận của họ.

Chính là kẻ khiến người ta nghe thấy phải biến sắc Cửu vương gia, cùng với danh tiếng phong lưu truyền khắp cả thiên hạ Tề hầu gia.

“Nói thật, ta thật hoài niệm về mặt tươi cười trước kia của người.” Vân Thanh nhìn chòng chọc vào mặt của Trác Phi Dương, thở dài.

“Chẳng lẽ hiện tại bốn vương không phải đang cười?”

“Đồng dạng là cười, nhưng kém xa so với trước kia, người gần đây chính là tiểu lí tàng đao, âm hiểm đến cực điểm.” Hai lần nào cũng nơm nớp lo sợ bản thân trở thành kẻ thế mạng kế tiếp.

“Nga?”

“Tuy rằng lúc trước người cười cũng không phải tràn ngập thiện ý, nhưng ít ra cũng không giống như hiện tại làm cho cho người ta mao cốt tưng nhiên (*).” (*: nổi da gà, sồn tóc gáy)

“Vậy sao?” Khóe miệng hấn lại hơi nhếch lên, “Như thế này à?”

Vân Thanh ngay lập tức thụt lùi về phía sau không chỉ ba bước, “Ánh mắt, ánh mắt a Vương gia.” Bị cặp mắt kia trừng, quả thực tựa đang như bị độc xà trừng.

Khẽ hừ một tiếng, Trác Phi Dương khoanh tay đi về phía trước, Vân Thanh lập tức theo sau.

“Người lại đem Tam Liễu đáng thương ném tới chỗ Thái Hậu? Người làm cha như vậy không khỏi quá mức thất bại đi.”

“Người ngay cả con còn chưa có, dựa vào cái gì dạy ta như thế nào làm cha?”

Vân Thanh bẽ mặt sờ sờ mũi, lập tức nói lảng sang chuyện khác, “Nghe nói gần đây Thanh Nhã Các vừa tân chế một loại bánh ngọt mới, ăn rất ngon, hôm nay đi nếm thử đi.”

“Cũng tốt.”

“A?”

“Làm sao vậy?”

“Nữ nhân kia nhìn nghiêng rất quen.”

Trác Phi Dương khẽ bật cười, “Là vị tiểu thư nhà nào người từng ôm qua sao?”

“Không phải, hình như là....” Vân Thanh mắt bỗng dưng trợn trừng, “Tam nha đầu!”

Nghe vậy lập tức tóm lấy áo hấn, “Ở đâu?”

Luồng mắt của Vân Thanh rọi khắp tứ phía, sau đó nhãn tình sáng lên, chỉ vào bóng dáng thấp thoáng đằng xa, “Chính là người kia.”

Nàng mặc một thân áo vải thô sơ, nhìn nàng đi đường dáng vẻ có chút khập khiễng, một mảnh vải bông bao lấy hơn phân nửa mái tóc, trên tay vác một tay nải đơn giản, xem ra là đang chuẩn bị ra khỏi thành.

Cho dù là ai, đầu vai đột nhiên vô thanh vô tức bị một bàn tay vỗ lên hấn sẽ bị dọa đến hét toáng lên, mà nàng chỉ cứng người lại một chút.

“Tam nha đầu.” Ánh mắt của Trác Phi Dương chưa bao giờ sáng rõ như hôm nay, phản ứng của nàng càng khiến cho hấn thêm khẳng định.

Nàng từ từ xoay người lại, chậm rãi ngẩng đầu lên — cả hai nam nhân đồng thời bị kinh hách.

Bên phải khuôn mặt có một vết sẹo thật lớn, trên trán cũng có một vết sẹo kéo dài đến nửa khuôn mặt.

“Người —

“Công tử nhận sai người rồi.” Nàng rũ mắt xuống, xoay người hướng phía ngoài thành tiếp tục đi.

“Bóng dáng rất giống, sườn mặt cũng rất giống, nhưng thanh âm lại không giống.” Vân Thanh đứng ở một bên lắc đầu, xem ra người nào đó đã mừng hụt rồi.

“Là nàng.” Ngữ khí của Trác Phi Dương rất chắc chắn, “Ánh mắt cô thanh u lãnh chưa đó chưa từng biến đổi, về phần thanh âm.... người đã quên nàng trời sinh có thể biến hóa bất đồng âm sắc sao?”

“Nói cũng phải.” Dừng lại một chút, Vân Thanh hồ nghi nhìn hấn, “Người cứ như vậy thả cho nàng đi?”

“Ta có nói như vậy sao?” Hấn nở nụ cười.

Vân Thanh lập tức không dấu vết thụt lùi về bên cạnh mấy bước, kiểu cười này — căn cứ vào mối tương giao bao nhiêu năm giữa hấn cùng với Cửu vương gia có thể phán đoán được, đây chính là kiểu cười cực kỳ không có hảo ý, tránh xa một chút là tuyệt đối chính xác.

Bọn họ đi theo đám đông chậm rãi ra khỏi cửa thành, thờ ơ tiêu sái đi theo sau cô gái vận trang phục thôn dã dửng dưng có chút vụng về, bọn họ không tận lực đi nhanh tới trước cũng không để lạc mất dấu.

Tựa hồ là đi mệt, nàng tìm một khoảng trống ở ven đường, ngồi xuống.

Trác Phi Dương lập tức đi đến bên cạnh, ngồi xuống xuống, trên mặt nở một nụ cười thật thân thiện hỏi, “Cô nương dự định sẽ đi đâu?”

Nàng nâng tay áo lên lau mồ hôi, không trả lời.

Một chiếc khăn lụa mềm mại bỗng dưng nhét vào tay nàng, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười vui vẻ của hắn, “Dùng cái này lau tốt lắm.”

Nàng hơi chần chờ một chút, cuối cùng dùng nó tiếp tục lau mồ hôi, lại vẫn im lặng như trước.

“Tam nha đầu, để bổn vương đoán thử xem, ngươi có phải muốn chuẩn bị thừa nhận thân phận hay không?”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía phương xa, cuối đường chính là bầu trời, bầu trời vô cùng tận.

“Vương gia muốn ta nói tiếng cảm tạ sao?”

Chính là cái loại thanh âm trong trẻo lạnh lùng, nàng quả nhiên chính là Liễu Ti Vũ, Vân Thanh không khỏi đánh mắt về phía Trác Phi Dương.

“Tuy rằng không phải vì ngươi, bất quá nói đến kết quả bổn vương quả thật là đã thay Liễu gia báo thù, cho nên câu cảm tạ này bổn vương rất đặc ý nhận.”

“Cảm tạ.”

“Phun ra hai chữ lạnh như băng, thật sự nhìn không ra thành ý ở đâu?”

“Cảm tạ.” Lần này nàng đổi thành chất giọng mềm mại ấm áp, làm cho người nghe tâm tình trở nên thư sướng gấp bội.

“Lần này dễ nghe hơn.”

Nàng mím môi, tiếp tục trầm mặc.

Tay hắn hướng về phía mặt của nàng, Liễu Ti Vũ nhất thời rụt người lại một chút.

“Có thể sống sót quả thật không dễ chút nào phải không?” Ngữ khí của Trác Phi Dương chưa bao giờ ôn nhu đến như thế, làm cho Vân Thanh thiếu chút nữa trừng lồi cả hai mắt.

“Muốn chết cũng không dễ.” Trong đôi mắt hiện lên vẻ chua xót, ông trời luôn không chịu buông tha cho nàng, nếu chết đi có lẽ nàng không phải chán ghét diện mạo của mình lúc này, nhưng nàng lại vẫn cứ cố chấp còn sống, cho dù cực kỳ khổ cực nhưng nàng lại vẫn cứ sống, trong một năm nàng đã phải chịu đựng biết bao sự hành hạ tra tấn của bệnh tật, có khi nàng nghĩ đến bản thân sắp được giải thoát, đáng tiếc ông trời lại không chịu thỏa mãn tâm nguyện của nàng.

Hắn siết lấy cằm của nàng, nâng lên, ép buộc nàng nhìn vào hắn, “Muốn chết cũng phải hỏi xem bổn vương có cho phép hay không.”

Đôi mắt của hắn tràn ngập bạo ngược cùng ngoan lệ, mà bóng dáng dị thường xấu xí của nàng phản chiếu rõ ràng trong đáy mắt của hắn, nàng khép lại mi, hồ hững nói, “Vương gia không phải thân, sinh tử của con người không thể tùy vào việc Vương gia có cho phép hay không?”

“Sinh tử của kẻ khác quan hệ gì tới ta? Ta chỉ quản sinh tử của ngươi.”

Vân Thanh tránh ở phạm vi an toàn nghe được mùi ngon. Trời cao chứng giám, Cửu vương gia hơi có chút bình thường biến mất đã một năm kia rốt cuộc đã trở lại, hắn rốt cuộc không cần phải ngày ngày đêm đêm lo lắng cho mình sẽ trở thành quỷ xui xẻo kế tiếp, Liễu Ti Vũ quả thật chính là Bô Tát tái thế.

Cái tên nam tử ác ma này vì sao cứ luôn không chịu phân rõ phải trái như thế?

“Vương gia muốn rời kinh sao?”

“Bổn vương chưa từng nói như vậy.”

“Nhưng ta thì phải rời khỏi.” Nàng thản nhiên trần thuật.

“Rời khỏi?” Hắc nhưn mảy.

Nàng nhìn về phía kinh thành, trong ánh mắt ẩn chứa những cảm xúc phức tạp khó biểu đạt, “Nơi này chất chứa rất nhiều những ký ức thống khổ, mà ta thì mệt mỏi.” Cả người đầy những vết thương làm cho nàng không nghĩ có thể tiếp tục chống đỡ.

“Ngay cả ta cũng nằm trong đoạn ký ức thống khổ đó có phải hay không?” Hắc cường ngạnh bóp chặt lấy cằm nàng.

Nàng nhìn hắc, thản nhiên đáp trả về một câu, “Vương gia nên hiểu được.”

Đúng vậy, hắc hiểu được, bởi vì hiểu được hắc mới càng tức giận.

“Bổn vương khiến cho ngươi thống khổ?” Hắc giơ tay lên cho nàng một cái tát, âm thanh giòn tan khiến cho Vân Thanh nguyên bản vốn đứng một bên xem diễn phút chốc sửng sốt.

Huyết theo khóe miệng của Liễu Ti Vũ trào ra, nàng hồ hững nâng tay áo lên lau đi, “Vương gia sao không ban cho ta một đao có phải là dứt khoát hơn không?”

“Muốn chết như vậy?” Hắc túm lấy tóc nàng, kéo nàng về phía hắc.

“Còn sống càng thống khổ không phải sao?” Có đôi khi nàng nhin không được hoài nghi, bản thân có phải là ngựa quen chuồng cũ rất quyến luyến thể xác này hay không, nếu không thì tại sao vô luận như thế nào đều tử bất thành.

“Thực sự đau như vậy?” Bàn tay hắc xoa nhẹ hai gò má của nàng, ôn nhu đến như thế, tựa như cái chạm ấm áp của người yêu, nhưng thanh âm lại lạnh tức, châm chọc.

Nàng lại nở nụ cười, cười đến như vậy bất cần, mông lung làm cho người ta lo lắng, bất an.

“Vương gia đuổi theo, không phải bởi vì muốn làm cho ta càng thêm đau sao?”

Ánh sáng trong đôi mắt của Trác Phi Dương chợt tắt, hắc chậm rãi buông nàng ra, đứng dậy lùi về sau, quay ngoắt người lại, sau đó quay trở lại đường cũ.

“Tam cô nương...” Vân Thanh than nhẹ một tiếng, vội vàng đuổi theo Trác Phi Dương. Xem ra hắc vẫn là phải cẩn thận tánh mạng của bản thân cùng toàn gia, lúc trước còn trẻ không biết như thế nào lại đi kết giao với một kẻ biến thái như Cửu vương gia làm bằng hữu?

Thật sự phải hỏi ông trời, ông trời cũng vô ngữ a!

~~~~~

Đau, đau giống như bị lửa thiêu đốt, nàng có cảm giác như da thịt toàn thân đang bị ngâm trong một chảo dầu nóng.

Cắn chặt môi dưới loang lổ máu, không chỗ nào còn nguyên vẹn, nhưng nàng vẫn cố chịu đựng không kêu to, một khi tiếng kêu bật ra! Tất cả những đau đớn nàng đang cố áp chế dưới đáy lòng sẽ không thể khống chế, nàng không cần bất luận kẻ nào thương hại, không cần....

Và rồi cảm giác lạnh thấu xương bỗng thay thế cho cảm giác đau đớn như bị ngâm trong vạc dầu, hai hàm răng đang cắn chặt mới từ từ thả lỏng, đôi mày đang nhíu chặt cũng lặng lẽ giãn ra.

Cẩn thận đắp lên người nàng một tấm chăn lụa, Trác Phi Dương mới từ trong nội thất đi ra.

“Thuốc này thật sự hữu hiệu?”

“Bẩm Vương gia, cho dù không thể khôi phục hoàn toàn như lúc ban đầu, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho vết sẹo phai nhạt đến trình độ tối thiểu.”

“Chân của nàng thật sự không có cách trị?”

“Đúng vậy, hạ quan quả thật không có biện pháp.”

“Lui ra đi.”

Hướng tầm mắt về phía nội thất, môi của hắn khẽ nhếch lên, “Trị không được cũng tốt, ít nhất nàng muốn chạy trốn cũng sẽ chậm đi rất nhiều.”

“Ta còn nghĩ là ngươi tính buông tay.” Vân Thanh úp cả người xuống mặt bàn nhỏ giọng nói. Lúc ấy hắn cứ thể quyết tuyệt quay đi, ai ngờ mới chớp mắt một cái, hắn liền lui trở về cường ngạnh đem nhân dẫn trở về, cho nên mới nói cho dù là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hắn đối với người nào đó nhận thức vẫn không đủ sâu sắc.

“Ngươi cho rằng tìm được một nữ nhân có thể làm cho bốn vương xem vừa mắt dễ lắm sao?”

“Khó khăn đến cực điểm.” Hắn ăn ngay nói thực.

“Ta đây dựa vào cái gì lại buông tha cho một kẻ thật vất vả đâm đầu vào tận cửa?”

Thật sự rất có đạo lý! Vân Thanh chỉ có thể rưng rưng gật đầu. Tam nha đầu người là Bồ Tái chuyển thế, nhất định phải hy sinh bản thân, tạo phúc cho thế nhân thoát ly khổ ải, cuộc sống hạnh phúc của toàn dân trong kinh thành liền trông cậy vào ngươi.

“Được rồi, ngươi có thể hồi Tề hầu phủ tả ôm hữu bế rồi, ta tạm thời sẽ không đi ra ngoài gây chuyện thị phi.”

Tạm thời? Vân Thanh khóe mắt co gập không ngừng, sau đó tự an ủi mình, tạm thời ít ra cũng tốt hơn so với việc không chút nào tiết chế lấy việc chơi đùa, chọc phá đám người đáng thương bọn họ ra làm niềm vui.

Trác Phi Dương ném cho hắn một cái liếc mắt, nhú mày nói: “Thế nào, luyến tiếc đi?”

“Không, không...” Vân Thanh ngay lập tức chạy như bay ra ngoài cửa, rất giống như bị ác quỷ đuổi riết phía sau.

~~~~~

“Tam nha đầu, ngươi thoát nhìn tinh thần tốt lắm.”

Liều Ti Vũ đi vượt qua hắn, liếc mắt một cái, “Hầu gia cho rằng ta nên tiêu tụy một chút mới hợp với tình cảnh sao?”

Vân Thanh lập tức xua xua hai tay phủ nhận, “Cuối thu cảnh sắc cũng đã thập phần tiêu điều, không cần phải ra vẻ thần sắc tiêu tụy để phối hợp với cảnh.”

Nàng tiếp tục hăng hái chiến đấu với quần áo trong thùng gỗ.

Hắn thăm dò tiến sát lại gần nàng, “Tam nha đầu, hỏi ngươi một chuyện.”

“Ân.”

“Ngươi có cảm giác được Cửu vương gia có điểm gì đó không bình thường hay không?”

Dùng sức nện vào quần áo, nàng lãnh đạm bỏ một câu, “Hắn có bao giờ bình thường qua sao?” (Cesia: Ủm, gật gật đầu, đúng đó, bộ có hả.....)

..... Cười ngất!

Vân Thanh chống lấy cằm, nỗ lực kiên trì, “Hắn làm sao nỡ để cho ngươi tiếp tục làm nha hoàn sai vặt? Hắn rõ ràng rất thích ngươi nha.”

Liều Ti Vũ liếc hắn, “Ta cũng thích khuôn mặt xinh đẹp của Hầu gia, nhưng ta lại không muốn trở thành nữ nhân của ngươi.”

Vậy cũng coi như trả lời sao? Vân Thanh sờ sờ mũi. Được rồi, liền như vậy đi, nhưng nàng có thể không cần dùng loại ngữ khí khinh miệt như thế để trả lời hắn? Hắn sẽ bị tổn thương nha.

“Hôm nay hắn không ở trong phủ, đi đâu rồi?”

“Ta chỉ là một nha hoàn.”

“Nha hoàn người cùng với nha hoàn khác không đồng dạng.”

Liễu Ti Vũ không thềm để ý tới hắn, vẫn tiếp tục dùng sức nện vào quần áo.

Trác Phi Dương tiến vào tiểu viện liền nhìn thấy một màn, chính là đường đường Tề hầu gia lại đang giúp một nha hoàn sai vặt xách nước, vẻ mặt lại còn rạng rỡ như ánh mặt trời.

Nghe tới âm điệu ôn nhu mềm mại của nha hoàn kia, đôi mắt tối đen của hắn lóe lên chút ánh sáng bén nhọn, không tiếng động chậm rãi đi tới.

“Không biết.”

“Tam nha đầu, đừng keo kiệt như vậy, nói cho ta biết cũng có sao đâu.”

“Thật sự không biết.”

“Hoặc là chủ nhân ta đây sẽ biết, có nghi vấn gì sao? Tề hầu đại nhân?”

“A, Vương gia!” Vân Thanh ngay lập bay ra ngoài cách xa Liễu Ti Vũ năm thước, hơn nữa còn trưng ra bộ dạng thận trọng của học trò khi nhìn thấy thầy giáo.

Liễu Ti Vũ vẫn tiếp tục vùi đầu tẩy quần áo của nàng, không thềm để ý tới người cùng việc.

“Xem ra người cùng nàng trò chuyện thật vui?”

“Không dám.” Tám phần là hắn trong lúc vô ý đã đạp lên đuôi lão hổ, muốn hay không ngay lập tức nhận tội đền tội?

“Vậy có phải là thanh âm của tam nha đầu rất dễ nghe khiến cho người quên cả trời đất ở lại vương phủ không chịu về nhà?” Vẻ tươi cười trên mặt của Trác Phi Dương càng lúc càng ân cần, nhưng ánh mắt càng lúc càng trở nên u ám.

Xong rồi, hắn đạp đến không chỉ cái đuôi!

Vân Thanh bộ dạng giống như cha mẹ chết, gục đầu xuống, “Vương gia, ta không chú ý.” Khi nào thì tam nha đầu bắt đầu dùng thanh âm dễ nghe để nói chuyện với hắn hả? Để cho hắn hảo hảo hồi tưởng lại một chút.

“Tính chờ ta thỉnh người ở lại dùng cơm chiều sao?”

“Không cần, ta lập tức biến.” Lời còn chưa dứt, người đã biến mất khỏi tiểu viện.

Trong tiểu viện chỉ còn lại hai người bọn họ, trừ bỏ tiếng chày gỗ nện vào quần áo, mọi thứ đều có vẻ tĩnh lặng đến quỷ dị.

Trác Phi Dương đứng ở một bên im lặng quan sát nàng. Vết sẹo trên mặt đã từ từ mờ đi, tin chắc chỉ cần một đoạn thời gian, đứng ở xa hắn là sẽ không nhìn thấy.

“Tam nha đầu.”

Nàng không lên tiếng trả lời, đứng dậy đến bên giếng múc nước.

Trác Phi Dương đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, đứng ở phía sau, vén lên một lọn tóc dài của nàng, nhẹ giọng nói, “Trách ta ban đêm rất cần rõ sao?”

“Đông” một tiếng, hơn phân nửa nước trong thùng tràn ra ngoài, bắn tung tóe thấm ướt vạt áo của Liễu Ti Vũ, mà hai vành tai của nàng trong nháy mắt trở nên đỏ ửng.

Hắn cười ha ha, đắc ý nói, “Xem ra ta đoán đúng rồi.”

Nàng xoay người nhắc vạt váy bị ngấm nước lên, bất thành linh bị người từ phía sau ôm lấy.

“Vương gia....”

“Quần áo bị ướt nên thay ra, đúng không?”

“Sẽ có người vào.” Tầm mắt của nàng bay về phía cửa viện. Cho dù tiểu viện này thực hẻo lánh, nhưng cũng không có nghĩa ban ngày ban mặt sẽ không có người đi ngang qua.

“Không có mệnh lệnh của bốn vương, nơi này trong vòng mười trượng đều không có người.” Nói cách khác hẳn có thể muốn làm gì nàng thì làm.

“Tự ta sẽ đi đổi,” nàng giãy dụa, “Nhưng hiện tại ta còn phải giặt đồ.”

“Nói thật, bốn vương rất mất hứng nghe người dùng loại âm sắc thanh lãnh này để nói chuyện với ta.”

“Vương gia....” Nàng chỉ có thể trở mắt nhìn cửa phòng bị đóng lại, sau đó hẳn cười tà ác đi về phía nàng.

“Hôm nay người chưa bôi thuốc.” Hắn huơ huơ bình sứ trong tay.

Khóe miệng của nàng run lên, dùng hết toàn bộ khí lực để đè bẹp cái nhu cầu muốn mắng chửi người, “Ta tự bôi được rồi.”

“Khó được bốn vương gấp gấp trở về để giúp người bôi thuốc, hà tất phải cự tuyệt?”

Rõ ràng hẳn chính là rắp tâm bắt lương, còn dám như vậy trắng tráo không biết ngượng.

“Vương gia,” nàng định cùng hắn giảng đạo lý, “Hôm nay ta phải tẩy xong đồng quần áo bên ngoài.”

“Bốn vương đâu có nói là sẽ giúp người tẩy.”

.... Hẳn đủ ác liệt, đủ vô sỉ!

Tả tránh hữu tránh.... Cuối cùng nàng vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh bị hắn đè ở dưới thân.

“Phản bội bốn vương là phải trả giá.” Hắn nhìn trừng trừng vào nàng, ánh mắt nguy hiểm.

“Vương gia –” Nàng bị hắn dùng sức kìm chặt đau đớn, hai hàng lông mày nhăn chặt lại, “Ta không hiểu.” Nàng lúc nào phản bội hắn? Nàng thậm chí còn không có lá gan đó, nếu không làm thế nào có thể tùy ý mặc cho hắn hết lần này đến lần khác chiếm lấy thân thể của nàng.

“Không được dùng loại âm sắc này để nói chuyện với nam nhân khác.” Hắn cuồng bạo xé rách quần áo của nàng, cấp thiết muốn dùng sự chiếm hữu để chứng minh nàng là của chính hắn, không thuộc về bất luận kẻ nào.

Hắn mạnh mẽ xâm tiến vào trong làm cho nàng cảm thấy đau đớn, vì để giảm bớt đau đớn, nàng bị bắt phải mở rộng hai chân, cong người tiếp nhận lấy hắn thật lớn.

Nàng phản ứng theo bản năng nghênh hợp làm cho Trác Phi Dương trong lòng mừng như điên, một lần so với một lần càng dùng sức, một lần so với một lần càng tiến sâu vào.... Tốt đỉnh khoái lạc giống như cơn thủy triều cuốn phăng tất cả mọi thứ, làm cho cả hai người bị vây hãm trong không cùng cực lạc.

Lúc này nàng rốt cuộc cũng chịu không nổi bật ra tiếng thốn thức nức nở, đôi mắt ngập nước mang theo mê loạn cùng quyến rũ, vô tiêu cự nhìn kẻ đang ở trên thân.

Như vậy ngọt ngào thanh âm, như vậy mị nhân ánh mắt, như vậy bắt lực lại mê hoặc lòng người, tự dừng làm cho hắn không cách nào khống chế được.

“Ta chịu không nổi....” Hắn giống như dã thú bị kích thích, bật ra tiếng rống trầm thấp, nâng mặt nàng lên điên cuồng chà đạp đôi môi nàng.

Quyển luyện hương vị của nàng, hưởng thụ mùi vị của nàng, bất chấp cơ thể mỏng manh gầy yếu của nàng, cùng nàng liều chết triển miên, hẳn muốn đem nàng khảm tiến thật sâu vào nơi tận cùng trong linh hồn của chính mình.

~~~~~

Lão Thái y sau mấy lần ngắm trộm người đang nằm trên giường mới thận trọng mở miệng, “Vương gia.”

“Đi thẳng vào vấn đề.” Hắn mày kiếm nhíu lại, tầm mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn mỗi một đang gác trên gối ngọc.

Thái y một lần nữa củng cố lại tâm lý mới mở miệng, “Vị cô nương này sau khi bị thương nặng, thân thể vốn yếu ớt, chuyện phòng the không nên quá kịch liệt, lần này nàng chính là thể lực cạn kiệt cho nên mới rơi vào hôn mê sâu, nhất định phải tĩnh tâm điều dưỡng mới được.”

“Bao lâu?”

“Một tháng –” Nửa câu sau Thái y phải nuốt vào trong bụng.

“Bao lâu?” Ánh mắt của hắn không tốt, nhướn mày.

“Ít nhất nửa tháng –” Thanh âm lại bị gián đoạn bởi ánh mắt quá mức âm độc của người nào đó.

“Bao lâu?”

“Hạ quan giúp nàng kê mấy đơn thuốc được tẩm bổ, điều dưỡng khoảng bảy tám ngày sẽ không đáng ngại.” Thái y thương hại dời tầm mắt về phía nữ tử đang mê man trên giường.

“Vậy kê đi.”

Sau khi Thái y viết xong đơn thuốc, Trác Phi Dương nhin không được thấp giọng hỏi, “Thuốc này đối với thân thể của nàng vô hại chứ?”

Thái y kinh ngạc liếc hắn một cái, vội vàng cúi đầu, “Vô hại, nhưng chuyện phòng the vẫn không nên quá mức kịch liệt....” Thân là kẻ hành y, hắn vẫn là muốn đưa ra kiến nghị trung thực nhất.

“Cút”

Lão Thái y lập tức cầm lấy hòm thuốc chạy ra khỏi tầm thất của Cửu vương gia.

Vội tay xoa xoa hai gò má có chút nóng lên, Trác Phi Dương mang theo vài tia hối hận nhìn về phía nội thất. Là hắn rất không biết tiết chế...

Vén rèm bước vào nội thất, ngồi ở mép giường, hắn nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, chậm rãi thở ra một hơi dài.

“Đều phải trách người, bốn vương chưa bao giờ biết thế nào là ý loạn tình mê, đôi mắt hạnh nửa khép nửa mở của người quả thực có tiềm lực làm họa thủy, làm cho ta không thể khống chế mới gây thành quần cảnh như bây giờ.” Cho dù không nhìn hắn cũng biết lão gia hỏa kia nhất định rất bất mãn với việc hắn không biết tiết chế, dù sao từ ngay từ nhỏ hắn vẫn luôn nhắc nhở bọn họ chuyện giường đệ chi hoan phải biết vừa phải thỏa đáng, quá tham luyện sẽ làm cho cơ thể bị kiệt lực.

“Nhưng có trời biết,” hắn cầm lấy tay nàng áp vào má mình. “Sau khi ta trưởng thành người là nữ nhân thứ nhất của ta.”

Trác Phi Dương vươn tay mở ra ngăn bí mật ở đầu giường, lấy từ bên trong ra một một xấp lụa mỏng, mặt trên họa những hình vẽ miêu tả các loại tư thế giao hoan, lật mấy trang, ánh mắt của hắn bị nội dung trên đó hấp dẫn, chuyên tâm nghiên cứu.

“Hoàng gia bí chế đông cung đồ quả thật mang tới cho ta rất nhiều ích lợi.” Đây chính là tâm đắc mà hắn tự thân thể ngộ, sau khi chăm chú nhìn người đang mê man trên giường, môi mím lại, rốt cuộc vẫn quyết định ném quyển cung đồ sang một bên, chui vào tấm chăn ấm.

“Dù sao Thái y cũng đã kê đơn thuốc để tẩm bổ thân thể, uống mấy thang sẽ khỏe lại.” Một bên cởi ra quần áo của nàng, một bên lăm lăm tiến hành củng cố tâm lý.

~~~~~

Thanh Nhã Các.

Thật cẩn thận đánh giá nửa khuôn mặt nhìn nghiêng của Trác Phi Dương, Vân Thanh nuốt nuốt nước miếng, cố lấy dũng khí nói: “Trong cung hai vị quý nhân vì tranh sủng cầu xé nhau đến lưỡng bại câu thương.”

“Hừ.” Hắn lạnh lùng bưng lên tách trà bằng ngọc trơn bóng tỏa hương thơm ngát đặt bên cạnh, uống một ngụm.

“Trần quốc tướng quân cùng với Lễ bộ thị lang tại triều đình chỉ trích lẫn nhau.”

Hắn buông tách trà, bốc lên một miếng bánh ngọt cho vào miệng.

“Lục vương gia cùng thập vương gia vì tranh giành một ca kỹ ở trong cung ra tay quá nặng.” Vân Thanh lặng lẽ lau mồ hôi, tiếp tục thật cẩn thận sát ngôn quan sắc (*).

(*) Sát ngôn quan sắc: thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt.

“Vân Thanh,” hắn liếc xéo Vân Thanh một cái, “Người đến tốt cùng muốn nói cái gì?”

Lại nuốt nuốt nước miếng, Vân Thanh không khỏi có chút thẩn oán cái đám người táng tận lương tâm kia, biết rõ kẻ kia là phần tử nguy hiểm cao độ mà còn đẩy hắn đi tìm chết.

“Gần đây người như thế nào rảnh rỗi như vậy?” Nhân đến mức đi khắp nơi nổi gió đốt lửa, khiến cho cả triều đình từ trên xuống dưới gà chó đều không yên.

Đập mạnh tách trà xuống mặt bàn, Trác Phi Dương cầm giận bất bình nói, “Biển Thái y cái lão già kia mang tam nha dầu về phủ của hắn dưỡng bệnh.”

“Biển Thái y?” Vân Thanh che miệng kinh hô, ngay cả tam đại hoàng gia ngưng đọng Thái y cũng xen vào? Ông trời, nơi này rốt cuộc muốn nước bị quấy đục đến cỡ nào đây?

“Tam nha dầu bị sao vậy?”

“Cảm nhiễm phong hàn.”

“Vậy cũng không đến nỗi phải kiêng hời Biển phủ để điều trị.”

Trên mặt của người nào đó hiện lên một tia xấu hổ, trong đầu vang lên câu nói mang theo lý do rất đường hoàng của Biển Thái y — “Vì sự tráng kiện của Vương gia, lão phu quyết định mang nàng hồi phủ từ từ điều trị.” Cái lão già kia rõ ràng là châm chọc hắn tham hoan quá độ, làm hại nàng phong hàn nhập thể.

Vân Thanh chớp mắt rồi lại chớp mắt. Hắn hơi hoài nghi chính mình lúc này có phải bị hoa mắt rồi hay không, làm sao có thể nhìn thấy được thần sắc xấu hổ xuất hiện trên mặt hắn?

“Vương gia. . .”

“Chuyện gì?”

Oa! Sắc mặt thật đáng sợ, Vân Thanh mềm nhũn thụt lùi về bên cạnh, “Biển Thái y nói qua bao lâu mới có thể chữa khỏi?”

“Ba tháng.”

A.... Vậy chẳng phải trên dưới triều đình còn phải bị hãm trong nước sôi lửa bỏng hai tháng nữa sao? Sắc mặt của Vân Thanh xám ngoét như tro tàn. Biển Thái y vốn nổi tiếng cố chấp, hơn nữa kẻ ở trước mắt đây lại hỉ nộ vô thường, trở mặt vô tình Cửu Vương gia, thật sự làm cho người ta khóc không ra nước mắt.

“Có lẽ không cần lâu như vậy, chúng ta hay là đến Biển phủ một chuyến xem thử?” Vì hạnh phúc và ích lợi của chính mình cùng với rất nhiều người, Vân Thanh quyết định cứ đem lương tâm tạm thời ném sang một bên đi.

“Hắn không ở trong phủ.”

“A....” Vân Thanh giật mình dừng lại, không khỏi oán hận trong lòng. Biển lão nhân người đã lớn tuổi như vậy còn chạy lung tung làm cái gì?

“Hắn mang theo gia quyến đến ngoại thành dâng hương rồi.”

“Tam nha dầu không phải gia quyến của hắn, hắn phải lưu lại ở Biển phủ mới đúng.”

Trác Phi Dương ném cho hắn cái liếc xéo, phun ra câu trả lời từ hai hàm răng đang nghiền chặt, “Hắn nhận tam nha dầu làm nghĩa nữ.”

Biển lão nhân, người đã trở thành kẻ thù chung của toàn triều!

“Ách, nghe nói Thanh Nhã Các mới tới một kẻ xướng khúc rất hay, chúng ta gọi tới nghe một chút thế nào?” Chuyển đề tài chuyển đề tài, hiện tại tuyệt đối không thể làm cho hắn tức giận, nếu không kẻ xui xẻo nhất định là chính mình.

“Cũng tốt.”

Tạ ơn trời đất, Vân Thanh vụng trộm quệt mồ hôi, một lần nữa đeo nụ cười phóng đảng lên trên mặt, nhẹ nhàng giật dây chuông ở cửa sổ, gọi tiểu nhị đến.

“Hai vị gia, có gì phân phó?”

“Kêu xướng khúc tiến vào hầu hạ.”

“Hảo a, lập tức.”

Xướng khúc nữ tử vừa bước vào cửa, một cổ son phấn liền xông vào mũi, làm cho cả hai nam nhân nhin không được liếc nhau.

Nữ tử này nhất định không hiểu thế nào là đạo hóa trang, mùi hương nồng nặc như vậy chẳng những không thể thu hút được lòng người, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy ghê tởm buồn nôn.

“Hai vị gia, xin hỏi muốn nghe khúc gì?”

“Xướng theo sở trường của người.” Vân Thanh tùy ý bỏ xuống một khối bạc vụn để thưởng.

“Cảm tạ gia.”

Không hề tập trung nghe nàng ta đánh đàn hát xướng, suy nghĩ của Trác Phi Dương lại quay về trên người của Liễu Ti Vũ, sau đó hắn bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai thân thể của nàng chưa bao giờ có mùi son phấn.

Bọn họ lần đầu tiên gặp nhau là lúc nàng mới từ trong ngục đi ra, cả người đều nhếch nhác, sau đó nàng đến vương phủ làm nha hoàn, tất nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi đi tô son điểm phấn, cho nên trên người nàng từ đầu đến cuối vẫn luôn tỏa ra một cổ hương vị nhẹ nhàng khoan khoái, khó trách hiện tại hắn ngửi được mùi son phấn trên người của nữ nhân khác liền nhin không được phải che mũi.

“Vân Thanh, ta đi trước một bước.”

“Ồ, Vương gia, không nghe?”

“Ta chán ghét mùi son phấn này.”

Vân Thanh nhìn theo bức rèm che trống rỗng vẫn còn lay động sau khi hắn rời đi, từ từ khép lại quai hàm. Cửu vương gia thật sự chẳng có chút phong độ nam nhi, phê bình cô nương nhà người ta ở ngay trước mặt, xem hắn cho dù cảm thấy khó ngửi, vẻ mặt của hắn chẳng phải vẫn tươi cười sao?

oOo

6. Chương 6

Hắn đứng ở chỗ này làm gì?

Ngẩng đầu nhìn lên tám biển phía trên — “Vân Sắc Phường”, nơi buôn bán son phấn đệ nhất của kinh thành, nghe nói ngay cả phấn hương ở trong cung cũng là do nơi này cung cấp.

Do dự trong chốc lát, hắn vẫn nâng bước đi vào.

Đập vào mắt là các loại phấn son rực rỡ đủ màu sắc, Trác Phi Dương bất thành linh cảm thấy choáng váng hết cả đầu. Hắn bắt đầu bội phục đám nữ nhân này, có thể ở giữa một đồng trống lồ như thế chọn ra được thứ mình yêu thích, lực ý chí nhất định kinh người.

“Công tử, muốn chọn loại hương phấn nào? Bồn điểm có đủ loại toàn kinh thành tốt nhất.”

Hơi cứng ngắt kéo kéo khóe miệng, Trác Phi Dương khụ một tiếng, nhìn những thứ chồng chất phía sau lão bản, miễn cưỡng mở miệng, “Ta muốn một loại phấn có mùi hương thanh đậm như trà, tỏa ra hương thơm cũng đồng dạng như thế.”

“Hoa sơn trà, hoa nhài, hoa quế...”

“Ta chỉ muốn loại nhẹ nhất.” Hắn đánh gãy lão bản đang lải nhải.

“Vậy hoa nhài là tốt nhất.”

Gọn gàng thanh toán bạc, Trác Phi Dương gần như bay ra khỏi “Vân Sắc Phường”, đồng thời lập lời thề đời này hắn sẽ không bao giờ bước chân vào chỗ như thế này lần nữa.

Đang lúc hắn do dự có nên ném thứ đang cầm trên tay xuống bụi cỏ ven đường hay không, thì nhìn thấy đoàn người đi tới từ phía xa, đôi mắt hắn lập tức híp lại.

Đó là lão quản gia của Biển phủ, mái tóc bạc trắng như tuyết chính chiều bãi của lão, hơn nữa dạo gần đây hắn hận nhất là lão gia hỏa này, bởi vì lão cả ngày cứ đứng chặn ngay đầu của Cửu vương gia hắn, càng giận hơn nữa là hắn không thể làm gì lão — bởi vì hiện tại vị tiểu thư trong miệng của lão chính là Liễu Ti Vũ.

“Lão gia, là Cửu vương gia.”

“Dừng kiệu.”

Rèm kiệu xốc lên, một lão nhân có khuôn mặt hòa ái chui ra khỏi cỗ kiệu, đi đến trước mặt hắn hành lễ, “Vương gia.”

“Biển thái y thật lớn nhã húng.”

“Là tiểu nữ muốn ra ngoại thành để giải sầu.”

“Tiểu thư đâu?”

“Vương gia chẳng lẽ không biết câu nam nữ hữu biệt?”

Ánh mắt của Trác Phi Dương giống như phi đao bắn về phía lão nhân đang đứng trước mắt, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói, “Làm rõ liền không thú vị.” Hắn không ngại ở trước mặt mọi người tuyên bố người nào đó là nữ nhân của hắn là chuyện thật.

“Ở phía sau,” Biển thái y am hiểu sâu sắc đạo lý mông của lão hổ sờ một chút thì có thể, sờ quá lâu thế nào cũng bị cắn, mọi việc đều nên có chừng mực.

Tìm được cỗ kiệu của Liễu Ti Vũ, Trác Phi Dương không e dè chút nào chui vào bên trong, mà kiệu phu đang đứng bên cạnh ngay cả ngăn chặn một chút cũng không dám, chỉ có thể đứng trơ mắt ra nhìn hành vi vượt quá mức lễ giáo của hắn.

“Tiếp tục đi đi.” Hắn đảo khách thành chủ ra lệnh.

Người ở bên trong nguyên bản vốn do cỗ kiệu lắc lư đang mơ màng ngủ bị động tay động chân giật mình tỉnh giấc, chậm rãi nâng đôi mắt mông lung sương mù lên, thần thái trong đôi mắt rất cuộc thanh tỉnh, “Vương gia?”

“Khí sắc tốt lên rất nhiều, người cũng đầy đà không ít.” Tay hắn trượt từ trên xuống dưới kiểm tra một lần.

“Vương gia như thế nào lại ở chỗ này?”

“Bốn vương chuẩn bị đến viếng thăm Biển thái y, liền thuận đường đồng hành.”

“Nga.”

“Tính ở Biển phủ dưỡng lão sao?” Đề tài vừa chuyển, sắc mặt của hắn lập tức trở nên âm trầm.

Nàng nhìn hắn không nói.

Trác Phi Dương không khỏi có chút tức giận, hung hăng hôn lên môi nàng, mãi cho đến khi cả hai đều không thở nổi hẳn mới chịu nhả ra, “Bổn vương đã từng nói, cái giá phải trả cho bổn vương người gánh không nổi đâu.”

Nàng rũ mắt xuống, vẫn không mở miệng.

“Tam nha đầu.” Hắn gọi nàng, thanh âm chất chứa nguy hiểm.

“Cả đời canh giữ ở bên người Vương gia làm hạ nhân, có phải như thế không?” Lòng của nàng âm thầm dâng lên một nỗi bi thương. Đây chính là số mệnh mà ông trời định đoạt cho nàng sao?

“Bổn vương muốn người là cái gì thì người là cái đó, tùy vào người định đoạt?”

“Đã biết.”

“Người gặp quỷ biết cái gì.” Hắn dùng sức nâng cằm của nàng lên, “Bổn vương chỉ cần người, người hiểu chưa?”

Nàng cùng hắn bốn mắt giao nhau, thời gian trôi qua thật lâu, nàng mới nhắm mắt lại nói, “Như Vương gia sở nguyện, ta sẽ ở lại bên người của Vương gia.”

Thôi, mặc kệ là như thế nào bắt đầu, lòng của nàng đã bị nam tử này cướp đoạt đi, bá đạo không chịu trả lại, cho nên vô luận tương lai kết cục ra sao, cuối cùng cả đời này nàng cũng không thể thoát khỏi hắn.

Thanh âm u oán thê lương nặng nề bóp nghẹt lấy trái tim của Trác Phi Dương, làm cho hắn không hiểu sao lại cảm thấy bức bối, khó chịu. Nữ nhân này chết tiệt vì sao lại dùng cái loại ngữ khí muốn chết không muốn sống để nói chuyện với hắn?

~~~~~

Hoàng Thượng tứ hôn? Đem công chúa lân bang ban cho Cửu vương gia? !

“Người đáp ứng rồi?” Vân Thanh kêu toáng lên, “Thật sự là đáp ứng rồi?”

“Hoàng huynh không phải hy vọng ta đáp ứng sao?” Trác Phi Dương ung dung nhấp một ngụm trà.

“Nhưng người vì sao lại đáp ứng?” Hắn rõ ràng là yêu tam nha đầu, yêu đến tính cách đều vặn vẹo.

Bởi vì cho đến nay Biển lão nhân vẫn không chịu cho tam nha đầu hồi Thụy vương phủ, khiến cho trên dưới cao thấp cả triều đình đều phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, làm cho hắn đối với Biển lão nhân oán niệm ngày một tăng, thê thảm là hắn lại không thể nói cho bọn họ biết nguyên nhân vì sao gần đây bọn họ phải sống vất vả như thế.

“Vì sao không đáp ứng?”

“Bởi vì....” Hít một hơi, Vân Thanh cố lấy dũng khí nhìn thẳng vào hắn, “Người rõ ràng là yêu tam nha đầu mà.”

“Có gì khác biệt?”

Vân Thanh thiếu chút nữa liền rống lên. Có gì khác biệt? Đương nhiên là có khác biệt! Nếu hắn yêu một nữ nhân, hắn nhất định sẽ không để cho nàng chịu chút ủy khuất nào.

“Trác Phi Dương –” hắn thật sự rống lên, “Người rốt cuộc có trái tim hay không?”

Bị gọi thẳng cả tên lẫn họ người nào đó chậm rãi buông xuống trong tay tách trà, ánh mắt bén nhọn bắn về phía hắn, trên mặt cổ tình còn lộ ra nụ cười hòa nhã vô hại, “Vân Thanh, chẳng lẽ người có ý tưởng không nên có đối với tam nha đầu?”

“Ta là bất bình thay nàng.” Lui về sau, lại lùi về sau.

“Kích động như thế làm gì?”

“Ta vẫn xem nàng là muội muội, đương nhiên phải kích động.” Vân Thanh bất chấp nói, giống như Liễu Ti Vũ, tính cách kiên định, bề ngoài có vẻ cao ngạo nhưng so với bất kỳ ai đều thiện lương, dễ gần, không nên bị chôn vùi trong tay của tên nam nhân ác ma này.

Vẻ bén nhọn trong mắt của Trác Phi Dương giảm đi, hần lại nâng tách trà lên, chậm rãi nói: “Thuận tiện nhấc với hoàng huynh của ta, nói cho hần hồng bạch hỉ sự cùng nhau làm, bảo mọi người chuẩn bị cả hai bộ quần áo mang tới đây làm lễ vật.”

Vân Thanh thạch hóa ở đường trường.

“Tề Hầu gia như thế nào lại thất thanh?”

“Hồng bạch cùng làm?” Vân Thanh giống như bị chích vào mũi, nhảy dựng lên, từ cửa phóng trở lại, “Người tính làm cái gì?”

“Cưới công chúa, sau đó lấy lễ nghi Vương phi mai táng nàng.”

“Chôn sống?” Vân Thanh kinh hãi trố mắt.

“Ta không có tàn nhẫn như vậy.”

“....”

“Ta sẽ đem nàng giết trước sau đó mới chôn.”

Ác quỷ a!

“Cứ thể chuyển cáo với hoàng huynh là được.” Cuối cùng hần hờn hử buông xuống chén trà, đứng dậy hướng ra cửa.

“Người định đi đâu?”

“Đi bái phỏng một chút Biển thái y.” Cái lão nhân chết bầm kia nhất định đã sớm chiếm được tin tức, cũng nhất định thêm mắm thêm muối bẻ cong sự thật, nhận tiện giáo huấn người nào đó một ít ý niệm sai lầm, đại khái có lẽ hần đã sắm vai thiện lương quá lâu mới khiến Biển lão nhân cho rằng hần có thể tùy ý để mặc cho người khác bắt nạt, hần sẽ giúp lão cải biến ấn tượng.

“Có muốn ta mang một đám người đi đá quán hay không?” Vì báo đáp Biển lão nhân hại hần mỗi ngày đều ăn không ngon ngủ không yên, nơm nớp lo sợ, hần nhất định phải hảo hảo “báo đáp” lão.

“Người vẫn trước đi hoàng huynh báo tin đi.”

“Cũng tốt.” Ngày khác lại đi đá quán.

~~~~~

Những bông tuyết li ti rơi rụng xuống nhân gian, khoác một lớp áo mùa đông mỏng manh lên cả đại địa bát ngát.

“Tiểu thư, tuyết rơi rồi, mau trở vào phòng đi.”

“Không ngại, đây là đợt tuyết đầu mùa, ta muốn ngắm nhìn một lúc.”

“Vậy để nô tỳ đi lấy cho tiểu thư một kiện áo choàng.”

“Hảo.”

Liều Ti Vũ đi xuống thêm đá, chậm rãi dạo bước trong tuyết, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao, đôi mày thanh tú hơi khép lại ưu sầu.

Văn Sinh, người đến tốt cùng đang ở phương nào? Nàng tin tưởng hần không chết, nhưng nàng đã vài lần hỏi tên nam tử ác liệt kia, hần luôn cười đến thật đáng giận trả lời qua loa tách trà, làm nàng cũng vô kế khả thi.

Một đôi tay từ phía sau giúp nàng khép lại áo choàng, nàng đưa tay thắt lại dây lưng thật dài ở phía trước.

Bên hông bỗng dưng buột chặt, thân mình đã rơi vào một vòng ôm ấm áp, thanh âm trêu tức quen thuộc vang lên bên tai, “Nghĩ cái gì lại nhập thần như vậy? Nếu bị nam tử khác khinh bạc thì làm sao bây giờ?”

“Vương gia.”

“Thân thể tốt hơn nhiều chưa?”

“Ân.”

“Xem ra Biển lão nhân quả thật dụng tâm giúp người điều dưỡng.”

“Vương gia....” Cái tên nam nhân này có hiểu thế nào là kính trọng người già không hả?

“Không được nhắc tới cái lão già làm cho ta phiền lòng kia,” hắn xoay nàng lại, nâng lên chiếc cằm đã trở nên mượt mà của nàng, “Có nghĩ tới hồi vương phủ?”

“Nghĩa phụ nói qua khỏi cuối năm — “

“Ta đã lừa tử lão nhân kia tiến cung rồi.”

“Vương gia người làm sao có thể....”

“Chẳng lẽ người cho là bốn vương sẽ bỏ qua cho kẻ có lỗi với bốn vương sao?”

“Nhưng mà....”

Nhìn nàng muốn nói lại thôi, cuối cùng mím môi lại, Trác Phi Dương lắc đầu thở dài, ôm nàng vào lòng, “Không biết người đến tột cùng là không có lòng tin đối với bản thân vẫn là không có lòng tin đối với ta.”

Cho dù bất luận kẻ nào đối với tên nam nhân trước mắt này cũng đều không có lòng tin, càng không cần nói đến một kẻ đã trải qua biết bao nhiêu thăng trầm như nàng, một tiểu nữ tử yếu ớt tới khiếm khuyết cảm giác an toàn.

“Yên tâm, lão gia hỏa kia không có việc gì.” Tối đa cũng chỉ chịu chút ít kinh hách thôi.

“Đa tạ Vương gia.”

“Bất quá,” hắn mân mê mái tóc dài thả xuống ở trước người nàng, dùng một loại ngữ điệu vân đạm phong khinh nói, “Chúng có thể thương lượng hay không?”

“Cái gì?”

“Tam nha đầu, người có thể dùng nguyên bản thanh âm của người để nói chuyện với ta hay không?”

“Văn Sinh ở đâu?”

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt xéch xinh đẹp của nàng, ánh mắt trong suốt lại mang theo kiên định cố chấp, khóe môi hắn hơi cong lên, “Đây là điều kiện trao đổi?”

“Vương muốn nghĩ thế cũng được.”

“Tốt lắm, bốn vương thích nhìn thấy người tự tin như thế này.”

Một trận gió thổi qua, nàng nhin không được co người lại.

“Lạnh sao?” Hắn cảm giác được nàng co rúm người, “Mau trở lại phòng.”

Nàng chần chờ một chút, ngẩng đầu liếc hắn một cái, lại nhanh chóng rũ mắt xuống, “Nhưng.... nghĩa phụ nói ta hiện tại không nên ở cùng một gian phòng với người.”

Trác Phi Dương khóe mắt hơi giật giật, trầm mặc một lát, sau đó mỉm cười hơi có chút cứng ngắc nói với nàng, “Để nha hoàn của người ở cùng cũng được.”

Nàng muốn nói cho hắn, hắn cười rất giả tạo, nhưng nàng sợ có người sẽ trở mặt, cho nên cuối cùng cái gì cũng không nói.

Sau đó, ở bên trong phủ đã trải qua tro cốt của ba triều đại của Biển thái y, Kim thịnh hoàng triều Cửu vương gia làm cho người nghe phải biến sắc cùng với nghĩa nữ mới thu nhận của Thái y phẩm trà đáng cờ, mãi đến đêm khuya cũng chưa hồi phủ, trong phòng có ít nhất ba gã tì nữ đứng hầu ở một bên.

Căn cứ theo lời của hạ nhân Biển phủ, đêm đó Vương gia sắc mặt phi thường thối, không thắng được tiểu thư nhà các nàng một ván nào, lại kiên trì không chịu nhận thua hồi phủ.

~~~~~  
“Vương gia,” Vân Thanh cẩn thận nhích tới gần. “Nghe nói Biển thái y bởi vì bào chế cho Hoàng Thượng thuốc tráng dương quá liều, làm cho Hoàng Thượng trầm mê trong chốn hậu cung vô tâm lo việc triều chính, bị Tả độc Ngự sử buộc tội, bị Thái Hậu nhốt vào thiên xa.” (Hình như là loại nhà tù kéo lên trên không)

“Vậy thì sao?”

“Thập nhị vương gia đùa giỡn với cung tần bị cấm túc.”

“Nga.”

“... Nói tóm lại, Vương gia, ngài tốt cùng là đến khi nào tâm tình mới có thể vui vẻ đây?”

Hắn nhíu mày, lấy vẻ mặt nghi vấn nhìn Vân Thanh.

“Rất nhiều người nhờ vả ta đến hỏi người, để bọn họ xác định rõ thời gian để cáo bệnh nghỉ phép.”

“Nhàm chán.” Trác Phi Dương tăng tốc bước đi.

Kể nhàm chán nhất là hắn mới đúng? Vân Thanh lặng lẽ hướng về phía bóng lưng của hắn làm cái mặt quỷ.

“Người đi đâu vậy?”

“Biển phủ.”

“Lại đi uống trà chơi cờ?”

Trác Phi Dương dừng lại cước bộ, chậm rãi đi trở về, trên khuôn mặt tuấn lãng tươi cười dần theo một tia tà khí, “A, đột nhiên nghĩ muốn đến Tề hầu phủ nhìn một cái, thế nào, có hoan nghênh không?”

Vân Thanh ngay lập tức dùng sức xua tay, đồng thời lên tiếng kiên quyết cự tuyệt, “Vương gia, ngài vẫn là đi Biển phủ tốt lắm, ta tin tưởng trà trong phòng của Biển gia tiểu thư so với hàn xá nhất định là hương thuần ngon miệng hơn nhiều, hơn nữa Biển thái y hiện đang ở trong thiên lao, Vương gia có thể nhân tiện an ủi một chút nỗi lo lắng hải hùng của Biển gia tiểu thư, để nàng không lo lắng quá mức mà làm ra chuyện ngốc nghếch.”

“Nói được có đạo lý.” Khóe môi hắn lại cười rất thích thú. “Cảm tạ lương ngôn tương cáo (\*) của người, ta sẽ phi thường cam tâm tình nguyện nghe theo.”

(\*) Lương ngôn tương cáo: báo cho biết lời hay có ích.

“Có thể hay không xin hỏi Vương gia định quấy rầy bao lâu?”

Trác Phi Dương trên mặt tươi cười có chút gian trá, “Vây phải xem Biển gia tiểu thư chịu lưu ta bao lâu.”

“Vương gia, thứ ta cả gan hỏi một câu, nếu nàng vẫn không chịu trở về vương phủ, hành động của người có thể hay không thẳng cấp?”

Hắn thở dài, biểu tình thật không tình nguyện, “Nói thật ra, bốn vương đối với mấy hình phạt tịch biên nhà diệt tộc, lưu đầy biên cương, sung quân cũng không hứng thú nhiều cho lắm...”

“Được rồi, ta đã hiểu, cũng biết nên làm thế nào.” Vì hạnh phúc và ích lợi của mọi người, có khi tất yếu phải hy sinh một số người cũng là tình thế bất đắc dĩ.

Hai nam nhân lộ ra nụ cười không cần nói cũng hiểu lòng nhau, mỗi người đi mỗi ngã.

~~~~~  
Bên trong Biển thái y phủ.

“Khụ khụ...” Tiếng ho khan liên tục truyền ra từ bức rèm nặng nề.

“Tiểu thư, đến giờ uống thuốc.” Hai tỳ nữ vén rèm lên, nhìn nữ tử đang dựa vào đầu giường.

“Đều là tại Cửu vương gia, làm hại tiểu thư thân mình vừa mới có chút khởi sắc bệnh tình lại nặng thêm.”

“Thuốc này chúng nô tì bỏ thêm nhiều mật đường, không quá đắng như trước.”

“Cảm tạ.”

“Tiểu thư tiểu thư...” Cùng với tiếng bước chân vội vã, một tỳ nữ mang theo vẻ mặt kinh hoàng nghiêng ngã lao đảo chạy vào, “Cửu vương gia lại tới nữa.”

Liễu Ti Vũ buông chén thuốc đã cạn xuống, vừa lau tàn nước lưu lại bên môi vừa nói, “Các người đều lui xuống hết đi.”

“Nhưng mà, tiểu thư...” Mọi người đều lộ ra vẻ chần chờ.

“Để ta một mình cùng Vương gia nói chuyện, nếu không chỉ sợ nghĩa phụ còn phải ở trong lao chịu nhiều khổ cực.”

“Vậy được rồi, nếu có gì không đúng, tiểu thư cứ kêu to, chúng nô tỳ liền ở ngay bên ngoài.” Các tỳ nữ thu bát, lui ra ngoài.

Khi Trác Phi Dương vén rèm bước vào nội thất đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, mà người ở trên giường đang chống tay chuẩn bị xuống giường.

“Người lại bị bệnh sao?”

“Khụ.... bị chút phong hàn.... không đáng ngại.... khụ....”

Hắn một bước dài vọt tới bên giường, đè lại nàng đang gắng gượng muốn xuống giường, “Bị bệnh vẫn nên ở trên giường nghỉ ngơi nhiều đi. Biển lão nhân là tam triều thái y, như thế nào càng trị vấn đề càng nhiều?”

“Đêm đó cùng người chơi cờ nên mới bị nhiễm phong hàn.” Câu nói đầu tiên ngăn chặn người nào đó sắp bộc phát lửa giận.

“Ta tìm hắn trở về.”

“Nghĩa phụ đang ở thiên lao.”

“Ta có thể đưa hắn vào đó, tất nhiên cũng có biện pháp mang hắn ra.” Hắn xoay người vừa định đi.

“Vương gia.” Nàng dừng hắn lại, “Không cần giận chó đánh mèo, ít nhất không cần vì ta mà giận chó đánh mèo, nghĩa phụ chỉ vì lo lắng cho thân thể của ta mà thôi.”

Hắn đi trở lại bên giường, cầm tay nàng, mỉm cười mang theo vài phần giễu cợt, cho dù không cam lòng hắn vẫn phải thừa nhận Biển lão nhân là đúng, nếu không thì sao thân thể của nàng chỉ mới chịu đựng một đêm liền cảm nhiễm phong hàn phải nằm trên giường dưỡng bệnh.

“Con người nếu tịch mịch luôn làm chút chuyện gì đó để giết thời gian.”

Nàng không nói gì.

“Nếu hôm nay ta không buông khẩu, người có phải định kéo lê cái thân hư tàn này theo bởi tiếp ta hay không?”

“Vương gia nói đi?”

Xoa xao cằm, đôi môi của hắn hơi tách ra lộ ra nụ cười xấu xa, ghé sát vào nàng nói: “Vẫn là tra tấn người có cảm giác khoái trá hơn, cho nên hãy mau mau khỏe lên.”

Nàng vờ như không nghe, “Lây bệnh.”

“Bổn vương sao lại sợ nhỏ phong hàn?”

Cũng phải, ngay cả ác ma thấy hắn còn phải nhường đường.

“Khụ.... thật sự sẽ lây bệnh cho Vương gia....”

Tứ phiến môi đang dán liền nhau hơi hơi tách ra, hắn cười đến tà mị mà nguy hiểm, “Đã nói bổn vương không sợ.”

Nàng chống tay đẩy hấn tạo ra khoảng cách giữa hai người, bộ ngực do thở dốc mà rung động phập phồng, vẽ nên một hình ảnh phi thường hương diễm câu hồn người.

Ngay sau đó, hai người liền cùng ngã vào tấm đệm ấm áp trên giường, hấn thuận thể buông màn, bức rèm dày cô lập cả hai trong khoảng không gian nhỏ nhỏ ở bên trong.

“Vương gia....”

“Ta chỉ muốn ôm người ngủ một lát.”

“Thật sự?”

“Ta đường đường là Kim thịnh hoàng triều Cửu vương gia mà đi lừa một tiểu nữ tử sao?”

“Chỉ ngủ một lát?” Nàng xác nhận.

“Phải.”

“Ta vừa mới uống thuốc, nếu ta có ngủ quên, người lúc đi không cần đánh thức ta.”

“Có thể.”

“Ta thật sự buồn ngủ.”

“Vậy ngủ đi.”

Không bao lâu, nàng liền nặng nề chìm vào giấc ngủ trong vòng ôm ấm áp của hấn.

Mà hấn chỉ nằm đó ngắm nhìn dung nhan đang say ngủ của nàng, lộ ra sủng nịnh tươi cười, ôm chặt nàng, nỉ non, “Nhanh một chút khỏe lại, thiếu người mỗi ngày của ta đều qua rất tịch mịch.”

Kết quả, một đêm kia Cửu vương gia không có đi ra khuê phòng của Biển tiểu thư.

Sau đó không lâu, lời đồn đãi Cửu vương gia dùng Biển phụ uy hiếp cưỡng đoạt sự trong sạch của Biển gia tiểu thư lan truyền khắp cả kinh thành.

~~~~~

Cười a cười, cười đến hoa chi loạn chiến (*), bách hoa đều phải hổ thẹn, cho dù hấn không phải nữ tử.

(*) Hoa chi loạn chiến: cười đến run rẩy hết cả người, chỉ trạng thái của phụ nữ khi cười lớn, nhất là phụ nữ có chút phóng túng.

Vân Thanh một bên nện thùm thụp vào mặt bàn một bên cười đến sắp tắt thở, “Cưỡng đoạt sự trong sạch của Biển gia tiểu thư, ha ha.... thanh danh của Vương gia người càng thối.”

Trác Phi Dương vẻ mặt vênh váo không sao cả bắt tay châm một chén trà, đối với người nào đó đang cười như điên làm như không thấy.

“Nghe nói gần đây không ít thiên kim quan lớn đều đăng môn bái phỏng Vương gia, với lý do là tìm phương pháp giải cứu phụ thân....” Không được, lại cười ngã vào nhuỷn tháp, “Diễm phúc của Vương gia thật không nhỏ nha.”

“Người muốn gửi lời chào à.” Sắc mặt của hấn không được tốt cho lắm.

“Không không không.... Vương gia đừng khách khí.” Hấn ghen cười rất thống khổ. “Uống trà xong, Vương gia định đi chỗ nào?”

“Biển phủ.”

“Nghe nói Biển tiểu thư đau khổ vì mất đi sự trong sạch nằm liệt trên giường không dậy nổi, Vương gia lúc này đến không sợ là họa vô đơn chí à?”

“Chuyện bỏ đá xuống giếng không phải bốn vương chưa từng làm, thêm một chuyện thì như thế nào?”

.... Hảo đáp án!

Một ly trà uống cạn, Trác Phi Dương phải hai tay, thông thả nhàn nhã đi ra Thanh Nhã Các, mục tiêu — cách ba dãy phố Biển thái y phủ.

Từ rất xa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của mỗi nhân đang chậm rãi đi đến, nhóm nô bộc vốn đã được huấn luyện ngay lập tức đóng cửa lặc khóa, từ chối tiếp khách.

Trác Phi Dương nhìn thoáng qua cánh cửa lớn đóng chặt, sau đó quẹo trái, chậm rãi tiêu sái đi thêm hai mươi mấy bước, nhẹ nhàng phi thân một cái, người đã rơi xuống bên trong nội viện của Biển phủ, một đường không thềm né tránh đếm xỉa tới đám hạ nhân, ngựa quen đường cũ thẳng đến bên trong khuê phòng trọng địa.

“Hôm nay khí sắc rất tốt.” Vén rèm tiến vào nội thất, ánh vào trong mắt hắc chính là hình ảnh Liễu Ti Vũ cầm một quyển sách đang đọc.

“Vương gia.”

“Biển phủ ngay cả đạo đãi khách cơ bản cũng không hiểu sao? Mang trà đến.”

“Đi châm trà.”

“Vâng, tiểu thư.”

Buông quyển sách trong tay, tầm mắt đảo về hướng thân ảnh của hắc ngã xuống lười biếng nằm dài ở trên giường, có chút bất đắc dĩ đi qua, “Vương gia, như vậy không ra thể thống gì.”

“Bốn vương đã muốn thật tiết chế rồi.”

Tránh đi tầm mắt nóng bỏng của hắc, nàng lui về bên cạnh bàn, một lần nữa cầm lấy thư. Hắc muốn nằm liền nằm, chọc giận hắc không biết lại hại ai xui xẻo. Nghe nói gần nhất trong triều đình đều một mảnh thần hồn nát thần tính, khiến cho lòng người lo lắng bất an, mà đầu sở gây ra chính là tên nam nhân giống như nhuyễn trùng đang nằm ở trên giường nàng kia.

“Tam Liễu bị mẫu hậu ta ném trả lại vương phủ rồi, gần đây làm cho ta ngủ cũng không được an giấc.”

“Không phải nói đã lớn rồi sao?”

“Cùng mẫu hậu chơi rất vui, hiện tại lại không chịu tiếp nhận người của Vương phủ.”

Đáp án rất đơn giản, Liễu Ti Vũ không khỏi mỉm cười.

Hắc nằm sấp ở trên giường, chỉ có nửa người nhô lên, ngắm nhìn bóng dáng xinh đẹp cạnh bàn.

Nàng không có vẻ ngoài xuất chúng, cũng không có khí chất của tài nữ để phụ trợ, nhưng cá tính độc đáo của nàng ngay từ đầu đã gắt gao hấp dẫn ánh mắt của hắc, lúc này trên người nàng lại toát ra một cổ thưotis tha phong nhã, quả nhiên là tình nhân trong mắt xuất Tây Thi.

“Tiểu thư, trà.”

“Đưa cho Vương gia.”

“Vương gia đang nhìn người, không chịu tiếp trà.”

Vì thế, Liễu Ti Vũ đành phải buông quyển sách xuống, bưng chén trà xanh đi đến bên cạnh giường đưa cho hắc.

Trác Phi Dương vói tay tóm lấy nàng, kéo sát vào mũi ngửi ngửi, “Tam nha đầu, son phấn bột nước mà bốn vương đưa cho người như thế nào lại không dùng?”

“Ta dương bệnh, lại không ra khỏi cửa gặp khách, không cần thiết phải trang điểm.”

“Dù sao cũng không có việc gì làm, trang điểm để bốn vương nhìn một cái.”

Nhìn chòng chọc vào hắc nửa khắc, hiểu được nam nhân này đang nói thật, nàng nhẹ gật đầu, “Hảo.”

Nhìn bóng dáng nàng ngồi trước gương, chậm rãi mở ra hộp nữ trang, vén lên mái tóc dài lỏng lẻo, sau đó tẩm một chút mùi hương hoa nhài thơm ngát lên mái tóc.

Trác Phi Dương một bên thưởng thức trà, ánh mắt không chuyển ngấm nhìn nhất cử nhất động của nàng, chậm rãi thông thả mà lại lộ ra phong tình. Nữ nhân này tựa như một chén rượu, thời gian càng lâu càng cảm thấy hương thuần say lòng người, mà hẳn chính là kẻ may mắn được nếm rượu.

~~~~~
Trừ tịch (tức là giao thừa), ngày toàn gia đoàn viên, mọi nhà đều dán câu đối, treo hồng đăng, nơi nơi đều tràn ngập bầu không khí vui mừng.

Không đúng, có một nhà không quá hài hòa.

Pháo hoa đang nổ rộ trên bầu trời, mà đám người đang đứng trước phủ của Biển thái y không một ai có tâm tình ngẩng đầu ngắm nhìn cảnh trí xinh đẹp trên bầu trời.

Trác Phi Dương lười biếng ngồi ở trên thành kiệu, lấy tay chống má, cười thực vô hại, “Đi báo với lão gia các người một tiếng, bốn vương tới đón người.”

Ngẩng đầu nhìn thấy một mảnh pháo hoa phân tán trên không trung, hẳn cười nói, “Năm nay pháo hoa thật đẹp.”

“Đẹp đến mức làm cho Vương gia tôn quý phải chạy đến trước cửa nhà người khác để thưởng thức?”

Thanh âm mềm nhẹ uyển chuyển hàm xúc lại khó nén có chút nhạo báng truyền vào tai, Trác Phi Dương mỉm cười nhìn về phía đại môn của Biển phủ, “Tam nha đầu.”

Đợi cho nàng chậm rãi đi đến trước mặt mình, hẳn dùng sức ngửi một chút, sau đó vừa lòng gật đầu, “Tốt lắm.” Là mùi hoa nhài mà hẳn mua cho nàng.

Nàng chuẩn bị lên kiệu, màn kiệu vừa mới nhấc lên, đôi mắt nàng trong phút chốc trợn to, rồi sau đó ý cười theo đáy lòng tỏa sáng trên mặt nàng, giang hai cánh tay nói, “Văn Sinh.”

“Tỷ tỷ.” Tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc tràn ra truyền đi suốt ba thước ở trước cửa Biển phủ.

Nhìn nàng ôm đê đê tươi cười rạng rỡ, trong lòng của Trác Phi Dương có chút chua, nhưng khóe miệng vẫn nhin không được nhếch lên, nhìn miệng nàng cười, nghe được tiếng cười của nàng đối với hẳn chính là sự khẳng định lớn nhất.

“Lên kiệu đi.”

“Văn Sinh, đi nào, tỷ tỷ ôm ngươi cùng tọa.”

“Xin lỗi, Văn Sinh tọa ở cỗ kiệu phía trước.”

“Vương gia.”

“Không thương lượng, bốn vương đã muốn ngoại lệ.” Chiếu theo kế hoạch của hẳn, Liễu Văn Sinh tiểu gia hỏa này phải hai mươi năm sau mới được tái xuất hiện. (Cesia: o_O “....”)

Liễu Ti Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn đê đê tiến vào cỗ kiệu khác, mà trái lại mẫu Vương gia mẫu mực lại khom người chui vào trong ngai xuống bên cạnh nàng.

“Khởi kiệu hồi phủ.”

Màn kiệu buông xuống, trong kiệu chính là một khoảng không gian nho nhỏ bị phong kín.

“Cảm tạ.”

“Lát nữa sư phụ hẳn sẽ dẫn hẳn ly khai.”

“Vương gia....” Nàng mím môi, thanh âm trở nên trong trẻo lạnh lùng.

Hắn ôm chầm lấy nàng, dán môi vào môi nàng nói, “Người phạm quy.” Sau đó ngay tại môi nàng cắn một cái.

“Hôm nay là trừ tịch.”

“Cho nên ta mới cho ngươi thấy hẳn.”

“Sau này thì sao?”

“Không thương lượng.” Hắc cự tuyệt thật sự trảm đinh tiết thiết.

“Hắn sẽ bình an trưởng thành?”

“Đương nhiên sẽ.”

“Vậy là tốt rồi.” Nàng nhắm mắt, tựa vào lòng hắn không thèm nhắc lại.

Ôm lấy nàng, hít vào mùi hương thoang thoảng của hoa lài, tựa đầu chôn ở cổ nàng, cảm thụ cảm giác ở chung ấm áp vô cùng thân thiết giữa hai người.

“A!”

“Làm sao vậy, tam nha đầu?” Hắc bày ra vẻ mặt vô tội, vô cùng thân thiết hỏi.

“Người cắn ta đau.”

“Chuyện ta muốn làm nhất chính là từng ngụm từng ngụm ăn người vào trong bụng.”

Nghe thấy lời nói trắng trợn đó, Liễu Ti Vũ phản xạ muốn tránh thoát khỏi ôm ấp của hắn.

“Lại giãy giụa, người bên ngoài sẽ nghĩ rằng ta đã muốn nhịn không được bắt đầu ăn người.”

Nàng lập tức đình chỉ giãy giụa.

“Người vẫn rất thức thời.”

“Mà bản tính ác liệt của Vương gia từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi.”

“Là người dụ dỗ ta trước.”

“...” Nàng không thừa nhận chính mình đã làm chuyện đó.

“Dùng âm sắc độc đáo của người dẫn ta mắc câu, người dám phủ nhận?”

“Lúc ấy ta chỉ là được ăn cả ngã về không, dùng tánh mạng của chính bản thân để đánh cược với thói hư tật xấu của đương triều Cửu vương gia.”

“Bốn vương có tệ như vậy sao?”

“Tin ta đi, chỉ biết càng tệ hơn.”

oOo

7. Chương 7

Trước cửa vương phủ giăng đèn kết hoa, ở hai bên sườn đại môn đập vào mắt là hai chữ song hỉ màu đỏ thật to.

Vừa hạ kiệu Liễu Ti Vũ giật mình ngầy người tại chỗ.

“Hôm nay là giao thừa, bốn vương chính là muốn tìm một người danh chính ngôn thuận cùng mình ăn một bữa cơm tất niên.”

“Vương gia...” Bỗng nhiên quay đầu lại, đôi mắt phượng ngân ngấn nước mắt.

“Ta không ngại người chủ động gieo mình vào lòng ta đâu.”

Nhìn vẻ tươi cười ngả ngớn của tuần lã nam tử đang đứng phía sau, Liễu Ti Vũ khuôn mặt đầy lệ mang theo ý cười nhào vào hai cánh tay đang mở ra của hắn.

“Nếu hiện tại người nói không muốn gả, bốn vương nhất định sẽ cưỡng thú.” Vẫn là vẻ tươi cười trước kia, lưỡi biếng lại mang theo vẻ ngả ngớn.

Bàn tay trắng nõn của nàng dấm nhẹ vào hắn một cái, nhịn không được mắng, “Vô lại.”

Trác Phi Dương bật cười ha hả, ôm lấy nàng đi nhanh tiến vào trong phủ, vừa đi vừa phân phó, “Tấu nhạc.”
“Vâng, Vương gia.”

Trong thoáng chốc cổ nhạc nổi lên, pháo hoa cùng phóng, một mảnh hoan hỉ.

Hỉ đường được bố trí trắng lệt, một đôi hỉ chúc long phượng đang cháy sáng, mà đứng ở một bên lễ tư, bà mối, khách đến chúc mừng, tất cả đều đầy đủ — tuy rằng khách chỉ có một gã, nhưng ít ra có còn hơn không.

“Cung hỉ Vương gia, cung hỉ Vương gia.”

Trác Phi Dương nhìn về phía vị khách duy nhất hôm nay, “Người cứ như vậy dùng mồm mép của mình thay cho lễ vật hả?”

“Lại chúc Vương gia cùng Vương phi trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử.”

“Không hề có thành ý.” Sớm sinh quý tử? Hắn mới không cho một cái tiểu hồn dẫn đến chia xẻ nữ nhân của hắn. (Cesia: hài tử chưa sinh mà đã bị gọi là tiểu hồn dẫn, bạn vương gia này thật là.....)

“Vương gia? Sự có mặt của chúng ta chính là lễ vật tốt nhất, so đo như vậy làm gì?”

“Sau này nhớ bổ sung.”

Vân Thanh nhún vai, tỏ vẻ cam chịu.

Vài tỳ nữ cầm hỉ phục tiến vào, giúp hai người thay y phục, lại phủ lên đầu tân nương một tấm khăn voan màu đỏ.

Ở Trác Phi Dương ra hiệu, tư lễ bắt đầu xướng lễ, “Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê giao bái, đưa vào động phòng.”

Dùng hồng trù dẫn tân nương trở về hỉ phòng, đợi cho tất cả người hầu đều lui ra, hắn chậm rãi đi đến bên giường. Khi khăn voan được nhắc lên, nàng nhìn hắn, hai người bốn mắt giao nhau, rồi sau đó nhìn nhau mỉm cười.

“Nàng là nữ nhân duy nhất ngồi trên chiếc giường này.”

Nam nhân nói dối có thể mặt không đổi sắc sao? Hắn từng có hai thị thiếp một sườn phi, đây là chuyện mà toàn triều đều biết.

“Đây là tấm thất của bốn vương, trừ bỏ thê tử của bốn vương, bất kỳ ai cũng không có tư cách ngủ trên chiếc giường này, mà tất cả các nàng đều không phải.”

Hắn là hướng nàng giải thích sao?

“Sườn phi cùng thị thiếp ở trong mắt bốn vương, cùng bình thường nô tỳ không hề phân biệt.” Dù sao hắn căn bản cũng không chạm qua các nàng.

“Vương gia.” Nàng đưa tay che miệng hắn lại, “Ta tin tưởng chàng.”

“Bổng vương không cần nàng tin tưởng.” Ngoài miệng hắn nói vậy, nhưng khóe miệng đang cong lên tiết lộ cảm xúc chân thật trong lòng hắn.

Cầm lấy chén rượu hợp cẩn trên bàn, hai người giao bôi.

“Thân mình đã tốt chưa?”

Màu đỏ ửng bỗng dưng nhuộm thấm khuôn mặt của Liễu Ti Vũ, nàng không lên tiếng trả lời.

Hắn ôm chậm lấy nàng, cười nói, “Biển lão nhân chắc chắn là không kém như vậy, hắn chính là hậu nhân của Biển Thước (*).”

(*) Biển Thước; họ Tần tên Việt Nhân, một danh y thời chiến quốc.

“Tốt lắm.” Nàng thì thào giống như tiếng muỗi kêu.

“Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, vô luận bốn vương làm gì đều không có người có thể phê bình.”

Nàng bị cách nói của hắn chọc cười, không khỏi trong lòng nổi lên bướng bỉnh, “Hôm nay mới động phòng sao? Nguyên lai phẩm hạnh của Vương gia cao thượng tới thế.”

“Dám giễu cợt bốn vương, phải không?”

“Không dám.”

Hai người cười đùa ngã lăn xuống giường, trên giường phủ kín một tầng gấm vóc, bàn tay của Trác Phi Dương chậm rãi vuốt ve gương mặt nàng, trong đôi mắt hiện lên tia hồi hận.

“Nếu bốn vương lưu tâm một chút, trên người nàng sẽ không phải lưu lại ấn ký xấu xí này.”

“Vương gia...”

Hắn lặng yên vuốt ve ấn ký đã phai, đó chính là cái giá phải trả cho sự sơ sót của hắn.

“Thiếp thân tương mạo vốn cũng không xuất chúng, Vương gia không cần canh cánh trong lòng.”

“Cũng may bốn vương cũng không phải là kẻ háo sắc.”

“Ý của Vương gia chính là đêm nay sẽ làm chính nhân quân tử?”

“Nàng mơ tưởng...” Bàn tay to lớn gọn gàng đem nhất kiện quần áo cuối cùng trên người nàng ném ra bên ngoài màn, hai thân thể trần trụi quấn quýt lấy nhau.

Nàng bị ánh mắt lộ liễu của hắn nhìn hau háu, da đầu có chút ngứa ran, chỉ có thể ngượng ngùng nhắm chặt hai mắt.

Hắn không vội vã chiếm lấy nàng, chỉ chậm rãi mơn trớn cơ thể trắng như tuyết của nàng, từng chút một thấp lên ngọn lửa tình dục giữa hai người, thường thức màu đỏ ửng lần dần đi khắp làn da cùng với ánh mắt dần dần trở nên mê loạn của nàng.

Dĩ vãng hắn không thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của nàng, mà từ hôm nay trở đi hắn muốn chậm rãi hưởng thụ, hưởng thụ vẻ quyến rũ phong tình mê hoặc lòng người đó.

Bàn tay của Liễu Ti Vũ trượt dọc xuống ngực của hắn, đôi môi anh đào hồng nhuận phát ra tiếng thở dốc, e lệ lại tò mò hướng vào bên trong quần hắn...

“Nga, tiểu yêu nữ...” Hắn kịch liệt thở hổn hển, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi dày đặc.

Nàng kéo đầu hắn xuống, chủ động dâng lên đôi môi mọng đỏ, cùng với lưỡi của hắn đùa giỡn, dây dưa. Hôm nay nàng sẽ hảo hảo hầu hạ nam nhân này, người đã trở thành trượng phu của nàng.

Mỹ vị đã dâng lên tận miệng hắn làm sao có thể cự tuyệt? Hắn hấp thu toàn bộ sự ngọt ngào của nàng, mừng rỡ như điên trước sự chủ động nhiệt tình của nàng. Hóa ra có được sự cam tâm tình nguyện nguyện hợp của nữ nhân mới chính là hạnh phúc lớn nhất của người nam nhân, mà giờ phút này hắn thật hạnh phúc chết đi được.

Mê loạn dục tình thiêu đốt bên trong tấm màn màu đỏ, sự kích tình ngán lên những nốt nhạc vĩnh hằng của nhân thể.

~~~~~

“Này, tam nha đầu tinh thần tốt lắm nha.” Từ cửa đi vào Vân Thanh vẻ mặt trêu chọc, ngay cả ngữ khí cũng tràn đầy bông đùa.

“Tề Hài gia.”

“A, Vương phi nương nương tức giận?”

“Mới sáng tinh mơ chạy đến đùa giỡn nữ nhân của ta, nhàn rồi vậy à?”

“Vương gia!” Vân Thanh hốt hoảng trừng mắt nhìn nam tử bước ra từ phía sau bức rèm, “Ngài không phải muốn vào cung thăm Thái Hậu sao?”

“Cho nên người chạy tới câu dẫn nàng?”

Oa! Ánh mắt thật đáng sợ. Vân Thanh ngay lập tức che mặt lại theo bản năng.

Liễu Ti Vũ có chút kinh ngạc trước cử chỉ quái dị của hắn.

“Khuôn mặt kia có phải rất đẹp hay không?” Bất thành linh, một giọng nói trầm thấp nguy hiểm từ bên tai nàng truyền đến.

Vân Thanh liêu mạng hướng nàng xua tay.

“Nghe nói Hầu gia là đệ nhất mỹ nam tử của bản triều.” Nàng thần nhiên trần thuật một chuyện thật.

“Ai nói, rõ ràng nam nhân anh tuấn tiêu sái nhất của bản triều chính là Cửu vương gia.” Vân Thanh lập tức phản bác.

Liễu Ti Vũ ghen hống nhìn trần trời, không thể tin có kẻ lại có thể bẻ cong sự thật, chỉ hươu bảo ngựa như thế.

Trác Phi Dương cười lạnh, “Lời nói đùa này cũng hiểm thấy nha.”

“Vương gia, mượn một chút có chuyện cần nói.” Vẻ mặt của hắn thần bí.

Không tình nguyện đi theo Vân Thanh ra hậu viện, Vân Thanh lập tức ghé sát vào lỗ tai hắn.

“Hôm nay ta đến đặc biệt để mật báo.” Nguyên bản vốn định nói cho tam nha đầu, bất quá gặp được chánh chủ, đối đối tượng cũng không trở ngại.

“Nói.”

“Cô công chúa man di kia đã đến đây, còn tuyên bố trừ người ra không gả, Thái Hậu hôm nay tìm người vì việc này.” Đầu năm nay biến thái cũng có người muốn cướp, không quy củ.

“Thật không phải đến đùa giỡn nữ nhân của ta?” Trác Phi Dương hoài nghi quan sát hắn.

“Ta cho dù có tà tâm cũng không có can đảm nha.”

“Hử?”

“Ta thế nào lại có tâm a, đã sớm xài hết rồi,” Vân Thanh ngay lập tức không có khí tiết sửa miệng.

“Tốt lắm.” Hắn vừa lòng mỉm cười, “Vậy chuyện trong cung phải nhờ đến tôn giá rồi.”

“...” Ác ma, siêu cấp ác ma.

Bọn họ đang nói gì? Chỉ thấy Tề hầu gia mắt lộ hung quang, vẻ mặt ai oán, tựa như sắp bị đẩy vào hố lửa bán đứng sắc tướng bất lực tiểu bạch thỏ, Liễu Ti Vũ có chút hoang mang cau mày.

“Tam nha đầu, chúng ta đi thưởng mai.” Trác Phi Dương vẻ mặt mang theo ý cười tiêu sái bước tới, dắt tay thê tử đi ra ngoài.

“Vương gia –” Vân Thanh chưa từ bỏ ý định lên tiếng gọi.

“Hoa tâm luôn là sở trường của người, bốn vương rất tin tưởng người.” Hắn cười rất thích thú, tiếng cười mang theo chế nhạo cùng khó nén vui sướng khi người gặp họa.

Giao lầm bằng hữu chính là tự chuốc lấy họa a! Đối diện với đại sảnh trống rỗng, vẻ mặt của Vân Thanh tràn ngập bi phẫn. Hắn đúng là thích mỹ nữ, nhưng tuyệt đối không thích loại nữ tử đã man thô lỗ, cho dù có đẹp cỡ nào cũng miễn bàn.

~~~~~

Nàng phải tiến cung? Liễu Ti Vũ chần chờ liếc nhìn thái giám truyền chỉ, không đi chỉ sợ không được.

“Vương phi vẫn là lập tức đi theo chúng tôi tiến cung thôi.” Công công truyền chỉ lên tiếng, lo lắng đảo tầm mắt ra phía ngoài cửa.

Trong lòng nàng nhất thời sáng tỏ. Đương kim thánh thượng nhất định đoán chắc lúc này Cửu vương gia không có ở trong phủ, mới phái người đến triệu nàng vào cung.... Chút dự cảm xấu chợt xẹt qua trong lòng nàng. Lần này vào cung tuyệt không giống như trong khẩu dụ đã nói, chính là ôm Tam Liễu hồi vương phủ.

“Đi thôi.” Được rồi, mặc kệ tâm ý của hoàng thượng như thế nào, nàng vẫn muốn tự mình đối mặt, mấy ngày nay nàng cũng loáng thoáng nghe được tin đồn, hoàng thượng có thể nhẫn nại đến bây giờ mới tìm đến nàng, nói vậy cũng là vô pháp khả thi.

Ngồi vào cỗ kiệu trong cung mang đến, Liễu Ti Vũ theo cung nhân vào cung diện thánh.

Im lặng ngồi trong kiệu, tâm tình của nàng thật phức tạp, thản nhiên u buồn mông lung dâng lên trong mắt. Từ xưa tâm sự của đế vương rất khó đoán, nàng không thể lường trước được kết quả diện thánh lần này.

“Thỉnh Vương phi hạ kiệu.”

Bên ngoài kiệu vang lên giọng nói the thé của công công, kéo Liễu Ti Vũ ra khỏi những suy nghĩ hỗn loạn của bản thân, nàng trấn định lại, khom người chui ra khỏi kiệu.

Nơi này không phải là hoàng cung, chỉ cần liếc mắt một cái nàng liền khẳng định.

Đảo tầm mắt qua những người hầu mặc thường phục đang đứng nghiêm chỉnh ở hành lang gấp khúc, nàng theo bản năng mím môi, thong thả mà kiên định cất bước tiến vào trong phòng.

Đại sảnh thoáng dăng sáng ngời, một gã nam tử mặc y phục màu lam ngồi ở vị trí chủ tọa, đang ngắm nghía hai khóa hạt châu đầy màu sắc cầm trên tay, vẻ mặt bình ổn.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

“Bình thân.”

“Tạ Hoàng thượng.”

“Người đâu, ban tọa cho Thụy vương phi.”

Nàng ngồi xuống ghế dựa, kế tiếp cả đại sảnh bị bầu không khí im lặng bao trùm làm cho lòng người cảm thấy bất an.

Hoàng thượng vẫn không ngừng xoay tròn trong tay hai khóa hạt châu, ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn không nhìn về phía nàng, mà Liễu Ti Vũ từ lúc cúi xuống liền không hề ngẩng đầu lên, tự mình bảo trì trầm mặc.

Thời gian cứ thế trôi qua thật lâu, hoàng thượng rốt cuộc đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, “Liễu Ti Vũ.”

“Có thần thiếp.”

“Trẫm hy vọng Cửu đệ có thể cưới An Nhã công chúa làm phi.”

“Hoàng thượng hy vọng nô tỳ như thế nào?”

“Tốt lắm, người quả thật phi thường hiểu lý lẽ.” Hoàng thượng hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Hoàng thượng quá khen.”

“Tính tình của Cửu đệ xưa nay bướng bỉnh, trẫm không nghĩ cùng hắn phát sinh xung đột.”

“....”

“Cho nên, trẫm quyết định nói cho người biết một sự kiện, từ chính người quyết định nên làm thế nào.”

Bất an trong lòng nàng bắt đầu dần dần lan rộng, đột nhiên nàng một chút cũng không muốn biết sự kiện kia là gì.

“Lần này An Nhã công chúa đến, trẫm mới biết được nguyên lai năm đó chứng cứ phạm tội Liễu binh bộ thông đồng với địch, kỳ thật là do chính Cửu đệ mua từ chỗ của Đại Thành quốc tế phụng.”

Lông mi dài cong vút khê run, hai nắm tay giấu trong ống tay áo nắm chặt lại kháp vào da thịt, nhưng nàng vẫn như cũ không lên tiếng.

“Cửu đệ luôn luôn tùy hứng, chính trẫm cũng không dự đoán được ngay cả chuyện đại sự liên quan đến mạng người hần cũng lấy ra đùa giỡn.”

“Hạ chỉ sát cha ta là ngài, Hoàng thượng.” Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về nam nhân ngồi ở chủ vị, ngầm chỉ trích sự hồ đồ của hần.

Đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của nàng, thần sắc của hoàng thượng hiện lên tia chật vật.

“Hoàng thượng, ngài nguyên bản có thể không cần phải nói ra chuyện này, ngài lại lựa chọn đúng lúc này nói cho ta biết, làm cho ta không thể không hoài nghi tính chân thật của sự việc.”

“Trẫm là vua một nước, làm sao có thể nói dối?”

“Ngài nếu là vua của một nước, muốn cho một vương gia hưu thê để cưới người khác là chuyện dễ như trở bàn tay, mà không phải giống như hôm nay ở ngoài cung triệu kiến ta.”

“Lớn mật!”

“Hoàng thượng hà tất phải thẹn quá hóa giận?”

“Người không sợ trẫm chém đầu người?”

“Ta nếu đã dám nói như vậy, liền tử tử ta cũng không sợ chết.”

Hoàng thượng trừng mắt nhìn nàng, không thể tin được trong thiên hạ lại có nữ tử tính tình như thế, vẻ mặt lạnh lùng, ngay cả ánh mắt cũng băng lãnh thấu xương, không hề e ngại nhìn thẳng vào chính mình, dùng thứ âm sắc khiến cho người nghe run sợ không nhanh không chậm nói ra những ngôn từ lớn mật, giống như chuyện sống chết đối với nàng cũng không phân biệt.

Đột nhiên hần không giận ngược lại còn mỉm cười, “Trẫm hiểu được, người là muốn chết.”

“Chỉ có ngọc tử mới có thể tự đi tìm tử lộ.”

“Bởi vì sau khi nghe được chuyện đó, người đã không còn lưu luyến muốn sống, dù sao người lại gả cho đồng lõa đã hại cả nhà Liễu gia người.” Về tươi cười trên mặt của hoàng thượng càng sáng lạn, “Nhưng trẫm cố tình không chiều theo mong muốn của người, trẫm muốn cho người còn sống chịu dày vò, còn sống để trả giá cho sự vô lễ của người hôm nay đối với trẫm.”

“Hoàng thượng sai lầm rồi, ta so với bất luận kẻ nào đều rất quý trọng sinh mạng của bản thân, đều càng muốn sống sót.”

“Phải không? Chọc giận trẫm chính là cách biểu hiện người muốn sống sót sao?” Ai cũng đều biết nói chọc giận cửu ngũ chí tôn kết cục là như thế nào, nàng sẽ không ngốc đến mức không hiểu rõ điểm này.

“Mới vừa rồi chẳng phải Hoàng thượng đã nói là sẽ không giết ta sao?”

Sắc mặt hoàng thượng bỗng nhiên đại biến. Đúng vậy, hần đã nói muốn nàng còn sống để trả giá, như vậy có nghĩa là hần không thể giết nàng.

Liễu Ti Vũ nhìn hần, khóe môi cười lạnh càng lộ rõ giọng điệu mỉa mai, “Quân vô hí ngôn, không phải sao? Ta nhất định sẽ còn sống.”

Chống lại ánh mắt rét lạnh như băng của nàng, hoàng thượng bất chợt đánh một cái lạnh run. Ánh mắt đó giống như đang nói, nàng sẽ chờ trò hay chậm rãi trình diễn, nàng sẽ thật vui vẻ mắt lạnh bàng quan hưởng thụ nó.

Quả nhiên, nữ nhân có thể làm cho cửu đệ yêu, so với chính với chính hần cũng không bình thường bao nhiêu.

~~~~~

“Thật sự là người trong cung tới mang Vương phi đi?”

“Đúng vậy, thưa Vương gia.”

“Tại sao không có ai đi theo hầu?” Về mặt của Trác Phi Dương lúc này quả thật không thể xưng đẹp mặt, sở hữu người hầu cho dù đều đứng cách hẳn một khoảng khá xa cũng có thể nhận thấy.

“Vị công công kia nói không cần.”

“Thật sao?” Hắc cười lạnh.

“Vâng.”

“Đã tới giờ này còn không đưa người về, chẳng lẽ muốn lưu nàng lại trong cung?” Khóe môi hắc nhếch lên hung tợn, mọi người không hẹn mà cùng thụt lùi về phía sau. “Không phải nói đi đón Tam Liễu sao?”

“Vâng....” Thanh âm của kẻ phụ trách đáp lời bắt đầu run run, “Tiểu vương gia đã trở về rồi.”

“Đó là khi nào?”

“Sau khi Vương phi rời khỏi không bao lâu.”

“Tại sao không hỏi thăm một chút cung nhân, Vương phi chừng nào hồi phủ?”

Tổng quản bắt đầu lau mồ hôi, “Nói là Thái hậu muốn lưu Vương phi lại một lát để trò chuyện.”

“Tốt lắm.” Trác Phi Dương một chưởng chụp lên bàn, chấn đến cả bàn trà vỡ vụn, “Xem ra là bốn vương phải tự mình vào cung để tiếp người về.”

Sở hữu hạ nhân của Thụy vương phủ chỉ có thể nhìn theo Vương gia tôn quý của bọn họ nổi giận dưng dưng đi ra vương phủ.

“Vương gia, ngài muốn tiến cung?” Vừa tiến vào vương phủ Vân Thanh kinh ngạc hỏi.

“Tránh ra.” Trác Phi Dương một chưởng bổ vào cánh cửa chướng ngại vật, chuẩn bị leo lên ngựa.

“Vương gia, lúc này cửa cung đã đóng, nếu xông vào chỉ sợ không ổn.” Vân Thanh túm chặt lấy cương ngựa, ngăn cản sợ hãi vì nổi cơn thịnh nộ mà làm ra chuyện gì điên rồ.

“Chính phi của Thụy vương gia ta ngủ lại nội cung liền hợp với lễ nghi sao?” Cái tên nam nhân kia nếu dám can đảm nhúng chàm tam nha đầu, hẳn nhất định sẽ trở mặt, lần này tuyệt không lưu lại nửa điểm cảm tình.

“Vương gia, Vương phi tá túc ở trong cung của Thái hậu, sẽ không có chuyện gì.”

“Người xác định nàng ở trong cung của Thái hậu?” Ánh mắt sắc nhọn lãnh huyết bắn về phía hắc.

Vân Thanh trong lòng phát lạnh, cho tới bây giờ hắc cũng chưa từng nhìn thấy ánh mắt đáng sợ như thế, bàn tay đang túm lấy dây cương không khỏi buông lỏng.

“Giá!”

Theo tiếng hét bật ra khỏi miệng, hắc kẹp lấy bụng ngựa phi nhanh mà đi, lưu lại Vân Thanh đứng sững ra ở trước cửa Thụy vương phủ.

~~~~~  
Rầm một cái, cánh cửa cung nặng chịch bị người từ bên ngoài đá văng ra.

Hoàng thượng đang đắm chìm trong cao lương mỹ vị cùng mỹ tửu ôn nhu, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trác Phi Dương về mặt tằm tối chậm rãi tiến vào, đi theo sau hắc còn có vài vị đại nội thị vệ đã tuốt đao ra khỏi vỏ, nhưng hắc ngay cả đầu cũng lười ngoái lại, trực tiếp vung lên trường tiên trong tay, liền bức bọn họ lui về sau mấy bước.

“Hoàng thượng.”

“Cửu đệ, đây là ý gì?”

“Nghe nói Hoàng thượng mời thê tử của ta ngủ lại nội cung?”

Hoàng thượng biến sắc, hạ lệnh cho tất cả mọi người đều lui ra, cung điện to lớn chỉ còn lại bọn họ quân thần huynh đệ.

“Cửu đệ, cửa cung đã đóng, người lúc này vào cung thật không thỏa đáng.”

Trác Phi Dương vẻ mặt hằm hằm vững vàng ngồi xuống đối diện với hoàng thượng, “Dù sao cũng thỏa đáng hơn so với việc Hoàng thượng ngủ lại chỗ nữ nhân của thần tử.”

“Người –” Hoàng thượng lập tức sắc mặt đại biến.

“Ta như thế nào?”

“Đó là ngoài ý muốn.”

Trác Phi Dương nhìn chòng chọc vào hoàng thượng, “Lần đầu tiên là ngoài ý muốn, những lần sau cũng là ngoài ý muốn?”

Hoàng thượng lập tức chột dạ, dời đi ánh mắt, còn mạnh miệng nói, “Thành hôn nhiều năm người đều không chạm qua các nàng, cho nên khi trẫm đến Thụy vương phủ các nàng mới dùng sắc đẹp mê hoặc ta.”

Trác Phi Dương cười lạnh, “Hoàng huynh hà cớ gì vì sự thất đức của mình mà cãi chày cãi cối? Cho dù ngày đó bởi vì người chịu cảm dỗ mà buông thả dục vọng, chẳng lẽ sau khi Tam Liễu sinh ra còn không thể chứng minh sao?”

“Cửu đệ...”

“Ta không có tâm tình truy cứu chuyện này, cho dù sau khi Tam Liễu sinh ra, người ban thưởng rượu độc cho các nàng, không phải ta cũng không hề truy cứu sao?” Ánh mắt của hắn lạnh đậm, “Hôm nay ta đến chính là muốn mang thể tử của ta đi.”

“Người để ý nàng như vậy?” Thần sắc của hoàng thượng cũng không dịu xuống, ngược lại càng ngưng trọng hơn.

“Hoàng huynh nghĩ sao?”

Đúng vậy, ngay từ giây phút cửu đệ xông vào cánh cửa kia, hắn liền hiểu được cửu đệ đã thật sự động chân tình, vị trí của Liễu Ti Vũ ở trong lòng hắn tuyệt đối bất đồng với các sủng phi và thị thiếp trước đây.

“Vì nàng người không tiếc cùng trẫm trở mặt?” Hắn thận trọng chứng thật.

“Một nửa binh quyền của triều đình nằm ở trong tay của thần đệ, hoàng huynh hẳn là rõ ràng nhất.”

Trong thoáng chốc sắc mặt hoàng thượng trắng bệch, “Cửu đệ, sự tình liên quan đến giang sơn xã tắc không thể xằng bậy, chẳng qua chỉ là một nữ nhân mà thôi —— “

“Đã không có nữ nhân này, thần đệ cũng không ngại làm cho giang sơn long trời lở đất, không có thứ gì vướng bận ta tổng phải tìm chuyện gì đó để làm cho chính mình vui vẻ không phải sao?” (Cesia: Ôi, Dương Dương, em tôn sùng anh!!!!!!)

“Lão Cửu...” Một cỗ hàn khí theo lòng bàn chân của hoàng thượng dâng lên. Lúc này hắn bỗng nhớ lại nụ cười lạnh nơi khóe miệng của nữ nhân kia, nàng hiển nhiên cũng hiểu rõ điểm này, mà hắn rốt cuộc hiện tại mới hiểu, sau khi hắn nói cho nàng sự kiện kia, nàng tồn như thế nào tâm tư.

Nàng chết, cửu vương gia sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đồng dạng, nàng còn sống, cửu vương gia cũng sẽ không sống yên ổn, nàng sẽ dùng sinh mệnh còn lại của mình để báo lại thù, mà kẻ phải gánh chịu sự trả thù của nàng không đơn giản chỉ có một mình Trác Phi Dương.

“Cửu đệ, thiên hạ to lớn, muốn loại nữ nhân nào mà không có?”

“Những năm gần đây, thần đệ chỉ nhìn trúng một người.” Lời lẽ thốt ra khỏi miệng của Trác Phi Dương dĩ thường vẫn đậm phong khinh.

“An Nhã công chúa là đệ nhất mỹ nữ của Đại Thành quốc —— ” (Cesia: sẵn đây spoil một chút, mọi người đừng lo lắng cô nàng này sẽ trở thành tình địch của tiểu Vũ, cô công chúa này cũng rất dễ thương)

“Hoàng huynh, thần đệ một chút cũng không ngại giúp nàng trở thành thiên hạ đệ nhất xấu nữ.” Hắc vẫn như trước cười đến tao nhã, thậm chí còn rất nhân tình bốc một khối bánh ngọt bỏ vào miệng.

“Nhưng chuyện này có liên quan đến xã tắc....”

“Huynh đệ của chúng ta rất đông.”

“Nhưng nàng chỉ muốn gả cho người.”

“Được.”

“Được?” Hoàng thượng ngược lại có chút đoán không ra suy nghĩ của kẻ trước mặt, “Thật sự?”

“Đúng.”

“Không có điều kiện.”

“Làm sao có thể.”

Trái tim của hoàng thượng hơi hơi buông lỏng, có điều kiện tỏ vẻ hắc sẽ không làm xằng làm bậy.

“Điều kiện gì?”

“Dem Vương phi của ta trả lại cho ta.”

Hoàng thượng khóe mắt bắt đầu run rẩy, “Cửu đệ.”

“Thần đệ không ngại cười thêm một cái lão bà, đương nhiên càng không ngại trong vương phủ trình diễn tiết mục tranh sủng, ta duy nhất để ý chỉ có ——” hắc đột nhiên nhìn thẳng vào mắt hoàng thượng, gần từng tiếng, “Nữ nhân của ta bị nam nhân khác nhúng chàm.”

“Trẫm yêu luôn luôn đều là mỹ nhân.” Hoàng thượng không thể không vì chính mình biện bạch một chút, cần thiết phải tuyên thệ phân rõ giới tuyến với quan điểm thẩm mỹ của người nào đó. Hắc không chút nào nhìn ra Liễu Ti Vũ có chỗ nào hấp dẫn nam nhân.

Trác Phi Dương sung sướng nhưn mày, “Tốt lắm, không có ai thèm nàng, thần đệ mới vui vẻ nhất.”

“Nàng không ở trong cung.”

“Thật sao?”

“Trẫm sẽ không để người ta có cơ để nói này nói nọ (*).” Mà ‘người ta’ hiện đang đứng ở ngay trước mặt hắc, đủ thấy hắc đã dự kiến trước.

(*) Nguyên văn ‘lạc nhân khẩu thực’: có ý nghĩa là làm việc không chu toàn, lưu lại thóp để người ta bắt chẹt công kích.

“Hoàn huynh lúc nào cũng tỉ mỉ như thế.” Hắc trào phúng nhìn hoàng thượng. Năm đó liên tiếp lấy có liên lạc cảm tình giữa huynh đệ, chạy đến Thụy vương phủ cùng với sủng phi thị thiếp của hắc trác táng, hừ, quả thật là sẽ không lạc nhân khẩu thực.

Hoàng thượng chặt vật tránh đi ánh nhìn chăm chăm của hắc, “Nàng ở biệt uyển ngoài cung.”

“Thần đệ cáo từ.” Trác Phi Dương không cho hoàng thượng có cơ hội mở miệng, trực tiếp lướt ra khỏi đại điện.

Thật lâu sau đó, trong đại điện mệnh mông vang lên tiếng thở dài nặng nề.

~~~~~

Bầu trời đêm rải đầy các vì tinh tú, ánh trăng mờ mịt như ẩn như hiện, tựa như tâm tình của nàng lúc này. Gió lạnh theo cửa sổ lùa vào, mà kẻ đang đứng ở cửa sổ đã sớm chết lặng.

Cửa phòng bị ngoại lực phá khai nàng cũng không hề quay đầu lại, bởi vì nàng biết rõ kẻ lấy phương thức này xuất hiện là ai.

“Không sợ bị cảm lạnh sao?” Trác Phi Dương nhìn thân ảnh gầy yếu, phong phanh của nàng.

“Có thể trả lời ta một vấn đề không?” Nàng vẫn đưa lưng về phía hắn.

“Vấn đề gì mà phải từ bốn vương trả lời mới được?”

“Hôm nay ta nghe được một chuyện mới mẻ.”

“Chuyện gì có thể khiến cho Liễu tam tiểu thư tính tình luôn lãnh đạm, hờ hững có thể cảm thấy mới mẻ? Bốn vương cũng có hứng thú muốn biết.”

“Nghe nói năm đó thư hàm thông địch hãm hại cha ta là do có người hữu tâm tiêu phí một số tiền lớn mua được từ Đại Thành quốc.”

“Liễu Ti Vũ ——” Hắn túm lấy vai nàng, ép buộc nàng xoay người lại, đáp trả lại hắn chính là lưỡng đạo ánh mắt lạnh lùng, “Nàng rốt cuộc muốn nói gì?”

“Vương gia hoảng sợ?”

“Buồn cười.”

“Vậy Vương gia biết kẻ đó là ai chẳng?”

“Là bốn vương.”

“Đa tạ Vương gia đã cho biết sự thật.”

“Nàng cho rằng bốn vương sẽ giải thích?” Hắn trừng mắt nhìn nàng.

Nàng chậm rãi lắc đầu, “Ta cũng không có hy vọng xa vời như vậy.”

“Tốt lắm, hiện tại đến phiên bốn vương hỏi nàng, ai đã nói cho nàng chuyện này?”

Nàng chậm rãi nặn ra một nụ cười trên mặt, “Đương kim Thánh Thượng, hoàng huynh của ngài.”

“Hoàng thượng...” Tia sáng bén nhọn chợt lóe lên trong mắt của Trác Phi Dương, “Vì sao nàng không nhận ra chỉ vì hắn muốn nàng rời đi Thụy vương phủ mà cố tình gây rối? Bốn vương thật không đáng để nàng tin tưởng?”

“Nếu Hoàng thượng nói người đó không phải là Vương gia, ta cũng sẽ cho rằng như thế, đáng tiếc bản tính của Vương gia ngài xác thật sẽ làm loại sự tình này, huống chi, lúc ấy ta và người không hề có liên quan.” Nàng thản nhiên trần thuật một chuyện mà mọi người đều biết.

Tùy hứng làm bậy Cửu vương gia, trong thiên hạ không có chuyện gì mà hắn không dám làm, ở Kim Thịnh hoàng triều này không người nào là không biết.

“Hơn nữa mới vừa rồi Vương gia ngài cũng đã chính mồm thừa nhận, thư hàm là do ngài mua đến.” Nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, che dấu thần sắc nơi đáy mắt.

“Nhìn ta, mở mắt ra hảo hảo nhìn ta.” Hắn dùng sức lắc nàng.

Nàng theo lời mở mắt ra, mâu sắc chỉ là một mảnh lạnh lùng.

“Cho dù là vậy, nàng cũng vô pháp rời khỏi bốn vương nửa bước.” Hắn gắt gao siết chặt lấy nàng, cẩn thận che dấu nỗi lo lắng bất an mất đi nàng.

Liễu Ti Vũ để mặc cho hắn ôm, thanh âm càng trở nên dịu dàng, “Ta làm sao biết được lúc trước Vương gia là tồn tại như thế nào tâm tư?”

“Có người ra giá một vạn lượng hoàng kim tìm tới cửa, bốn vương nếu không nhận thật sự mới không đạo lý.”

“Là Thượng đại nhân?”

“Một phong thư tầm thường có thể bị lão thất phu kia đổi thành thư hàm phản quốc, hắn cũng coi như kẻ có tâm.”

“Trong thư có ấn tín của Đại Thành quốc.”

“Năm đó hai quốc vẫn chưa giao hảo, chỉ cần có thể có lợi, bọn họ có sao không làm?”

“Vậy sao bọn họ không trực tiếp viết thành mật hàm? Vì sao còn muốn viết thành phong thư thường?”

“Là bốn vương muốn bọn họ viết như vậy, bốn vương chính là muốn nhìn xem Thượng lão nhân kia có thể biến ra trò bịp bợm gì.”

“Kết quả hắn bịa đặt ra mật hàm thông địch.” Nàng cười lạnh.

“Sự thật chỉ chứng minh hắn đối với phụ thân nàng quả thật hận thấu xương.”

“Vậy coi như Vương gia chính là hung thủ gián tiếp hại chết gia phụ.”

“Chuyện này ta không phủ nhận, vậy tính sao? Nàng muốn nhìn thấy bốn vương sám hối sao?”

Liễu Ti Vũ lặng im nhìn hắn, sau đó giương môi bật cười ra tiếng, “Kim Thịnh hoàng triều Cửu vương gia cũng không làm chuyện gì hối hận.”

Trác Phi Dương nhìn chăm chăm vào vẻ tươi cười trên mặt nàng, tâm không hiểu sao có chút chua xót. Nàng rõ ràng là cười, thanh âm cũng rõ ràng thật êm tai, nhưng lọt vào tai hắn, rơi vào trong lòng hắn, lại chỉ lưu lại cảm giác chua xót.

“Không cho cười.” Hắn không muốn nhìn thấy vẻ tươi cười như thế xuất hiện trên mặt nàng, ít nhất không cần dùng loại này tươi cười để đối mặt với hắn.

Nàng thu hồi nụ cười, sau đó hỏi hắn, “Chúng ta hiện tại phải về phủ sao?”

“Nàng nguyện ý theo bốn vương trở về?”

“Ta vì sao không quay về? Kia chẳng phải nhà của ta sao?”

“Nói cũng đúng, nơi đó quả thật là nhà của nàng.” Hắn ôm lấy nàng, ghé vào tai nàng thấp giọng thì thầm, “Cho dù trong tương lai bốn vương nhất định chết ở trong tay nàng, cũng tuyệt không cho phép nàng rời khỏi ta.”

Nàng đáp ứng hắn.

oOo

8. Chương 8

Ba ngày, kể từ lúc đương triều hoàng thượng ban chỉ chiêu cáo thiên hạ, Thụy vương cưới Đại Thành quốc công chúa làm phi, Tề hầu gia Vân Thanh đã muốn suốt ba ngày cáo bệnh không bước ra khỏi phủ nửa bước, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Buông chén trà trong tay xuống, Vân Thanh thở dài. Không ổn, cực kỳ không ổn a.

Cửu vương gia cư nhiên thật sự đáp ứng cưới công chúa, mà Liễu tam nha đầu thế nhưng cũng đề thư xin hạ xuống làm sủng phi, đem ngôi vị chính phi dâng tặng cho người khác? Hắn chỉ đi Thụy vương phủ liếc mắt một cái liền quay đầu chạy vội về nhà, chỉ cần một cái liếc mắt cũng đủ để cho hắn hiểu được bầu không khí biến hóa kỳ lạ khó tả bên trong vương phủ biểu thị cho điều gì — chính là sự yên tĩnh trước cơn đại chiến, dị thường đáng sợ!

“Hầu gia, Hầu gia....” Một thị vệ vừa gọi vừa chạy vội vào từ tiền viện.

“Phía sau bị chó rượt sao? Chạy vội như thế, đến, ở đây có trà, gia thưởng cho người.”

“Hầu gia, Thập Nhất vương gia đang ở bên ngoài phá cửa, còn nói nếu không chịu mở hắt sẽ phá sập cửa, hơn nữa tuyệt đối không bồi thường phí sửa cửa.”

Vân Thanh vỗ vỗ trán thở dài. Thập Nhất vương gia lúc này tới tận cửa, tuyệt đối không có chuyện gì tốt. “Ta sẽ không mở cửa, bằng vào hần nhất giới văn nhược thư sinh, hần có thể tông sập hai cánh cửa đó, ta liền viết chữ ‘Phục’ đưa cho hần.”

“Hầu gia...” Thị vệ vô hạn ngạc nhiên nhìn chủ tử. Hầu gia từ thất bại chuyển sang kiên định, cảm xúc chuyển biến thật sự thần tốc!

“Tóm lại, ta không ra môn –” Đột nhiên, tất cả thanh âm đều bị nhấn chìm trong một trận âm ầm rung chuyển, chủ tớ bọn họ không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Bây giờ có thể đưa cho ta chữ ‘Phục’ chưa?” Thanh âm từ cổng vòm của hoa viên truyền đến.

“Cửa vừa mới đổ...” Người như thế nào đã đến hoa viên? Ánh mắt của Vân Thanh ánh lên nghi vấn.

Trác Phi Vũ khí định thần nhàn cười nói, “Ta phân phó bọn họ hôm nay nhất định phải đem hai cánh cửa lớn vương vís của Tề hầu phủ dỡ xuống cho ta, để biểu đạt cơn phẫn nộ của bốn vương.”

Sự thật chứng minh huyết thống quả nhiên là thứ kỳ diệu không thể tả, huynh đệ đồng mẫu với cửu vương gia thập nhất vương gia, bản chất quả nhiên cũng tiềm ẩn máu ác ma.

Quên đi, hần coi như nhận mệnh!

“Không biết Thập Nhất vương gia hôm nay ghé thăm là có chuyện gì?”

“Có một số việc muốn hỏi thăm người một chút.” Trác Phi Vũ ngồi xuống băng ghế đá, vẻ mặt nhàn nhã.

“Thần gần đây thân thể không khỏe, đã nhiều ngày chưa từng xuất môn, làm sao biết được sự tình bên ngoài?” Vân Thanh xuất chiêu “tứ lưỡng bát thiên kim”(*) đem vấn đề đẩy trở về.

(*) Tứ lưỡng bát thương kim: Đây là nguyên lý trong Thái Cực quyền, lấy tiểu lực thắng đại lực, dẫn dắt đối phương rời khỏi trọng tâm.

“Chuyện của Cửu ca không tới hỏi người, chỉ sợ trong thiên hạ này cũng không có ai biết được câu trả lời.”

Chỉ biết là nhất định có liên quan đến Cửu vương gia, Vân Thanh tiếp tục đánh Thái Cực, “Thụy vương gia mấy ngày qua sẽ tuân chỉ cưới An Nhã công chúa, đây chính là đại hỷ sự mà khắp cả thiên hạ đều biết, Vương gia có lẽ cũng đã biết.”

“Chuyện mọi người đều biết ta tự nhiên cũng biết.”

“Vậy thần không biết bản thân còn thể nói cho Vương gia điều gì.” Hần bày ra vẻ mặt tiếc nuối.

“Tỷ như tại sao hỉ đường lại bày trí ở Tĩnh vương phủ.” Trác Phi Vũ hảo tâm cung cấp manh mối cho hần.

Vẻ mặt của Vân Thanh lập tức giống như bị sét đánh trúng, tiện đà thật sâu đồng tình, “Vương gia...”

“Nếu là mấy câu nói linh tinh như nén bi thương gì gì đó thì miễn đi.” Hần xua tay ngăn cản đáp án có khả năng diễn ra.

“Vậy thần tốt nhất cũng chỉ là cái gì cũng không nói.”

Nguyên bản vẻ mặt nhàn nhã bị phiền não thay thế, Trác Phi Vũ thở dài, “Ta trốn ra vương phủ quả nhiên là lựa chọn chính xác.”

Lời này vừa lọt vào tai Vân Thanh, vẻ mặt hần lập tức bị kinh hãi bao phủ, “Vương gia không phải định lánh nạn ở chỗ của thần chứ?”

Trác Phi Vũ sung sướng nhìn hần, “Bốn vương quả thật có quyết định này.”

Không phải chứ? ! Vân Thanh thần sắc ảm đạm. Hần đã tuyên bố đóng cửa từ chối tiếp khách quyết định không thêm đêm xía tới, như thế nào lại bị cuốn vào?

“Nhưng ngài như vậy giống trống khua chiền đến chỗ của ta, còn phá sập đại môn, Cửu vương gia làm sao không biết tung tích của ngài a.” Rốt cuộc làm cho hần đúng lúc bắt được cái cớ.

“Ít nhất tới lúc đó cũng có thêm cái đệm lưng.” Trác Phi Vũ hoàn toàn bày ra một bộ an ủi biểu tình “Có chút ít cũng còn hơn không”, thật sự quá mức đả kích Vân Thanh.

“Vương gia, ngài như vậy không khỏi rất không có phúc hậu đi.”

“Phúc hậu có thể làm cơm ăn sao, hay là có thể giúp ta tránh thoát được kiếp nạn này?”

Lau mặt, Vân Thanh bất chấp mọi giá nói, “Nếu Vương gia thật không nghĩ bị cuốn vào, không ngại tiến cung bồi Thái Hậu vài ngày, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Vương gia có thể ngủ lại ở trong cung.” Lộ hần đã vẽ ra, về phần có thông hay không thì phải nhìn đến tạo hóa của cá nhân hần.

Trác Phi Vũ nhất thời mừng đến miệng cũng mở lớn, vỗ tay nói, “Tới tìm người quả nhiên là quyết định sáng suốt.”

“Vậy Vương gia có phải tính hiện tại lên đường hay không?” Ôn thần mau đi nhanh đi, nếu không ôn dịch liền hỏa thiêu chỗ này.

“Bổn vương rất muốn ở lại Tề hầu phủ dùng ngọc thiện, bất quá....” Hần bày ra vẻ mặt tiếc hận, “Trăm việc thiện lấy chữ hiếu đứng đầu, ta trước còn phải tiến cung gặp mẫu hậu.”

Thật sự là.... đại hiếu tử a!

Vân Thanh chỉ còn kém không đối với bóng lưng của người nào đó dựng thẳng ngón giữa lên. Hần cảm thấy bản thân phi thường may mắn vì đã không nói hết lời, trốn được lần đầu, chưa chắc lần qua được mười lăm? Thụy vương phủ cưới công chúa là thế nào đại sự, đến lúc đó tất cả hoàng thân quốc thích có thể không lộ diện sao? Chỉ cần ngay ngày thành thân trình diện, Cửu vương gia vẫn có thể giữ thủ đoạn như thường.

Cuối cùng ai là kẻ có thể cười, ai mới là người thắng cuộc.

Vì thế Tề Hầu Vân Thanh ở hậu hoa viên nhà mình cười khặc khặc như lão hồ ly ngàn năm.

~~~~~

Làn khói nhẹ lượn lờ trên lư hương, chậm rãi phiêu tán trong không khí.

Liễu Ti Vũ quỳ gối trên mặt đất nhìn vào tấm bài vị không có chữ đặt trên bàn, trầm mặc thật lâu.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng nhỏ mở ra.

“Đang bái cái gì?”

Nàng từ dưới đất đứng lên, lại đốt ba nén nhang thơm cắm vào lư hương, sau đó mới quay đầu lại, “Vương sao như thế nào lại rảnh rỗi đến đây?”

Mâu quang của Trác Phi Dương hơi trầm xuống, ý cười ở bên môi vẫn không giảm nửa phân, tầm mắt đảo về phía bài vị không có chữ, “Để ta đoán thử xem, bài vị này là thờ cúng người nào.”

“Loại sự tình này cho dù biết cũng chẳng có tác dụng gì, hà cớ gì phải lãng phí thời gian?” Nàng hơi hơi mỉm cười, cầm lấy khối khăn lau chậm rãi chà lau mặt bàn, chuyên chú giống như đây là chuyện duy nhất mà nàng phải làm trên đời này.

Hai nắm tay của người đứng phía sau nắm chặt lại sau đó lại buông ra, hần chậm rãi sải bước tới phía sau nàng, “Nàng dọn đến căn phòng nhỏ này là vì đang giận ta?”

“Thiếp thân nguyên chỉ thích hợp trụ ở loại phòng như thế này, ít nhất tâm tình có thể bình thản.” Vô dục vô cầu, tựa như dĩ vãng khi còn ở nhà, chỉ cần người bên ngoài không quấy rầy đến sự yên tĩnh của nàng, nàng cũng tuyệt không đi can thiệp vào cuộc sống của người khác.

“Tâm tình bình thản....” Hần cúi đầu lặp lại một lần, tầm mắt dừng lại ở một bên sườn mặt nàng, cảm nhận được sự xa cách lạnh nhạt đặc quánh chậm rãi toát ra từ người nàng.

“Vương gia, uống trà không?” Thấy hần gật đầu, nàng xoay người đi đến một chiếc bàn khác ngã một ly trà sau đó đưa cho hần.

Ngay khi nàng thối lui, hần với tay cầm lấy tay nàng, nàng nâng mắt lên nhìn hần, “Làm sao vậy?”

“Trở lại phòng nhỏ thì không thêm trang điểm nữa có phải không?” Mùi hương hoa nhài trên người nàng đã phai nhạt đi rất nhiều tựa như không có, hai má hơi tái nhợt, vết sẹo mờ nguyên bản vốn được che bởi lớp phấn, lúc này lộ rõ dưới ánh mặt trời.

Nàng nở nụ cười, “Thần thiếp cũng không thường soi gương, cùng với lãng phí thời gian làm việc nhàm chán này, chẳng thà tìm việc gì khác để làm còn có ý nghĩa hơn.”

“Tỷ như ở trước bài vị quỳ một cái liền quỳ hơn nửa ngày?” Hắc nhướn mày.

“Cùng với tổn tâm tư lưu ý nhất cử nhất động của ta, Vương gia chẳng thà đi tiếp những người tới chúc mừng có phải hơn không?”

“Hừ! Chọc giận bốn vương, nàng liền vui sướng vậy sao?”

“Vương gia nổi giận?”

“Bốn vương dễ dàng bị chọc tức sao?” Hắc kéo nàng vào lòng, mở ra quần áo của nàng, hung hăng cắn xuống đầu vai trơn láng bóng mượt.

Nàng đau đến nhăn chặt mày, “Vương gia đã muốn nổi giận.”

Nhìn máu tươi từ đầu vai nàng chảy xuống, hắc vừa tàn nhẫn vừa đau xót đưa tay lên vuốt ve, làm cho huyết nhuộm đỏ cả một mảnh da thịt trắng như tuyết, sau đó vươn đầu lưỡi liếm vết máu ở bên môi, cười nói, “Muốn lòng tĩnh lặng như nước, cũng phải xem bốn vương có cho phép hay không.”

Nàng đưa tay muốn khép lại vạt áo, lại bị hắc ngăn cản.

“Hiện tại lại không muốn cho ta chạm vào sao?” Hắc hung hăng trừng nàng.

“Thiếp thân không chịu nổi Vương gia cứ gặm cắn như thế.” Người này ngay cả phương thức biểu đạt tình ý cũng làm cho người ta rợn tóc gáy. Ngấm lại, nàng không khỏi hơi hơi có chút sợ run.

“Sợ ta sao?” Hắc quắc chặt lấy hai bả vai nàng, móng tay vô thức khảm cả vào da thịt nàng.

“Đau...”

Hắc giống như trong mộng vừa mới tỉnh, vội vàng buông lỏng hai tay ra, “Tội gì nhất định phải chọc cho ta nổi giận?”

Liễu Ti Vũ cuối đầu lặng im không nói, sau đó chậm rãi vòng tay ôm lấy hắc, nhẹ nhàng nói, “Con người muốn ích kỷ nguyên lai cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Gia cừu đã đè ép nàng quá mệt mỏi, quá mệt mỏi!

Hắc không nói gì, tùy ý nàng rúc vào trong lòng hắc. Ích kỷ không phải là chuyện không dễ làm, chỉ có điều cho tới bây giờ nàng cũng không phải là một kẻ ích kỷ.

~~~~~

Mùa xuân năm nguyên hòa thứ năm, Thụy vương phụng chỉ cưới Đại Thành quốc An Nhã công chúa.

Tĩnh vương phủ giăng đèn kết hoa, bầu không khí tưng bừng.

Cái gì? Tại sao Thụy vương cưới vợ, ngược lại Tĩnh vương phủ lại rực rỡ gấm hoa? Không chỉ dân chúng cảm thấy kỳ quái, quan viên toàn triều cùng hậu duệ quý tộc có người nào lại không nghi hoặc, chẳng qua bởi vì nhân vật chính là Cửu vương gia, vì thế cho dù chuyện có quái đến cỡ nào mọi người đều có thể lấy tư tưởng bình thường để đối đãi!

Khi đội ngũ đón dâu đi ngang qua Thanh Nhã các, một bóng người từ cửa sổ lầu hai ngã rớt xuống đất.

Tân lang ngồi trên lưng ngựa kinh ngạc nhìn kẻ đang chặt vật cổ đứng vững, “Hầu gia? Đây là tiết mục để chúc mừng à?”

“Khụ khụ.... cung hỉ cung hỉ...” Tầm mắt của Vân Thanh lia khắp mọi nơi, chỉ không dám nhìn thẳng vào tân lang trên lưng ngựa. Hắc không thể làm bộ như chính mình cho tới giờ không hề xuất hiện ở đây được sao?

“Đa tạ.” Tân lang tươi cười nói cảm tạ.

“Ta đây cáo từ,” lúc này không chạy, còn chờ tới khi nào?

“Chậm đã,” đáng tiếc vẫn chậm một bước như trước, người ngồi trên ngựa cất tiếng gọi hần, “Nếu bệnh tình của Hầu gia đã khỏi hần, vậy không ngại đến Tĩnh vương phủ uống chén rượu mừng.”

Vân Thanh vẻ mặt giống như sắp chết quay đầu lại nhìn tân lang thần thái sáng láng ngồi trên lưng ngựa, “Thật là rượu mừng à?” Nữ nhân cười nữ nhân? Thiên hạ muốn đại loạn a.

“Thành thân đương nhiên là việc vui.”

“Nói cũng đúng, ít nhất cũng không phải cưới hỏi ma chay cùng làm.”

“Vây xin mời.”

Hần càng thêm vô lực, chỉ có thể nhận mệnh đi theo sau.

Vào lúc đội ngũ tiến đến Tĩnh vương phủ, tất cả mọi người khi nhìn đến tân lang đều ghen hòng nhìn trần trời, trong nháy mắt đều thạch hóa, ngồi ở vị trí chủ hôn Thánh Thượng lại mặt rồng cự biến, quả thật có thể dùng đến từ sắc thái sắc sỡ để hình dung.

Một lát sau, hoàng thượng tức giận vỗ bàn đứng dậy, “Lớn mật!”

Tân lang lướt vào bên trong hỉ đường quỳ xuống, lại cũng vô ngôn biện bạch, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người không ai dám thở mạnh.

“Thụy vương ở đâu?” Hoàng thượng chỉ kém không đi tới túm lấy áo tân lang.

“Vương gia nói, nếu Đại Thành quốc công chúa thích chính mình chọn phu tể, chẳng lẽ chúng ta Kim Thịnh hoàng triều Vương gia lại không thể chính mình quyết định sẽ cưới ai sao? Cho nên....”

“Cho nên cái gì?” Hoàng thượng không ngừng giục hỏi.

“Cho nên Vương gia đã chạy đến Đại Thành quốc để tuyển Vương phi rồi.” Trả lời xong, mặc y phục tân lang Liễu Ti Vũ một lần nữa cúi đầu xuống, phía trên hỉ đường nhất thời lặng ngắt như tờ.

Xác thật đây chính là tác phong của Trác Phi Dương sẽ nói và làm.

“Mà hần muốn người thay hần cưới vợ?” Hoàng thượng cực kỳ gian nan mới tìm trở về giọng nói của mình.

“Vương gia nói phu thê vốn là nhất thể, ta tuy chỉ là sùng phi, cũng may thân là nữ tử, không đến mức sẽ chiếm chút tiện nghi của công chúa, nếu tùy tiện tìm một nam nhân khác để thay thế, khó mà bảo toàn sự trong sạch của công chúa sẽ không bị tổn hại, cho nên nếu là ta nữ phần nam trang cưới công chúa vào cửa là tối thích hợp nhất.”

Thật sự là hảo đáp án! Hảo đến mức làm cho hoàng thượng ngồi ở vị trí chủ hôn sắc mặt một trận thanh một trận bạch, lại không kiếm ra được từ nào để phản bác.

“Vây tại sao hần lại bố trí hỉ đường tại Tĩnh vương phủ của ta?” Trác Phi Vũ từ một bên nhảy ra. Nếu xác định Cửu ca đã không có ở đây, nghi vấn này hần nhất định phải tra cho rõ ràng.

Liễu Ti Vũ ngẩng đầu lên ngó hần một cái, thần sắc hiện lên tia cổ quái, “Vương gia nói, cho tới hiện tại Tĩnh vương phủ đều rất tĩnh mịch, bày ra tràng hỉ sự náo nhiệt một chút cũng tốt, miễn cho Tĩnh vương dưỡng thành tính tình quái gỡ, không chịu tiếp xúc gần gũi với nhiều người.”

Trác Phi Vũ khéo miệng nhất thời xuất hiện dấu hiệu bị trúng gió. Đây là châm chọc, tuyệt đối là châm chọc, Cửu ca rõ ràng là nói bản tính của hần ngày thường rất thích náo nhiệt, cho nên hôm nay loại trường hợp này là phi thường thích hợp trình diễn ở Tĩnh vương phủ, hần hần hần.... hần thật bị tổn thương nha.

Nhìn lại nhìn, ghen lại ghen, rốt cục ở người thứ nhất chịu không nổi phun ra cười, tiếng cười âm ỉ vang dội cả sảnh đường, ngay cả hoàng thượng nguyên bản vốn buồn bực không thôi cũng nhìn không được bật cười ra tiếng.

Sau khi cười xong, vấn đề vẫn chưa giải quyết, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người hoàng thượng, thiên tử lớn nhất, cho nên tìm chủ ý chỉ có thể túm lấy từ phía thiên tử.

Nhưng thiên tử không phải vạn năng, cho nên hoàng thượng cũng chỉ có thể đeo vào một bộ sầu mi khổ não. Hôn lễ nếu tiếp tục tiến hành, nhất định là một tràng khôi hài, không tiếp tục tất nhiên cũng vẫn là một tràng khôi hài, hơn nữa còn là tràng đại chê cười của cả thiên hạ, thật sự là lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Ánh mắt của hoàng thượng đảo qua toàn trường, tầm mắt lia đến người nào người đó đều cúi đầu trốn tránh trách nhiệm.

“Tĩnh vương.”

“Đi vắng rồi.” Người nào đó mặt không đỏ khí không suyễn, trung thực mười phần trả lời. (Cesia: o__O)

Một trận im lặng, sau đó toàn trường lại cười ầm lên. Thập Nhất vương gia so với Cửu vương gia quả thật cũng không kém thú vị.

“Công chúa!”

Nghe thấy tỷ nữ la lên, ánh mắt của toàn trường đều đổ dồn về phía của công chúa đầu đội hồng voan, đi đến trước mặt mọi người, hỉ đường trong nhất thời tĩnh lặng đến mức ngay cả tiếng cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

“Thiếp thân nguyện ý cùng vị tỷ tỷ này bá đường.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau. Sự tình hôm nay chỗ nào cũng lộ ra cổ quái, vị Đại Thành quốc An Nhã công chúa này có thể coi như cổ quái trong đại cổ quái.

“Nàng xác định?” Hoàng thượng khó có thể tin hỏi lại.

“Đúng vậy.”

“Nàng ta là nữ — “

“Ta tuy là nhìn không thấy, nhưng các ngươi đối thoại ta đều nghe hiểu được.”

Hoàng thượng hồ nghi nhìn nàng, ý đồ muốn xuyên thấu qua tấm khăn voan dò xét tâm tư của nàng, đáng tiếc nhất định thất bại. Mang theo tâm trạng bất an, ôm lấy thấp thỏm, hần chậm rãi gạt đầu, “Vây... được rồi...” Trận hôn lễ này thật làm cho người ta khó có thể tiếp thu.

Vì thế, trong tiếng hỉ nhạc từng bừng, trước sự chứng kiến của bao người, hai nữ nhân ở trước mặt hoàng thượng bá đường, nhất thời cả nước đều xôn xao.

~~~~~

“Phu quân, uống trà.”

“Phu quân, thiếp thân giúp người vấn tóc.”

“Phu quân...”

Lạnh, rất lạnh, phi thường lạnh!

Vân Thanh hai tròng mắt tròn to tới mức sắp rớt ra khỏi hốc mắt, cùng với ngòi ngay sát bên cạnh hần Trác Phi Vũ cũng mang vẻ mặt giống như nhìn thấy quỷ, hai cái đại nam nhân cứ như thế tròn mắt há hốc mồm theo dõi màn trình diễn “tình chàng ý thiếp” trước mặt, hần ý theo lòng bàn chân một đường bò lên tới cổ.

“Vương gia...” Nuốt nước miếng, Vân Thanh phải khó khăn lắm mới tìm trở về giọng nói của mình, “Chuyện này không phải thật chứ?” Hần cực độ hoài nghi.

Trác Phi Vũ đồng dạng nuốt nước miếng, thậm chí nhin không được dùng sức dụi dụi mắt, sau đó vạn phần uể oải cúi đầu, “Hầu gia, là thật.”

Rõ ràng là hư hoàng giả phượng (*), các nàng còn có thể biểu hiện như là lẽ đương nhiên? Quả thật khiến cho thân là khách nhân như bọn họ không rét mà run.

(*) Hư hoàng giả phượng: là chỉ giả vờ quan hệ nam nữ, một đôi vợ chồng hữu danh vô thực. Bởi vì đối ngoại mà kết thành đôi, thật ra không hề có cảm tình.

“Vương phi, a không, tam nha đầu, người sắm vai nam nhân sắm riết nghiện rồi sao?”

Liễu Ti Vũ mỉm cười nhấp một ngụm trà, “Nam nhân được hưởng phúc hơn so với nữ nhân.”

Trên mặt của hai nam nhân lập tức mây đen trôi qua.

“Nam nhân luôn thích lấy tư tưởng của chính mình để làm chúa tể vận mệnh của nữ nhân, mà bản cung thống hận nhất là loại nam nhân đó.”

Ánh mắt của hai nam nhân lập tức chuyển hướng về phía An Nhã công chúa đột nhiên trở nên nghiến răng nghiến lợi.

An Nhã công chúa xinh đẹp cao quý tựa như tiên nữ trong tranh, cho dù có nghiến răng tròng mắt cũng đủ mê đảo nam nhân trong toàn kinh thành. Ánh mắt của hai người lóe sáng, khó khăn lắm mới có thể đem tầm mắt chuyển dời trở về trên người của Liễu Ti Vũ mặc nam trang, đang thích ý ngồi uống trà —— vẫn là nàng làm cho người ta có cảm giác an toàn, thị giác sẽ không phải tiếp nhận sự khiêu chiến quá độ!

“Cảnh cáo người, đem bàn tay đang đặt trên vai nàng dời đi, nếu không bốn vương khó bảo đảm tay của người còn có thể tiếp tục ở lại vị trí cũ.”

Thanh âm lạnh lùng, biểu tình lạnh lùng, lưỡng đạo ánh mắt giống như hàn băng vạn năm bắn thẳng đến bàn tay của An Nhã công chúa đang đặt trên hai vai của Liễu Ti Vũ xoa bóp.

Mọi người trong đại sảnh đều bị sự xuất hiện bất ngờ của Trác Phi Dương làm hoảng sợ.

“Nàng là phu quân của ta, ta giúp nàng đầm lưng không được sao?” Lấy lại tinh thần An Nhã công chúa dùng ánh mắt khiêu khích đáp trả lại, một chút cũng không e ngại ánh mắt hút máu của Trác Phi Dương.

“Thật bất hạnh, nàng là nữ nhân của ta.” Trác Phi Dương không chút thương hương tiếc ngọc cho An Nhã công chúa một chương bay đi, mặc kệ nàng ta một đường đánh bay cái bàn đưng vào vách tường, cuối cùng rớt xuống đất, Vân Thanh cùng Trác Phi Vũ không đành lòng nhìn đến thảm kịch đành phải nhắm hai mắt lại. Giảm thọ nha, một đại mỹ nhân như hoa như ngọc bị hành hung ngay trước mắt của mình....

“Vương gia!” Liễu Ti Vũ không đồng ý nhìn Trác Phi Dương.

Hắn giọng điệu mỉa mai cười lạnh nói, “Nàng ta tuổi con gái, nếu dễ dàng chết cũng đã sớm chết trong tay của Đại Thành quốc tể phụ? Như thế nào còn có thể tung tăng vui vẻ chạy đến Kim Thịnh hoàng triều để gây rối?”

An Nhã công chúa từ dưới đất bò dậy, một bên lau tơ máu ở khóe miệng, một bên bám riết không tha chạy trở về bên cạnh của Liễu Ti Vũ, “Người mới tuổi con gái, bản cung nhưng là đệ nhất mỹ nữ của Đại Thành quốc.”

“Ta không ngại lập tức cho người trở thành thiên hạ đệ nhất xấu nữ.”

“A...” An Nhã công chúa lập tức bưng lấy mặt nhảy sang một bên, dùng ánh mắt oán độc ngó người nào đó, “Não của người nhất định có vấn đề, ta là mỹ nữ nha, người cư nhiên mỗi ngày la hét đòi hủy dung ta, không có thiên lý.”

Sự hưng phấn của Trác Phi Vũ tức thời nổi dậy, “Cửu ca, người cùng An Nhã công chúa đã sớm nhận thức?” Hấp dẫn, hấp dẫn.

“Quan người cái rắm.”

Vân Thanh quay đầu sang một bên che miệng cười.

“Hai người các người chạy đến Thụy vương phủ của ta rốt cuộc muốn làm gì?”

Vân Thanh cùng với Trác Phi Vũ lập tức có cùng chí hướng thụt lùi về phía cửa, “Chúng ta là đến xem.”

“Lúc ta không có ở đây cũng thường đến?” Hần nguy hiểm nheo mắt lại.

Vân Thanh ngay lập tức chỉ thiên thề, “Không thể nào, chúng ta là nghe nói Vương gia hôm nay hồi phủ, thế nên mới chạy đến vấn an Vương gia ngài.”

Trác Phi Vũ ở một bên ra sức gật đầu, thuận tiện hỏi thêm một câu, “Cửu ca, người không phải đến Đại Thành quốc tuyển Vương phi sao? Người đâu?”

Trác Phi Dương hừ một tiếng, “Ta tuyển, đáng tiếc hoàng đế kia lại luyến tiếc.”

An Nhã công chúa tò mò hỏi, “Ai?”

“Hoàng hậu.” (Cesia:)

Vân Thanh bắt đầu lau mồ hôi, “Cái đó làm sao có thể cho người nha.” Người ta đường đường là quốc gia chi mẫu mà cũng dám tuyển?

“Tay không mà về thật không giống với tác phong của Cửu ca người.”

“Bất quá, hần đáp ứng ta có thể đem An Nhã công chúa đóng gói trở về.”

“Ta không quay về.” An Nhã công chúa lập tức nhảy dựng lên, một chút cũng không giống kẻ vừa mới bị nhân chứng học máu.

Trác Phi Dương đoạt lấy tách trà đã uống hơn phân nửa trên tay của Liễu Ti Vũ, thản nhiên đưa lên miệng, dùng ánh mắt phi thường khinh rẻ ném cho An Nhã công chúa, “Dùng quan tài đưa người trở về cũng không phải là chủ ý tồi.”

“Phu quân...” An Nhã công chúa kéo dài giọng, trốn ở phía sau của Liễu Ti Vũ ai oán kêu lên.

“Vương gia, đi đường mệt mỏi vẫn là trước về phòng nghỉ ngơi một lát đi.” Liễu Ti Vũ ngấm ngấm đem hai người cách xa nhau một khoảng an toàn.

Trác Phi Dương không chút nào để ý tới sự có mặt của mọi người, ghé mũi vào gáy của nàng hít vào một hơi, sau đó mới vừa lòng cười nói, “Nàng còn nhớ bồi, tốt lắm.”

“Bồi cái gì?” An Nhã công chúa sắp đầu lại.

Liễu Ti Vũ bay nhanh qua ôm lấy cánh tay phải của Trác Phi Dương, thanh âm cực kỳ dịu dàng êm ái, “Vương gia, ta đã giúp chàng trải xong giường.”

“Hảo.”

“Bồi cái gì?” An Nhã công chúa không sợ chết tiếp tục truy hỏi.

Trác Phi Dương hưởng thụ sự chủ động thân cận hiếm có của người yêu, đối với An Nhã công chúa không thức thời chỉ ném trả về cái nhìn chăm chăm, không động thủ đối với nàng ta, nhưng cũng không trả lời vấn đề của nàng ta.

“Son.” Liễu Ti Vũ không thể không trả lời. Nàng tin nếu công chúa không chiếm được đáp án, cho dù bị nhân đánh chết cũng nhất định sẽ truy hỏi tới cùng, gần hai tháng ở chung cũng đủ để cho nàng nhận thức rõ điểm này.

Mắt thấy An Nhã không sồn lòng lại sắp đến bên cạnh Liễu Ti Vũ, Trác Phi Dương tả chưởng giơ lên, dễ dàng đem nàng ta quăng đến góc tường đi hóng mát.

“Công chúa —— “

“Nàng ta không chết được đâu.”

“Vương gia, chàng xuống tay quá nặng.” Nàng lo lắng nhìn An Nhã công chúa lại học máu.

“Nàng ta đã sớm luyện thành thói quen.”

Quả nhiên, Trác Phi Dương lời còn chưa dứt, An Nhã công chúa lại tiếp tục bò dậy, xem ra tựa hồ không có gì trở ngại.

“Trác Phi Dương, ta nhất định nói cho Phượng Minh, người bắt nạt ta.” An Nhã chống hai tay chống nạnh, bộ dạng của người đàn bà chanh chua đứng cách Trác Phi Dương ba thước.

“Hắn nếu thật tình thương người, sẽ không để cho người gả đến Kim Thịnh hoàng triều.”

“Là ta tự mình muốn gả đến.”

“Rõ ràng hắn thiết kế cho người đi hòa thân, trong lòng hắn căn bản không có người.”

“Nói vậy.” An Nhã tức đến giậm hai chân.

“Hắn thậm chí còn nhờ ta chuyển lời đến người, gả cho một nữ nhân không bằng đi xuất gia.”

“Bảo hắn đi chết đi.” An Nhã bỗng dưng hét lớn một tiếng, thở phì phì giẫm chân chạy ra khỏi đại sảnh.

“Vương gia?” Nàng hoang mang nhìn theo hướng An Nhã công chúa biến mất, “Phượng Minh là ai?”

“Đại Thành quốc tể phụ.”

Liễu Ti Vũ giật mình ngăn người ra, thật lâu sau đó mới lần nữa tìm về giọng nói của mình, lắp bắp hỏi, “Chàng cùng hắn đã sớm nhận thức? Các người là quan hệ như thế nào?”

Hắn mỉm cười ôm lấy eo nàng, dán môi vào tai nàng nói, “Nếu ta nói cho nàng, ta cùng hắn là đồng môn sư huynh đệ, nàng có thể hay không bị dọa?”

Nàng đã muốn bị dọa rồi.

“Vì sao nàng ấy nhất định muốn gả cho chàng?”

“Nàng quả nhiên thật thông minh.” hắn nhướn mày cười nói, “Kỳ thật nguyên nhân cũng không có gì, bất quá chính là Phượng Minh cùng với dã man công chúa kia đánh đố, nếu nàng ta có thể gả cho ta, hắn sẽ để mặc cho nàng ta làm xằng làm bậy một năm, cam đoan đem mọi hậu quả giải quyết thập toàn thập mỹ.”

“Nàng ấy sau khi gả cho chàng sẽ trở thành Vương phi của Kim Thịnh hoàng triều, vậy người phải giải quyết hậu quả phải là Vương gia mới đúng?”

Hắn bật cười ha hả, “Nếu An Nhã công chúa cũng thông minh giống nàng, nàng ta cũng sẽ không xúc động mà gả đến Kim Thịnh hoàng triều.”

Liễu Ti Vũ lâm vào trầm mặc, có vẻ dăm chiêu nhìn về phương hướng mà An Nhã biến mất.

“Ta sẽ không lưu nàng ta lại.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, “Nàng ấy vì sao không thể lưu lại?”

“Trừ phi nàng muốn nhìn nàng ta học máu mà chết.” Chuyện này tuyệt đối không phải là đe dọa suông.

“Nàng ấy là một nữ hài tử đáng yêu.”

“Đối với những kẻ khác mà nói nàng ta là một cái máy chuyên gây phiền toái.”

“Chẳng hạn như Đại Thành quốc tể phụ đại nhân?”

“Đáp đúng rồi.”

“Hắn kỳ thực là thích nàng có đúng không?”

Trác Phi Dương cười rộ lên, “Vấn đề này có lẽ nàng có thể tự mình đi xác định một chút.”

Liễu Ti Vũ hồ nghi nhìn hắn.

“Nàng ta không thể lưu lại, nhưng chúng ta có thể đi theo tới Đại Thành quốc, coi như giải sầu cũng tốt.”

Kỳ thật là vị tể phụ kia nhất định là chọc tới hắn? ! Nhìn khoe môi hắn vênh lên, trong lòng nàng nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

oOo

9. Chương 9

“Ta không cần....” Tiếng kêu la truyền ra từ Thụy vương phủ khuếch tán đi khắp mọi nơi, lọt vào tai người qua đường chỉ có thể cảm khái là thảm không gì để nói, không hiểu Cửu vương gia lại làm hại tới kẻ đáng thương nào, lại khóc thê lương tới thế.

“Lê hoa nhất chi xuân mang vũ....” Liễu Ti Vũ hoài nghi đây là nói nhảm. Đây là câu thơ hình dung mỹ nhân rơi lệ, nàng cứ nghĩ là phổ biến, tuy An Nhã công chúa có danh hiệu là Đại Thành quốc đệ nhất mỹ nữ, cũng là một mỹ nữ hiếm thấy, nhưng lúc này tướng khóc của vị đệ nhất mỹ nữ trước mắt đây thật sự không hề có nửa điểm gọi là mỹ cảm.

Trong tiếng kêu khóc của An Nhã, Trác Phi Dương rút cuộc cũng xài sạch hết chút nhẫn nại còn sót lại, cuối cùng hần cũng nhịn hết nổi, “Khiêng quan tài lại đây.”

“Làm.... làm gì?” An Nhã tạm thời giảm bớt âm lượng của tiếng khóc, mở to đôi mắt đã được nước mắt rửa sạch càng tỏa sáng lóng lánh như thủy tinh, hung hăng trừng lại đây.

“Không muốn ngồi kiệu, nằm trong quan tài nhất định rất thoải mái.”

“Phu quân, cứu mạng a.” Sau khi hơi có chút giật mình đứng sững ra, An Nhã nhanh chóng trốn đến phía sau Liễu Ti Vũ.

Sắc mặt của Trác Phi Dương lại càng trở nên âm u, đến mức có thể so sánh với nhan sắc của đáy nồi, thanh âm lạnh buốt từ giữa hai răng nanh thổi quét ra bên ngoài, “Lặp lại lần nữa, nàng là thê tử của ta, không phải nam nhân.”

“Ta ở trước mặt Hoàng Thượng cùng nàng báai đường, nàng chính là phu quân của ta.” An Nhã thập phần đúng lý hợp tình, nghi ngờ là có khuynh hướng tự đi tìm chết (nói đúng hơn là điếc không sợ súng). (Cesia: ta thật khâm phục tinh thần thấy chết không sờn của nàng ta)

Liễu Ti Vũ không nghĩ mở miệng xen vào, nhưng nàng không mở không được, “Vương gia bớt giận, công chúa chỉ là không muốn trở về thôi,” nếu mới sáng tinh mơ liền xảy ra tai nạn chết người, thật sự là không được may mắn cho lắm.

“Còn sống tự đi về, hoặc là bị người ta khiêng trở về an táng, tùy ý nàng ta lựa chọn.” Trác Phi Dương tàn bạo đưa ra hai con đường cho nàng ta đi.

“Đều không cần, ta muốn ở lại Kim Thịnh hoàng triều.” Hiện tại mà trở về thật sự rất mất mặt.

“Người đâu, đem công chúa bỏ vào quan tài đóng đinh lại.” Hần không hề do dự, lập tức hạ đạt mệnh lệnh.

“A –” An Nhã kêu lên thảm thiết, hơn nữa vừa nhìn đến bốn gã đại hán khổng lồ, tiếng thét chói tai lại lần nữa phi thiên, xuyên thấu qua trời cao ngay cả thần tiên cũng có thể nghe thấy.

Trán của Liễu Ti Vũ bắt đầu ửng ửng đau. Tình hình này đến tột cùng là muốn kéo dài đến bao lâu đây?

“Làm sao vậy? Thân mình không khỏe?”

An Nhã trợn mắt há hốc mồm nhìn người nào đó biến sắc mặt tốc độ giống như lật sách. Trước một giây còn đối với nàng bộ dạng giống như địa ngục Diêm La, ngay sau đó liền hóa thân thành đức lang quân thương hương tiếc ngọc? Cái này cũng quá phân biệt đối xử nàng Đại Thành quốc công chúa điện hạ đi.

“Không có việc gì, chúng ta vẫn là sớm một chút lên đường đi.” Hiện tại nàng bắt đầu tin tưởng chỉ cần đem An Nhã công chúa chuyển giao cho Đại Thành quốc, gia cữu của nàng nhất định sẽ được báo, vị An Nhã công chúa này tuyệt đối có thể làm cho đến thánh nhân cũng phải phát điên, mà nàng phỏng chừng Phượng Minh cách thánh nhân còn tới một khoảng cách, nếu không cũng sẽ không thiết kế đem An Nhã đẩy đến Kim Thịnh hoàng triều.

“Người đâu, đóng hòm....”

“Trác Phi Dương, người dám....”

Hần dám, phi thường dám.

Trước cặp mắt của bao người, chỉ thấy Kim Thịnh hoàng triều Thụy vương gia dùng tư thế điều hâu chộp gà con túm lấy áo của An Nhã công chúa, gọn gàng lưu loát ném nàng ta vào trong thọ quan đang rộng mở, sau đó mặt không đổi sắc hạ lệnh, “Đóng hòm.”

“Cứu mạng a.... giết người....” Cùng với tiếng đinh đống vào quan tài, tiếng khóc của An Nhã công chúa càng lúc càng yếu.

Liều Ti Vũ nhíu mày nhìn chăm chăm vào quan tài nằm trong sân, ánh mắt lo lắng.

“Tại sao không cầu ta?”

“Nếu ta cầu Vương gia sẽ thả nàng sao?”

“Nàng không cầu làm sao biết được kết quả?”

“Vương gia căn bản không nghĩ tha cho nàng.”

Hắn điềm tĩnh nhìn nàng một cái, rồi sau đó bật cười to, “Nói đúng, ta dựa vào cái gì tha cho nàng ta?”

“Nàng là hòa thân công chúa.” Giết nàng sẽ làm cho hai nước lâm vào thù địch, không phải sao?

“Từ xưa đến nay, hòa thân công chúa không có mấy người có kết cục tốt?”

Nàng im lặng. Đúng vậy, từ xưa đến nay, hòa thân công chúa là đáng thương nhất, chiến tranh là chuyện của nam nhân, bị hy sinh lại thường là vài thiếu nữ yếu ớt, ông trời thật quá bất công.

“Mật hàm thông địch là do chính tay Phượng Minh viết, giết chết người mà hắn yêu không phải rất hợp với ý nàng sao?”

“Ta chưa từng nghĩ vậy.”

“Khó được bốn vương thay nàng suy nghĩ, tại sao lại không cảm kích?” Hắn túm lấy cằm nàng nâng lên, vẻ mặt tức giận nhìn nàng.

“Vương gia chỉ thay ta tạo ra sát nghiệt thôi.” Nàng thở dài. Quên đi, hắn là một lòng muốn kéo nàng cùng xuống địa ngục, nàng đều hiểu được.

“Nàng thật sự không cầu ta?” Hắn tò mò nhướn mày. Hắn nghĩ nàng nhất định cầu hắn mới đúng, dù sao mấy ngày qua nàng cùng An Nhã giao tình thật tốt làm hắn ghen tị.

Nàng nhìn hắn, không nhanh không chậm nói, “Nếu Vương gia chịu thả nàng, ta liền cầu.”

Trác Phi Dương ngẩn ra một lúc, bỗng dưng bật ra tràng cười sang sảng. Thú vị, nàng vẫn như thế luôn làm cho hắn ngạc nhiên, năm đó khi cứu thanh lâu ca kỹ kia, e rằng nàng cũng dùng tới mảnh khước này.

“Nàng lúc nào cũng như thế mưu định rồi sau đó mới hành động sao?”

“Có phòng bị mới có thể vô hậu hoạn.”

“Chuyện gì cũng phải vạn năm chắc rồi mới đi làm, chẳng phải sẽ mất đi rất nhiều lạc thú cùng tính khiêu chiến?”

Nàng thản nhiên nở nụ cười, “Bất kể hậu quả để làm chuyện gì đó cũng không phải ai cũng thích hợp, nếu không có quyền lực vững chắc cùng tiền tài quyền thế làm hậu thuẫn, làm thế chỉ biết mất nhiều hơn được, một khi đã như vậy, ta cần gì phải đi mạo hiểm chỉ để hưởng thụ một ít cảm giác phiêu lưu không cần thiết đối với chính mình mà nói cũng không phải là chuyện ưu việt?”

Hắn nhíu mày, hứng thú nhìn nàng, “Đây là nguyên tắc làm người của nàng?”

“Chính mình hiểu mình.”

“Khá khen một người biết tự mình hiểu mình.”

Nàng cười không đáp lại.

“Bốn vương thích nguyên tắc của nàng.”

~~~~~  
Một cước, lại một cước, mang theo lửa giận ngập trời rơi vào trên cổ quan tài.

“Đá chết người, đá chết người....” Vừa đá vừa thở hổn hển còn không ngừng cảm hận mắng.

“Công chúa, chân muội không đau à?” Liễu Ti Vũ có chút lo lắng xem xét cặp chân mảnh khảnh của An Nhã.

“Tâm của ta càng đau.” Nàng ta hai mắt đầm lệ nhìn nàng. “Ta là Đại Thành quốc đệ nhất mỹ nữ a, vì sao bọn họ đều đối xử, đem vứt ta giống như chiếc giày rách?”

Trái tim của Liễu Ti Vũ đập mạnh loạn nhịp một lát, sau đó mới cẩn thận chứng thực, “Muội nói là Phượng tử phụ cũng đối xử như thế với muội?”

Nghe được tên của người kia, An Nhã lập tức nắm chặt hai tay thành nắm đấm, bộ dạng hận không thể ăn thịt, uống máu người kia cho hả giận, “Chính là cái tên đáng xuống địa ngục đó.”

“Công chúa hận hân?”

“Đương nhiên hận, cho nên ta nhất định phải gả cho hân, ngày ngày đêm đêm tra tấn hân.”

“Nhưng mà công chúa, muội đã muốn gả đến Kim Thịnh hoàng triều.” Nàng cảm thấy hân là nên nhắc nhở nàng ta một chuyện thật.

“Thì tính sao? Trác Phi Dương hiện tại không phải muốn đem ta trả trở về?”

Liễu Ti Vũ thở dài, “Vương gia tựa như đã muốn không tính đưa muội trở về.”

An Nhã lập tức nhảy dựng lên, không cẩn thận đá đến tấm ván gỗ bị nứt, lập tức ôm chân bắt đầu nhảy lò cò xung quang, “Đau, đau, đau...”

“Vương phủ khi nào thì nuôi thỏ vậy?”

Nhìn thấy Trác Phi Dương vẻ mặt chế nhạo đi tới, lửa giận ở trong lòng An Nhã vừa mới cháy sạch lại bùng phát, không cần suy nghĩ trực tiếp rống đi qua, “Người mới là con thỏ.”

Sắc mặt của hân bỗng dưng âm trầm, cười lạnh nói, “Người sẽ vì những lời này mà trả giá lớn.”

“Vương gia...”

“Lần này vô dụng, nàng ta nhất định phải trả giá cho những lời này.” Hân trực tiếp cự tuyệt thê tử cầu tình.

“Thiếp thân vừa lúc lại phi thường thích thỏ.”

Trác Phi Dương thật sâu nhìn nàng, sau đó than nhẹ một tiếng, “Tuy biết rõ là nàng vì cứu nha đầu kia, bất quá, bốn vương thích thấy nàng lấy lòng.”

Hắn bước tới bên cạnh nàng, kề sát tai nàng thì thầm, “Bất quá, bốn vương muốn cảnh cáo nàng, không có nam nhân bình thường nào lại thích bị người ta gọi là con thỏ.”

Liễu Ti Vũ hoang mang nhìn hân.

“Bốn vương cũng không có đoạn tay áo chi phích.”

Lúc này nàng đã hiểu, hai má nhất thời nhuốm một màu hồng phấn đáng ngờ...

“Họ Trác kia, người vì sao không tiễn ta trở về?”

Trác Phi Dương khinh thường quét mắt một cái về phía An Nhã, lạnh lùng buông ra một câu, “Người nếu đã gả cho Kim Thịnh hoàng triều, tốt nhất liền nhận mệnh đi.”

“Ta dựa vào cái gì phải nhận mệnh? Ta cũng không phải Liễu Ti Vũ.”

Một câu tạc phá làm cho cả hai người ở đây đều lâm vào tình trạng tim đập mạnh rối loạn.

Hắn chậm rãi quay đầu, đem ánh mắt tập trung trên người của thê tử, “Nàng là nhận mệnh sao?”

“Nhận mệnh?” Nàng thì thảo lập lại, bỗng dừng đầu vai đau nhói, khuôn mặt tuấn tú âm hàn của Trác Phi Dương ép sát đến trước mắt.

“Nàng thật sự chính là nhận mệnh?” Trái tim vì sao lại nhói đau?

Cười có chút chua xót, nàng đón nhận ánh mắt băng hàn của hắn, nhẹ nhàng hỏi, “Nhận mệnh không tốt sao?”

Môi hắn mím chặt, đột nhiên dùng sức đẩy nàng ra, sau đó nhanh chóng rời đi.

“Hắn tức giận.” Nhìn bóng dáng hắn rời đi, An Nhã có chút đắm chiêu mở miệng nói.

Liễu Ti Vũ không muốn tiếp tục suy nghĩ, cười cười, “Vì sao công chúa biết hắn đang tức giận?”

Tầm mắt của An Nhã rơi về phía xa xăm, giống như đang mê sảng nói, “Ngày ta tự mình thỉnh cầu hòa thân, hắn cũng như thế phẩy tay áo bỏ đi.”

Nàng trong lòng vừa động, “Ta nghe nói muội là vì cùng Phượng tử tướng đánh đổ mới đến hòa thân.”

“Đúng rồi, ta phải cho hắn biết, trừ bỏ hắn, người trong thiên hạ chỉ cần ta muốn gả thì không có ai là không thể.”

“Trừ bỏ hắn?”

“Đương nhiên.” An Nhã trả lời như đinh đóng cột.

Liễu Ti Vũ có chút mê muội, “Nhưng công chúa vừa mới nói qua nhất định phải gả cho hắn.”

“Liên bởi vì hắn nói nhất định không chịu cưới ta, còn miệt thị ta, ta mới hận hắn.” Nói xong, sắc mặt của An Nhã trở nên ảm đạm, vẻ mắt quét qua đuôi lông mày.

Nhìn vẻ mặt của An Nhã. Liễu Ti Vũ thở dài trong lòng. Nàng ấy kỳ thật là yêu Phượng Minh, chẳng qua lại tự cho là hận hắn mà thôi.

~~~~~

Mưa kéo dài màn mưa dày đặc như trút nước, hạ xuống mặt hồ tạo nên tầng tầng bọt nước, nối đuôi nhau gợn sóng.

Liễu Ti Vũ đã đứng lặng yên ở bên hồ thật lâu, kể từ lúc bầu trời kéo mây âm u nàng đã đứng ở đó, cơn mưa từ nhỏ cho tới lớn, nàng vẫn lặng yên không hề động đậy, tựa như một bức tượng điêu khắc bằng gỗ đứng ở ven hồ.

“Nương nương, nương nương.... người làm nô tỳ tìm thật lâu, xem người toàn thân đều ướt đẫm, mau cùng nô tỳ trở về thay y phục đi, vạn nhất bị cảm lạnh, Vương gia sẽ trách phạt chúng nô tỳ.” Nha hoàn miễn cưỡng thay nàng che dù.

“Để ô lại.” Thanh âm thờ ơ, lãnh đạm, lại rất khê, tựa như rất sợ quấy nhiễu đến người khác.

Nha hoàn giật mình, ngây ra một lúc, sau đó khó xử nhìn nàng, “Nương nương....”

“Cảnh mưa rơi rất đẹp.”

Nhìn thấy nụ cười yếu ớt như ẩn như hiện nơi khóe môi của nàng, nha hoàn cũng không lại khuyên nhủ. Trong lòng nương nương kỳ thật là chua xót đi, bị một nam nhân hỉ nộ vô thường, hành sự tàn nhẫn như Vương gia yêu thương, nguyên cũng không phải là chuyện may mắn, nương nương đi được cho tới hôm nay trên đường cũng đã chịu không ít gian khổ, mọi người trong vương phủ đều xem trong mắt, cứ tưởng rằng cuộc cũng khổ tận cam lai, đến cuối cùng lại nhảy ra một Đại Thành quốc công chúa....

“Ta muốn ở một mình trong chốc lát, người lui xuống trước đi.”

Chần chờ một lát, nha hoàn để ô lại rồi xoay người rời đi.

Tiếng mưa tí tách rơi vào trong tai, trầm bổng khuếch tán, suy nghĩ của nàng cũng chậm rãi trôi dạt.

Cho đến khi nàng hồi phục lại tinh thần, nước hồ lạnh như băng đã ngập qua thân thể nàng, nàng há mồm muốn kêu to, lại làm cho nước hồ trút vào miệng, nhất thời không thể kêu ra tiếng.

Nàng sắp chết?

Trác Phi Dương khoanh tay đứng bên bờ hồ, lạnh lùng nhìn người đang lúc chìm lúc nổi trong nước không có phát ra tiếng kêu cứu, mặt không chút đổi sắc nói, “Thật sự muốn chết tới vậy?”

Nhìn mặt thân ảnh cao lớn, ngang bướng đứng ở bờ hồ, Liễu Ti Vũ trong mắt hiện lên kinh hãi. Hắn muốn hại chết nàng sao?

“Vương.... gia....” Nước uống vào bụng càng lúc càng nhiều, hai tay nguyên bản vung vẩy trên mặt hồ cũng từ từ chìm xuống.

“Bùm” một tiếng, bọt nước văng tung tóe, Trác Phi Dương nguyên bản đứng ở bên bờ hồ thò ơ lạnh nhạt đã nhảy vào trong hồ, bơi nhanh về hướng nàng đang từ từ chìm xuống, dùng sức nâng nàng lên, sau đó bơi trở vào bờ.

“Nôn....” Nước hồ trong bụng bị ép nôn ra ngoài, nàng thống khổ nhắm chặt mày.

“Còn muốn chết thêm lần nữa không?” Câu hỏi lạnh lùng truyền vào tai nàng.

“Ta không có muốn chết....” Ngược lại hắn thiếu chút nữa hại chết nàng, không cần nhân chứng nàng cũng có thể trăm phần trăm khẳng định mới vừa rồi chính hắn đã xô nàng xuống nước.

“Nàng rõ ràng mang vẻ mặt sinh vô khả luyện (*).”

(*) Sinh vô khả luyện: còn sống nhưng đã không có gì lưu luyện, cho dù là người hay vật. Sinh mệnh đã không còn có ý nghĩa, tựa như một cái xác không hồn.

Nàng gạt ra bàn tay của hắn đang vỗ vào lưng mình, ánh mắt đi kèm với giọng điệu mỉa mai, “Vương gia muốn một người chết, từ trước đến nay không cần tới lý do.”

“Thật sự không phải coi thường mạng sống của mình?”

“Vương gia chẳng phải đã muốn nhận định ta muốn đi tìm cái chết sao?”

Một tia xấu hổ hiện lên trong mắt của Trác Phi Dương, ngoài miệng lại vẫn cười lạnh như trước, “Nàng đang tức giận?”

“Ta nào dám tức giận với Vương gia ngài.”

“Mưa lớn như vậy vì sao không chịu trở về?”

“Ngày mưa như thế này chẳng phải thích hợp nhất cho việc nhảy sông tự sát sao?”

Tốt lắm, nàng rõ ràng là muốn khiêu khích. Trác Phi Dương hơi hơi nheo mắt lại, “Nàng đã trốn ta năm ngày.”

“Không có.” Nam nhân này thật sự rất quen thói vu khống nàng! “Là Vương gia không cho phép ta đi quấy rầy ngài cùng công chúa ở chung.” Mấy ngày gần đây hắn vẫn ở cùng công chúa, không hiểu lại muốn bày trò gì.

“Ghen tị?”

“Vương gia hy vọng ta ghen sao?” Nàng không đáp mà hỏi lại.

Hắn nhìn nàng, nàng cũng thẳng tắp nhìn lại hắn, thời gian trôi qua thật lâu, hắn có chút tức giận thu hồi tầm mắt, oán hận nói, “Ngày mai chúng ta liền khởi hành.”

Nàng kinh ngạc như cơn mưa, “Ta đã nghĩ Vương gia không tính đưa công chúa trở về.”

“Đây chính là nguyên nhân mấy ngày nay nàng trốn tránh ta?” Bỗng dưng, tâm tình của hắn bắt đầu bay lên.

“Vương gia lo lắng quá nhiều.” Nàng chỉ là có chuyện đoán đo không chừng, cần phải suy nghĩ cẩn thận cho rõ ràng thôi.

“Vậy bốn vương thật phi thường tò mò, đã nhiều ngày nàng vì sao vẫn thường xuyên trầm ngâm?”

“Vương gia không phải cả ngày đều ở bên cạnh công chúa sao?” Nàng kinh ngạc quét mắt qua hắn.

Khóe miệng của Trác Phi Dương cong lên có vài phần đắc ý cùng sung sướng, “Nguyên lai nàng rất rõ ràng ta đang làm gì nha.” Việc khiến cho tâm tình của hắn cực kỳ vui vẻ chính là, không tìm thấy một chút dấu vết nghi kỵ trên người nàng, việc nàng tín nhiệm hắn làm cho cả người hắn nhất thời trở nên lâng lâng bay bổng.

“Cũng giống như Vương gia biết rõ là ta đang làm gì.” Nàng nhẹ nhàng băng quơ trả lời.

Hắn thật sự cực kỳ yêu cái loại ngữ khí ẩn hàm thần nhiên khiêu khích này của nàng, vươn tay xoa khuôn mặt trắng xanh tái nhợt của nàng, “Chỉ cần nàng không phải muốn lấy cái chết để thoát khỏi ta....” Lời nói kế tiếp hắn âm thầm bổ sung trong lòng — bất luận nàng làm gì, ta cũng sẽ không để ý.

Liễu Ti Vũ giật mình vọng nhập vào đôi con ngươi sâu thẳm như hồ nước không đáy của hắn. Nam nhân này vừa mới hướng nàng tỏ tình sao?

~~~~~

“Đây là trả thù.... khụ khụ.... tuyệt đối là trả thù....”

Nguyên bản kiêu diễm động lòng người, tràn trề sinh lực An Nhã lúc này đang ngồi dựa vào gối mềm, vẻ mặt ai oán hướng người đang ngồi cạnh giường lên án.

Mùi thuốc nồng nặc phiêu tán trong phòng, làm cho Liễu Ti Vũ đến thăm bệnh cũng nhịn không được hơi cau mày.

“Vương gia không phải đã thỉnh Thái y đến sao?”

“Chính bởi vì uống cái phương thuốc do Thái y hắn thỉnh đến khai, ta mới bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng...” An Nhã nắm chặt hai nắm tay, “Hắn là đang trả thù ta.” Cái tên vương gia ruột gà bao tử chìm (*) kia cùng với Phượng Minh giống nhau không có phong độ (Cesia: ý nói bụng dạ hẹp hòi, nguyên văn “kê tràng điều đồ”, câu chữ này thật sự rất mới mẻ nha).

Một chút bùng tỉnh đại ngộ lóe lên trong mắt, Liễu Ti Vũ vẻ mặt điềm nhiên hỏi, “Đã nhiều ngày đều là Vương gia đích thân trông chừng muội uống thuốc?” Khó trách hắn giống như thay đổi thành một người khác, đối với công chúa đột nhiên trở nên vô cùng quan tâm.

Vừa đề cập tới, An Nhã càng trở nên nghiêng ngã nghiêng lợi, sắc mặt vốn tái nhợt bởi vì phần nộ mà nhiễm mấy phần ửng đỏ khác thường, “Chẳng lẽ người của Kim Thịnh hoàng triều đều lấy thuốc làm cơm ăn sao?”

“Thân thể của muội không đáng ngại chứ?” Liễu Ti Vũ lo lắng xem xét thân thể của nàng. Vương gia như vậy sẽ hại chết người, mới vài ngày không thấy, một giai nhân vui vẻ hoạt bát liền biến thành bộ dạng ốm yếu, nhu nhược như thế này.

An Nhã đột nhiên cầm lấy tay nàng, mang theo vẻ mặt đáng thương nhìn nàng, “Tỷ tỷ, ta muốn về nhà.”

Nhìn nàng khóc đến khuôn mặt đầm lệ, Liễu Ti Vũ trong lòng thở dài. Hiện tại mới hồi hận, thật sự hơi bị trễ a!

“Vương gia đã quyết định ngày mai khởi hành.”

Tiếng khóc im bật, An Nhã kinh hãi khó hiểu bắt lấy tay nàng, “Thật sao?”

“Thật.”

“Tay của tỷ nóng quá...” An Nhã rút cuộc hậu tri hậu giác phát hiện bàn tay mình đang cầm độ ẩm cao dị thường, lại đặt tay lên trán nàng thăm dò, không khỏi kinh hô ra tiếng, “Tỷ tỷ, tỷ phát sốt —— “

“Phanh” một tiếng cửa phòng bị nhân đá văng ra, nàng chỉ cảm thấy hoa mắt, trên giường đã nhiều thêm một người.

Thấy rõ người đến là ai, An Nhã cả kinh hét rầm lên, “Trác Phi Dương —— “

“Thật sự phát sốt.” Tay hắn vừa chạm đến da thịt nóng bỏng của nàng sắc mặt hắn phút chốc biến lạnh, “Bị bệnh tại sao không nói?”

“Thật à? Khó trách ta cảm thấy có chút nóng.”

“Liễu Ti Vũ....” Hắn hung hăng trừng nàng, “Bổn vương sẽ không nói xin lỗi.”

“Vương gia có chỗ nào có lỗi với ta sao?” (Cesia: nàng này cũng thật là, không từ bỏ bất kỳ cơ hội châm chọc nào)

“Nàng ——” Hắn lâm vào chán nản.

Bọn họ đang chơi trò bí hiểm gì? An Nhã khó hiểu đánh giá hai người.

“Bổn vương không phải đã bảo người nấu canh gừng cho nàng uống sao?”

“Thiếp thân đổi quần áo xong liền đến thăm công chúa.”

Hắn không tiếp tục cùng nàng nói chuyện thừa thừa, trực tiếp bồng nàng lên, bước nhanh ra khỏi phòng, sau đó An Nhã chợt nghe thấy mệnh lệnh đang cố áp chế lửa giận của hắn ở ngoài cửa, “Mang Biển thái y đến đây.”

“Ta thật sự không đáng ngại.”

“Ta đây sẽ một lần nữa ném nàng vào trong hồ.”

Liễu tỷ tỷ phát sốt là bởi vì bị hắn ném vào trong hồ? Vì sao Liễu tỷ tỷ lại đi thích Trác Phi Dương cái loại nam nhân cực độ biến thái đó? An Nhã hoang mang tự hỏi.

Kỳ thật câu hỏi này cũng là tiếng lòng của Đại Thành quốc hoàng đế, muội muội mạo mỵ vô song của hắn như thế nào lại cứ khẳng định cố chấp đi thích cái tên Phượng Minh biến thái kia chứ?”

~~~~~

“Đang yên đang lành làm sao có thể phát sốt?” Biển lão thái y mang ánh mắt nghi hoặc đảo khắp người của Trác Phi Dương.

“Không cẩn thận bị cảm lạnh.” Liễu Ti Vũ thoi thóp nói.

“Ta không có hỏi con, Vũ nhi.” Lão tin tưởng nguyên nhân nhất định là ở trên người của người nào đó, cơ hồ mỗi lần bảo bối nữ nhi của lão sinh bệnh đều cùng tên kia thoát không được quan hệ.

“Ta đã xô nàng xuống hồ.” Trác Phi Dương phi thường thành thật.

“Vũ nhi làm sao chọc tới người? Người xô nàng xuống hồ?” Biển lão thái y tức sùi bọt mép.

Nàng vội vàng với tay túm lấy tay áo của nghĩa phụ, “Hiểu lầm, là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm gì?”

“Vương gia cho là con muốn tự sát, cho nên thật nhiệt tâm muốn giúp con một tay.”

Biển thái y trợn tròn mắt, không dám tin nhìn nàng. Như vậy nghiêm trọng “hiểu lầm” nàng như thế nào lại có thể nhẹ nhàng băng quơ nói ra miệng, thậm chí còn mang theo vài phần trêu đùa?

“Bổn vương sẽ không giải thích.” Hắn lại còn khốc liệt thanh minh.

“Đã làm sai chuyện phải giải thích.” Nàng còn chưa kịp nói, Biển lão thái y cũng đã nhin không được lên tiếng bác bỏ.

Nhìn nghĩa phụ cùng với trượng phu đang quắc mắt trừng lẫn nhau, Liễu Ti Vũ chỉ cảm thấy bất lực. Hai người này một già một trẻ, một kẻ là lão cổ chấp, một kẻ là thiếu cổ quái, đụng mặt nhau lúc nào cũng sấm sét bay đầy trời, hoa lửa bắn ra tứ phía.

“Nói nhiều lời thừa thừa như vậy, người rốt cuộc là tới chữa bệnh hay là đến cãi nhau với bổn vương?”

“Vũ nhi,” Biển lão thái y quay đầu lại nhìn nghĩa nữ của mình, “Cùng hồi Thái y phủ với nghĩa phụ để điều dưỡng.”

Trác Phi Dương khước mắt bắt đầu run rẩy. Lão già chết bầm, còn dám giở trò này?

Nàng lộ vẻ khó xử, “Ngày mai bọn con còn phải khởi hành đến Đại Thành quốc.”

“Con bệnh thành như vậy làm thế nào đi xa? Để cho hấn đi một mình đi.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Trác Phi Dương ở một bên hừ lạnh.

“Nàng hiện tại là bệnh nhân.” Biển lão thái y cũng đồng dạng ném trả lại một cái hừ lạnh.

“An Nhã công chúa cũng là bệnh nhân, hai cái bệnh nhân vừa lúc có bạn.”

“Ta là nghĩa phụ của nàng, ta nói để cho nàng lưu lại chữa bệnh.”

“Nàng là thê tử của ta, ta nói cùng nhau đi liền cùng nhau đi.”

“Lời nói của đại phu người cũng không nghe?”

“Cũng không phải là lần đầu tiên.”

“Vương gia...” Nàng không tán đồng nhìn hấn.

Trác Phi Dương không tiếp thu còn dương dương tự đắc, liếc xéo về mặt đang tức giận lão nhân, “Lão gia hỏa này tuyên bố muốn chia rẽ chúng ta, chẳng lẽ ta còn muốn tiếp tục đối xử khách khí với hấn?”

“Người là nghĩa phụ của ta.”

“Hấn nếu không phải là nghĩa phụ của nàng, ta đã sớm trực tiếp quăng hấn ra khỏi vương phủ.”

“Nếu Vũ nhi không ở đây, người có cho dù có dùng đại kiện tám người khiêng đến thỉnh, ta cũng không đến.”

Bọn họ cứ âm ỉ như vậy thật sự có ý nghĩa sao? Nàng thật không rõ.

“Hách xì!”

“Xem, là chứng phong hàn, người còn dám kiên trì để cho nàng cùng người lên đường?” Biển lão thái y ngay lập tức tỏ vẻ đắc ý, quả thực đều mau dùng cái mũi khinh bỉ người nào đó.

“Biển lão nhân ——” Hấn không thể nhịn được nữa, từng chữ một theo hàm răng hấn cắn ra ngoài, “Đừng được một tác lại muốn tiến một thước.”

“Vương gia, ta chóng mặt...” Câu nói còn chưa dứt, Liễu Ti Vũ đã muốn đổ oặt xuống giường.

“Tam nha đầu!” Trác Phi Dương một bước dài đã phóng tới bên giường, chen chúc đẩy ra Biển thái y đang muốn tiến lên bắt mạch.

“Nàng ngất xỉu rồi.” Lão nói ra sự thật.

“Ta nhìn thấy.”

“Vậy người còn không mau tránh ra nhường chỗ cho lão phu giúp nàng bắt mạch?”

Trác Phi Dương chỉ có thể phần nộ tránh ra, thuận đường còn hung hăng trừng lão một cái.

Ngón tay của Biển lão thái y chạm vào mạch đập của nàng, đáy mắt xẹt qua một chút nghi hoặc, sau đó bên môi chậm rãi gợi lên một chút ý cười như hiểu rõ. Nha đầu này thật sự lạnh lợi.

Nhìn lão chẩn mạch cả nửa ngày mà không nói được một lời, Trác Phi Dương có chút lo lắng ghé sát lại, “Rất nghiêm trọng sao?”

Cổ ý do dự một lát, Biển lão thái y mới ngậm ngậm thu hồi ngón tay.

“Rốt cuộc thế nào?”

Biển lão thái y muốn nói lại thôi, sau đó khẽ thở dài, ngay tức khắc thành công đem trái tim hấn bốc lên giữa không trung, thế này lão mới chậm rãi, không chút hoang mang đứng dậy, “Thế chất của nàng vốn yếu

ót, thường ngày cẩn thận từng chút còn không kịp, làm sao chịu nổi người cứ hết lần này tới lần khác giày vò?”

“Thật sự rất nghiêm trọng?” Hắc lo lắng nhìn về phía người đang hôn mê nằm trên giường, màu da diêm hồng rất không tự nhiên.

Thu hết vẻ lo lắng của hắc vào mắt, trên mặt của Biển lão thái y hiện lên ý cười, dùng ngữ điệu thập phần đứng đắn nói với hắc, “Tốt hơn hết vẫn là để ta mang nàng hồi phủ điều dưỡng một đoạn thời gian.”

“Biển lão nhân...” Hắc tức giận trừng mắt nhìn vẻ mặt thông dong đến cực điểm của lão nhân gia, nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra từng chữ rõ ràng, “Người cứ trăm phương nghìn kế muốn chia cách chúng ta, rốt cuộc là vì cái gì?”

Lão thái y thật sâu thở dài, “Đáng thương cho tấm lòng của bậc làm cha làm mẹ trong thiên hạ a.”

“Bổn vương không rảnh nghe người than ngắn thở dài.” Hắc không kiên nhẫn cảnh cáo lão già trước mắt không cần quá đáng, hắc có thể vì tam nha đầu đối với lão lẽ ngộ ba phần, cũng không tỏ vẻ hắc có thể để mặc cho lão cười lên đầu của mình muốn làm gì thì làm (*).

(*) Nguyên văn ‘tác uy tác phúc’: làm cho người ta sợ mình và làm ơn cho người ta, ý nói có quyền thế, muốn làm gì tùy ý.

“Lão phu chẳng qua muốn nghĩa nữ của mình có thể có được hoàn cảnh trị liệu tốt nhất thôi, nếu Vương gia vẫn cứ khẳng khái kiên trì ——” hắc cho phép lão đề xuất ý kiến bất đồng.

“Hết thầy y người.”

Biểu tình thật sự hảo miễn cưỡng a! Biển lão thái y trong lòng cười trộm, ngoài miệng lại giả dối trấn an, “Vương gia yên tâm, lão phu nhất định tận tâm điều trị thật tốt thân thể của nàng.”

“Tốt nhất là vậy.”

“Vậy ngay bây giờ Vương gia mau phân phó hạ nhân, khiêng Vũ nhi trở về phủ của lão phu.” Rèn sắt phải ngay lúc còn nóng, lão thái y vội vã yêu cầu.

Một trận trầm mặc thật lâu trôi qua, lão thái y rốt cuộc cũng nghe được chữ “hảo” nghiêng ra từ giữa hai hàm răng của hắc, kia quả thật làm cho người ta có cảm giác như bị cắn một cái.

“Vậy lão phu hồi phủ trước dặn dò hạ nhân sửa sang lại phòng.” Biển lão thái y vô cùng cao hứng xoay người rời đi, lưu lại ở đằng sau sắc mặt xanh mét cùng đôi con ngươi phun hỏa.

Gùng, vẫn là càng già càng cay!

oOo

10. Chương 10

Biển lão nhân thị phi không phân muốn trở thành cái đích của toàn dân công địch mới chịu từ bỏ sao?

Vân Thanh dùng sức cạp cái gì đó, phát ra âm thanh “xèo xèo” làm cho kẻ đang ngồi bên cạnh chịu không nổi tạp âm quá nhiều. (Cesia: mỹ nam cạp bàn, hình ảnh đủ gây sốc, Vân Thanh thật siêu dễ thương)

“Vân Thanh, người đang làm gì?” Trác Phi Vũ rốt cuộc nhẫn nại cuối cùng cũng bị xài sạch phá công mà ra.

“Cạp bàn chết.” Hắc thành thực đáp lại.

“Ta nhìn thấy, ta chỉ muốn biết là người tại sao lại cạp bàn?”

“Ta chính là đem cái bàn tượng trưng thành lão xương cốt của Biển lão nhân.”

“Ai nha, ta quên mất người tuổi con cẩu.” Trác Phi Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Ta trùng, ta trùng, ta dùng sức trùng.... Sau đó Vân Thanh rút cuộc phát hiện người này cùng với huynh trưởng của hắn giống nhau vốn thuộc loại vô tâm không phể, trùng hắn chỉ tổ lãng phí nhân lực.

Vì thế cảm tức thu hồi ánh mắt, lại tiếp tục căn mặt bàn trơn bóng, thế này mới nói, “Cả triều văn võ, bao gồm Hoàng Thượng đều tha thiết hy vọng Cửu vương gia mau mau dẫn công chúa hồi Đại Thành quốc, tiện thể trả lại cho mọi người trời đất sáng sủa, nhưng cái tên Biển lão nhân kia....” Lão lại một lần nữa đem tam nha đầu đón trở về Thái y phủ trị liệu, cũng báo hại mọi người lại lần nữa bị vây trong nước sôi lửa bỏng.

Ồ ô.... hắn rất muốn kính trọng sự hiền đức của lão, không biết sao vị lão nhân này thật sự đáng đánh đòn....

Trác Phi Vũ hình như có chút suy nghĩ nói, “Nghe nói An Nhã công chúa cũng bệnh rất nặng. Cửu ca vì sao không mời Biển thái y đến chẩn trị cho nàng?”

Thở dài, Vân Thanh vỗ vỗ vai hắn, “Bởi vì bệnh của công chúa là do chính hắn gây ra, để cho Biển lão nhân đi chẩn trị nhất định sẽ bị lòi.”

“Người làm sao biết được?”

Khuôn mặt tuấn mỹ lập tức suy sụp xuống, “Bởi vì phương thuốc là do ta tìm đến.” Kết giao lắm bằng hữu tổn hại còn chưa đủ thảm, thảm nhất là thường xuyên phải làm đồng lõa.

“Chẳng lẽ Cửu ca muốn hại chết công chúa?” Trác Phi Vũ nhảy dựng lên.

“Bản hầu chưa bao giờ hại nhân nha.” Về điểm này, hắn thề sống thề chết thanh minh.

“Nói vậy thuốc đó không hại chết người.” Trác Phi Vũ hiểu được gật đầu.

“Bất quá, so với chết cũng không tốt hơn bao nhiêu.” Câu trả lời ngay sau đó của Vân Thanh làm cho hắn vừa mới buông tâm lại lập tức nhảy dựng lên.

“Có ý gì?”

“Hoạt tử nhân (người thực vật) so với người chết tốt hơn chỗ nào?” Hắn lạnh lạnh hỏi.

“Ta muốn lập tức tiếng cung.” Nếu còn tiếp tục, sớm hay muộn gì cũng gây ra đại họa.

“Xin cứ tự nhiên, thứ cho thần không tiễn.”

“Theo ta cùng đi.”

“Thần bị bệnh, mệnh không kéo dài được bao lâu.”

Trác Phi Vũ há hốc mồm nhìn theo nam nhân đổ ập xuống nhuyển tháp, hơn nữa còn là một bộ hấp hối, tùy thời có khả năng đi đời nhà ma.

“Người.... bệnh cũng không tránh khỏi đến quá nhanh đi.” Hơn nữa quá giả tạo.

“Vương gia chẳng lẽ không biết câu bệnh đến như núi đổ sao?” Hắn vẻ mặt rất vô tội nói.

Kia một khắc, Trác Phi Vũ phi thường muốn xắn tay áo lên tấu cho người nào đó trận.

~~~~~

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ thật chói chang, rọi vào trên người mang đến cảm giác ấm áp, cùng uể oải, chỉ muốn mãi mãi được nằm sưởi ấm dưới ánh mặt trời như thế.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, nàng quay đầu lại, cười gọi to, “Nghĩa phụ.”

Nhìn nghĩa nữ nửa ngồi nửa nằm ở nhuyển tháp, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần phấn chấn, Biển lão thái y an tâm, đưa chén thuốc trong tay cho nàng, “Uống xong chén cuối cùng này là có thể ngừng.”

Chậm rãi uống cạn chén thuốc đắng chát, đặt chén thuốc xuống bàn, “Ngày mai con có thể hồi vương phủ sao?”

Sắc mặt của Biển lão thái y lập tức trầm xuống, “Vội vã trở về làm gì? Con bị cái tên tiểu tử biển thái kia tra tấn còn chưa đủ sao?”

Liễu Ti Vũ thở dài, “Nhưng thật sự cứ như vậy để cho hấn tiếp tục gây chuyện?”

“Chỉ cần kẻ xui xẻo không phải chúng ta là được, kẻ nào tạo nghiệp kẻ đó chịu.” Lão phi thường không chịu trách nhiệm, phải sạch hết quan hệ.

Nghe thấy thế, nàng chỉ có thể cười khổ. Hai nam nhân một già một trẻ này, tại sao lại là người thân cận nhất của nàng?

“Nghe nói cô công chúa mà con giúp hấn cưới về sắp bị hấn đùa chết.”

“An Nhã làm sao?” Nàng vội vàng truy vấn.

Biển lão thái y nhàn nhã vuốt chòm râu bạc trắng của mình, tỉnh bơ trả lời, “Có thể làm sao? Không sống thì chết thôi.”

“Nghĩa phụ, người chính là đại phu a, làm sao có thể nói thế?”

“Kẻ nhất định phải chết, ta cũng bất lực.”

“Không được, con phải trở về xem công chúa.” Nói xong, nàng vừa định xuống giường.

Biển lão nhân dùng sức đè nàng lại, lắc đầu thở dài, “Chính vì không muốn cho con nhúng tay, mới đón con trở về phủ.”

“Chuyện gì con không thể nhúng tay?”

“Lão phu cũng không muốn cho cái tên tiểu tử đàn độn kia lấy cớ tra tấn con.”

Nàng hoang mang nhìn nghĩa phụ.

“Bởi vì phương thuốc kia là do ta kê.” Hấn chậm rãi tiết lộ tin tức.

Liễu Ti Vũ khiếp sợ trợn to mắt.

Biển lão thái y lộ ra vẻ đắc ý, “Lão phu cuối cùng phải mất đến năm năm tâm huyết mới chế thành trá tử được, nếu không phải bởi vì tiểu tử xinh đẹp Vân Thanh kia nói là muốn tiến bước công chúa mới ra hạ sách này, lão phu mới lười mượn tay người khác đến giúp cái tên tiểu tử biển thái kia.”

“Vương gia không phải nói Đại Thành quốc hoàng đế đã đồng ý chuyện đưa công chúa trở về sao?” Nàng khó hiểu.

“Chuyện công chúa hòa thân là chuyện trọng đại, không phải cứ đơn giản như vậy? Cho dù muốn đưa trở về, cũng không thể làm một cách quang minh trắng trợn như thế.”

Điều này cũng đúng! Nàng lý giải gật đầu, “Cho nên công chúa phải trá tử.”

“Lúc nàng sống lại sẽ mang một thân phận khác.”

Không hiểu vì sao, nhìn đến nghĩa phụ trên mặt lộ ra cái loại tươi cười quỷ dị này, trong lòng của Liễu Ti Vũ bỗng hiện lên chút dự cảm không tốt, nhin không được thấp giọng hỏi, “Là thân phận gì?”

“Nghĩa nữ của ta.”

Quả nhiên!

“Vương gia làm sao có thể đồng ý?” Nàng không rõ, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Nói đến đây, Biển lão thái y lập tức nở nụ cười sáng lạn như hoa hồng, “Bởi vì tên tiểu tử đàn độn kia nói, chỉ có hấn xui xẻo không phải rất bất công, như thế nào cũng phải tóm lấy một cái đệm lưng, tâm lý mới có thể cân bằng được một chút.”

Đây quả nhiên là ngôn luận của hấn, nàng nhất thời không nói được tiếng nào.

“Ha ha, không thể tưởng được cả đời của lão phu không có con cái, đến lúc tuổi già lại có đến hai bảo bối nữ nhi hầu hạ dưới gối.”

~~~~~

Ánh trăng rất sáng, soi vào giường kéo ra một cái bóng thật dài.

Một cảm giác kì dị làm cho nàng từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, vừa nhìn thấy bóng người chiếu rọi bên cạnh giường, nàng thiếu chút nữa thất thanh hét toáng lên.

“Vương gia?” Nàng thử kêu một tiếng.

Không có ai lên tiếng trả lời.

“Người là ai?” Nàng hỏi lại.

Kẻ đang đứng bên ngoài bức màn vẫn không hé răng.

Đôi lông mày đẹp khê nhú, nàng lớn mật đoán, “Người là Phượng tử phụ?”

“Làm sao đoán được?” Bên ngoài bức màn vang lên giọng nói khó nén được kinh ngạc.

“Người hẳn là đến xem công chúa.” Mà không phải chạy đến trước giường của nàng.

“Người chết, xem hay không cũng thế.”

Liễu Ti Vũ giật mình sững người ra. Nàng đã nghĩ hẳn hẳn cũng yêu An Nhã, hiện tại nàng bắt đầu hoài nghi mình đã phán đoán sai.

Nhìn bóng hắt vờn tay muốn vén bức màn lên, nàng không khỏi trong lòng quỳnh lên, vừa định lên tiếng ngăn lại, ngoài cửa sổ đã truyền đến — một giọng nói nghiêm túc lạnh lẽo.

“Tay người nếu dám tiến về trước thêm một tấc, ta nhất định cắt nó cho chó ăn.”

Nàng che miệng lại. Hẳn đến đây!

“Ta nhớ rõ sư phụ từng nói trong mấy sư huynh đệ chúng ta, người là kẻ trầm ổn nhất, thế nào hôm nay lại thiếu kiên nhẫn như vậy?”

Nghe được ngữ điệu trêu chọc của Phượng Minh, Liễu Ti Vũ ngộ đạo. Nguyên lai bọn họ là sư huynh đệ, như vậy sự phụ của bọn họ nhất định cũng là một kẻ không tuân theo quy cũ, lẽ thường.

“Dù sao thì vẫn mạnh hơn so với kẻ từ ngàn dặm xa xôi vội vã chạy đến chịu tang.”

Nghe bọn họ có qua có lại châm chọc khiêu khích lẫn nhau, bên trong bức màn Liễu Ti Vũ thật hoàn toàn không có gì để nói.

“Người không chết vội cái gì tang cái gì?”

“Nếu biết nàng không chết, người chạy tới nơi này làm gì?” Trác Phi Dương hừ lạnh.

“Tiểu đệ không nghĩ làm phiền sư huynh lại phải cất công một chuyến đi đến Đại Thành quốc, như vậy quả là sự bất hạnh của tệ quốc.”

Thật sự thảng thốt, một chút cũng không sợ người nào đó trở mặt. Liễu Ti Vũ nhin không được ở trong lòng vì hẳn thốt ra một tiếng hảo.

“Đó chính là cái gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau, ngu huynh về tình về lý đều phải chính thức đi đến Đại Thành quốc bái phỏng một lần.”

“Không cần, bệ hạ gần đây thân thể không khỏe, sợ là không chịu nổi sư huynh lại lần nữa ghé thăm.”

“Đường đường là vua một nước lá gan cũng không tránh khỏi quá nhỏ đi.” Hẳn cười nhạt.

“Sư huynh nói đúng.” Phượng Minh tốt tính không phản bác, dù sao cũng không phải nói hẳn.

“Rất muốn ta động thủ mời người đi ra có phải không?” Hết nhin lại hẳn, Trác Phi Dương rút cuộc quyết định không nhẫn nại thêm nữa, trực tiếp nói trắng ra, bởi vì có kẻ rõ ràng đang giả bộ hồ đồ.

Người đứng trước giường phát ra tiếng cười sang sảng, theo cửa sổ nhảy ra ngoài, tiếng nói trong trẻo theo gió truyền trở về, “Sư huynh, sau này còn gặp lại.”

“Tốt nhất vĩnh viễn không cần gặp.” Trác Phi Dương lầu bầu.

Nàng vừa mới định đưa tay vén rèm lên, chợt nghe thấy giọng nói của hắn, “Không cần đứng dậy, coi chừng cảm lạnh.”

“Vương gia là theo hắn đến?”

“Đoán đúng rồi.” Giọng nói đã đến trước mặt, màn bị một bàn tay to xốc lên.

Nàng nhìn thấy rõ ràng trên mặt hắn xuất hiện nụ cười xảo trá, trong lòng vừa động, “Chàng đã động tay động chân cái gì rồi?”

Hắn đưa tay chạm vào mặt nàng, cười nói, “Quả nhiên không hổ là nữ nhân của ta, nàng đoán thử xem.”

“Đoán không ra.” Nàng không cách nào đoán ra được.

“Nhưng bốn vương lại không nghĩ cứ như vậy không công nói cho nàng đáp án.”

Nàng bật cười, “Vậy Vương gia muốn như thế nào mới bằng lòng nói cho ta biết?”

Thần sắc trên mặt của Trác Phi Dương đột nhiên trở nên nghiêm túc, ngón tay đang bắt lấy cằm nàng hơi hơi dùng sức, “Ta có thể đáp ứng nàng, về sau vô luận Biễn lão nhân như thế nào khiêu khích ta cũng sẽ không trả thù hắn, nhưng tuyệt đối không chấp nhận nàng lại cố ý giả bộ yếu ớt, để cho lão già đáng chết kia có cớ kéo nàng hồi Thái y phủ trị liệu.”

Nguyên lai hắn nhìn ra ngày đó nàng cố ý giả bộ bất tỉnh. Đáy mắt của Liễu Ti Vũ hiện lên tia chợt dạ, nhẹ nhàng gật đầu.

“Bốn vương muốn nghe nàng chính miệng đáp ứng.” Hắn kiên trì.

“Ta đáp ứng.”

“Hừ.” Hắn buông lỏng cằm nàng ra, vén màn chui vào ổ chăn áp của nàng.

“Vương gia không trở về sao?”

“Cùng với trở về quấy rầy người khác ôn tồn, bốn vương thà rằng lưu lại chỗ này, hưởng thụ cảm giác ôn hương ngọc nhuyễn bảo mãn hoài.”

“A?”

“Muốn hỏi gì?”

“....”

Giống như xem thấu lòng nàng, Trác Phi Dương có chút ác ý bật cười, “Hỏi không ra khẩu?”

“Vương gia.” Nàng dậm nhẹ hắn một cái.

Hắn cười to, ôm sát nàng, ghé vào tai nàng nhẹ nhàng nói một câu, Liễu Ti Vũ lập tức ngây dại.

Xuân được?

Công chúa cùng Phượng Minh nguyên bản chính là một đôi nam nữ yêu nhau a, vì sao còn muốn hạ xuân được?

Nàng khó hiểu, mà mõ vương gia đang hóa thân thành sói kia cũng không rảnh trả lời nghi vấn của nàng, cho nên nàng cũng chỉ có thể đợi đến ngày khác lại thỉnh giáo.

~~~~~

Dùng “tức sùi bọt mép” cũng không đủ để hình dung vẻ mặt bùng bùng phần nộ của nam tử tuần nhã trước mắt, đây chính là tiếng lòng của Liễu Ti Vũ.

Nhưng vẫn đang ngồi một bên thích ý uống trà Cửu vương gia lại còn thật nhân nhã lửa cháy đổ thêm dầu, “Thế nào? Tối hôm qua còn chưa đủ hạ hỏa sao, hôm nay cơn tức còn hừng hực như vậy?”

Phượng Minh siết chặt hai nắm tay, Liễu Ti Vũ thề là mình có thể đếm được trên bàn tay hắn nổi lên bao nhiêu sợi gân xanh.

“Quá bỉ ổi, người cũng dám nhận không dùng võ lực mà giành chiến thắng sao?”

Trác Phi Dương phi thường không cho là đúng, “Lựa chọn dùng thủ đoạn gì cũng không trọng yếu, quan trọng là kết quả.”

Bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì? Nàng cảm thấy thật hoang mang.

“Người...”

“Sư đệ, kỳ thật đối tượng người nên oán giận hẳn là sư phụ mà không phải sư huynh ta mới đúng.”

“Phải không?” Phượng Minh tức giận ngược lại cười.

“Đương nhiên, võ công là do sư phụ truyền, cũng không phải ta.” Hắc phủ thật sự sạch sẽ.

“Sao người không trực tiếp đề nghị ta hướng tổ sư gia oán giận không phải tốt hơn sao?” Hắc cười lạnh.

“Người muốn nguyện ý ta cũng đành chịu.” Trác Phi Dương khoe miệng tươi cười phi thường đáng giận.

Phượng Minh nhất thời lâm vào chán nản.

Nhìn xem một lúc lâu, Liễu Ti Vũ hiểu được một sự kiện. Nếu bàn về trình độ ác liệt, vị Phượng tể phụ đường xa mà đến kia còn lâu mới là đối thủ của phu quân thân ái của nàng.

“Người nhớ kỹ cho ta.”

“Tùy thời xin đến chỉ giáo.” Trác Phi Dương tuyệt không đem lời cảnh cáo của hắc để vào mắt.

Cứ vậy mà đi?

Liễu Ti Vũ ngạc nhiên nhìn theo bóng dáng của người nào đó dứt khoát gọn gàng xoay người rời đi, nàng còn tưởng rằng sẽ có một hồi đánh nhau.

“Như thế nào? Không hài lòng đối với kết quả này?”

Nàng quay đầu nhìn nam nhân đang ngồi bên cạnh, “Hắc đi rồi, công chúa làm sao bây giờ?”

“Thì hòa thân, dù sao nàng ta cũng thích.”

“Hòa thân?” Nàng càng thêm hoang mang.

“Biển lão nhân nhận nàng ta làm nghĩa nữ, Hoàng thượng phong làm ngự muội, sau đó gả cho Đại Thành quốc tể phụ đại nhân, kết cục tốt đẹp.”

Thì ra là thế, vậy khoe miệng của hắc tại sao lại có chút tà ác cười? Liễu Ti Vũ không hỏi ra miệng, bởi vì như thế rất dân độ.

“Tam nha đầu.”

Nàng hồ nghi nhìn hắc, không biết hắc lại muốn gì.

“Có muốn biết chuyện của sư môn ta hay không?” Trên mặt hắc tràn ra vẻ tươi cười thiên chân, ngắm nhìn vương phi của chính mình tuy không mỹ lệ lại phi thường có cá tính.

Liễu Ti Vũ đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó khoe miệng chậm rãi lộ ra một chút ý cười yếu ớt, “Nếu Vương gia rất có hưng trí nói, thiếp nghe cả đời cũng không sao.”

Hắc bị ghen một chút, sau đó cất tiếng cười thật to.

“Tam nha đầu, bổn vương hoài nghi bản thân có thật sự hiểu biết nàng hay không.”

“Chỉ cần ta còn ở bên người Vương gia, Vương gia tổng có cơ hội hiểu biết, đúng không?”

“Đúng vậy,” hắc kéo nàng ôm vào trong lòng, “Bổn vương sẽ không cho phép nàng rời đi, nàng tốt nhất nên nhận mệnh đi.”

Không nghe thấy câu trả lời của nàng, Trác Phi Dương nâng tay bắt lấy cằm của nàng, “Tại sao không trả lời?”

“Vương gia không thích ta nói nhận mệnh.”

Nữ nhân, vô luận là thuộc loại nào vĩnh viễn đều ghi thù, hấn rồi cuộc hiểu được đạo lý này.

“Thật xin lỗi.”

Nàng có chút kinh ngạc nhìn hấn.

“Ta không nên xô nàng xuống hồ, cho dù có tức giận cỡ nào cũng không nên lấy thân thể của nàng ra đùa giỡn.”

Liễu Ti Vũ hoàn toàn bị dọa ngốc. Hấn là loại nam nhân tuyệt không bao giờ nói tiếng xin lỗi, hấn đã nói, nhưng...

“Bổn vương đã vì nàng phá lệ rất nhiều, phá thêm một cái cũng chẳng sao.” Hấn dẫn theo chút trêu chọc nói. Nàng lại không khỏi nở nụ cười. Nam nhân này có khi thật sự vô cùng đáng yêu.

~~~~~

Một tháng sau An Nhã công chúa bị bệnh qua đời, Kim Thịnh hoàng triều cũng đưa một vị Trữ An công chúa đến Đại Thành quốc hòa thân, nhằm gia tăng tình hữu nghị giữa hai nước.

Nghe nói ngày mà Trữ An công chúa xuất giá, tiếng khóc chấn thiên, nhất là khi đến Thái y phủ bái biệt lão thái y khóc đến chết đi sống lại, thậm chí còn quyết lời kéo nghĩa tử của mình làm của hồi môn cùng đi theo hòa thân, làm cho Cửu vương gia đương trường liền đen mặt.

Nếu không có Thụy vương phi liệu chết ôm trượng phu, hòa thân Trữ An công chúa nhất định lập tức đã bị người nào đó một cước đá bay ra ngoài, khai sáng tiền lệ vị hòa thân công chúa đầu tiên chết vào tục lệ khóc trước khi xuất giá.

~~~~~

“Chàng đến tốt cùng đã làm gì Phương tể phụ?” Liễu Ti Vũ hoài nghi nhìn trượng phu của mình.

“Thì kê đơn.” Đáp án đương nhiên.

“Vậy vì sao An Nhã lại nói chàng hại hấn thâm?”

“Nữ nhân nào lại không hướng về nam nhân của mình?”

“Nhưng nàng ấy không nên quyết kéo thiếp làm của hồi môn đi tạ tội.” Phương diện này tuyệt đối có vấn đề, nếu không An Nhã nói sao cũng không dám bút lông ở ngay miệng hổ, đưa ra đề nghị muốn tự sát như thế.

“Thật muốn biết?” Hấn nửa cười nửa không liếc nàng một cái.

Nghe hấn nói vậy, Liễu Ti Vũ ngược lại bắt đầu do dự.

“Nếu muốn biết đến vậy, ta nói cho nàng cũng không sao cả.”

“Thiếp đột nhiên lại không muốn biết.” Nàng làm bộ đứng dậy, tính đi ra ngoài tản bộ.

Một phen giữ chặt lấy nàng, chặt chẽ bao vây giam nàng vào trong lòng, hấn cười thật tà ác, “Gọi ra sự hứng thú của bổn vương xong, nàng nói không nghe bổn vương sẽ không nói sao?”

“Vậy Vương gia nói đi.” Quên đi, nàng chăm chú lắng nghe.

“Sư môn của ta có một loại tâm pháp kỳ lạ, tâm pháp này một khi luyện thành, đối với kẻ tập võ vô cùng có lợi, cho dù bị nội thương nặng như thế nào đều có thể tự chữa khỏi hấn, nhưng nếu bỏ dỡ nửa chừng sẽ bị tổn hại mất đi ba thành công lực, hơn nữa ở võ công tạo nghệ cũng vô pháp đạt tới cảnh giới thượng thừa.”

Quả nhiên kỳ lạ.

“Có muốn biết vết thương trí mạng của tâm pháp này là ở chỗ nào không?”

Xem vẻ mặt quỷ dị của hấn, nàng kết luận đáp án nhất định có cổ quái.

“Nữ nhân.” Hấn nhẹ nhàng phun ra hai chữ, “Muốn tu tập tâm pháp này nhất định phải sau hai mươi năm mới được chạm đến nữ tử, nếu không sẽ giống như ta vừa nói, tổn hại ba thành công lực, hơn nữa cũng vô pháp tu tập võ học tối cao của bốn môn.”

Tâm pháp quái dị như vậy quả thật từ trước đến nay chưa bao giờ nghe thấy, có lẽ bởi vì nàng không có quan hệ với người học võ. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến một chuyện, bật ra câu hỏi, “Chẳng lẽ Phượng tể phụ vẫn chưa qua hai mươi năm?”

Trác Phi Dương cười to.

Đáp án quá rõ ràng, quả thật là chưa qua, Liễu Ti Vũ chỉ có thể thay hấn tỏ vẻ tiếc hận. Nàng khẳng định nhất định là còn cách kỳ hạn không bao lâu, nếu không Phượng Minh cũng sẽ không tức giận đến như thế. (Cesia: ta chỉ có thể cảm thán hai chữ “ác ma”)

“Bốn vương ba tuổi bắt đầu tu tập tâm pháp này, mà Phượng sư đệ tuy rằng cùng tuổi với ta nhưng lại nhập môn trễ một năm.”

“Khó trách Phượng tể phụ đã qua hai mươi mà vẫn chưa thành thân.” Nàng bình tĩnh đại ngộ, sau đó giật mình cả kinh, hoảng sợ nhìn trượng phu của mình.

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của nàng, Trác Phi Dương nghiêng ngẫm gương mày kiếm lên, rất hứng thú hỏi, “Nghĩ đến chuyện gì? Không ngại nói nghe thử xem.”

“Vương gia năm nay bao nhiêu niên kỷ?”

Hấn lười nhác trả lời, “Hai mươi lăm.”

Nàng càng thêm kinh hãi, như vậy Tam Liễu năm nay đã muốn hai tuổi làm sao có thể là con hấn?

Hấn cười đến thực ác ý kẻ sát lại nàng, “Nàng muốn nói gì?”

Hấn rõ ràng cái gì đều biết! Nàng trừng hấn. Nam nhân này nhiều lúc ác liệt đến làm cho người ta muốn tẩu cho hấn một trận. (Cesia: đánh có hay không còn là vấn đề)

“Không muốn biết thân thế của Tam Liễu sao?” Hấn thấp giọng dụ dỗ nàng.

“Không muốn.” Nàng không thêm suy nghĩ lập tức một ngụm từ chối.

“Nghe một chút cũng đâu có sao?”

“Thiếp sợ nghe vào trong tai sẽ không lau đi được,” thay người ta che giấu bí mật là chuyện thống khổ nhất trong cuộc sống, nàng thà rằng cái gì cũng không biết, có khi không biết mới chính là phúc.

“Vậy bốn vương lại càng muốn nói cho nàng biết.”

“Không cần.”

“Tam Liễu kỳ thật là...” Sở hữu lời nói đều biến mất giữa hai phiến môi anh đào hồng nhuận.

Nếu không muốn biết, nàng chỉ có thể ngăn chặn miệng của hấn, khơi mào lên ngọn lửa tình dục cuồng nhiệt bên trong hấn, trước mắt đây chính là phương pháp hữu hiệu nhất.

~~~~~

Hai năm sau.

Ánh mặt trời giữa trưa thật chói mắt, trên mặt hồ khúc xạ một quang sắc bảy màu, làm cho người đang đi trên hành lang dừng lại cước bộ.

Tiếng cười sáng khoái từ phía sau bụi hoa ven hồ truyền đến, nghe vào trong tai thật dễ chịu đến không nói nên lời.

Nàng chậm rãi bước từng bước, lặng lẽ đến gần hồ, sau đó đập vào mắt là cảnh tượng hòa thuận vui vẻ ấm áp làm cho nàng kinh sợ.

Một nam tử mặc kim long bào đang tung một đĩa trê lên cao, hai nam nhân một lớn một nhỏ khuôn mặt tươi cười đối diện nhau, ngay cả hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện ngay khóe miệng đều giống nhau một cách thần kỳ.

Nàng kinh ngạc, nhìn qua nhìn lại đánh giá tướng mạo của hai người. Lông mày kia, đôi mắt kia....

Một bàn tay vô thanh vô tức chụp lên đầu vai nàng, làm cho Liễu Ti Vũ thiếu chút nữa thất thanh hét toáng lên.

“Là ta.”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, cơ bắp cứng đờ của nàng mới từ từ thả lỏng ra.

“Làm sao vậy, cư nhiên lại bị ta dọa?” Hắc có chút nghi ngại đánh giá vẻ mặt của nàng.

“Chàng như thế nào cũng đến chỗ này?”

“Sợ nàng ở trong cung lạc đường.”

“Chúng ta đi thôi.”

Hắn hướng tầm mắt về phía một lớn một nhỏ đang chơi đùa rất vui vẻ, sau đó nhướn mày, “Nàng không phải đến ôm Tam Liễu trở về ngủ trưa sao?”

“Hắn thoát nhìn còn không muốn ngủ, chúng ta vẫn là về trước chỗ Thái Hậu đi.”

“Nàng đã biết?”

Nàng hơi đẩy tay hắn ra, lập tức lắc đầu, “Thiếp cái gì cũng không biết.”

Trác Phi Dương nở nụ cười. Nàng khẳng định đã đoán được.

“Nguyên lai nàng cảm thấy dựa vào chính mình đoán được kết quả mới có ý nghĩa, khó trách hai năm nay vẫn không chịu cho ta có cơ hội nói.” Hắn trêu chọc nàng.

“Vương gia....” Hắn còn nói, nàng đang rất hối hận vì đã đến đây để ôm Tam Liễu về.

“Đi thôi.” Hắn không trêu chọc nàng nữa, trực tiếp nắm lấy tay nàng hướng về phía tẩm cung của thái hậu.

Bọn họ lặng yên tới, đi cũng vô thanh, không chút nào đánh nhiễu đến đôi phụ tử đang chơi đùa rất vui vẻ kia.

Bí mật, cứ để cho nó vĩnh viễn trở thành bí mật đi.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ba-cuu-vuong-gia>